CÂMPUL ROMÂNESC

—— Ion HALMAGHI ——

Câmpul Românesc dela Hamilton a devenit o adevărată fortăreață de spiritualitate și ideologie națională pentru Românii din lumea liberă. A început ca un punct de întâlnire pentru acei care s'au format în spiritul culturii din Carpați, care au continuat să combată forțele invadatoare ale bolsevismului și genocidul celor care erau instrumentele Kremlinului.

La Câmpul Românesc s'a apărat cultura românească, s'a făcut cultură românească, s'a vorbit, simțit și cântat românește, în timp ce alții se rușinau, se depărtau și huleau cultura națională și se risipeau în largul cosmopolitismului.

La Câmpul Românesc, candela speranțelor de libertate pentru poporul român nu s'a stins niciodată și spiritul de creație și de valorificare a ceea ce făcea parte din patrimoniul național nu a adormit, nu a fost pus sub obrocul uitării.

La Câmpul Românesc legătura cu țara, cu românimea și cu tradițiile strămosești nu a fost întreruptă, ci mereu intensificată pe dimensiunile unei memorii permanente, în inimă, în cuget și în voință, de păstrare a tot ceea ce constituia demnitatea și identitatea spirituală a românității.

După Revoluția din Decembrie 1989, acolo s'au întâlnit mereu cei din diaspora românească cu cei veniți din țară, scăpați de presiunea visului urât al comunismului ucigător de neam și credință. Forțele spirituale ale celor din țară s'au îngemănat, în forma cea mai simplă și naturală, cu acelea care s'au aciuat la Câmpul Românesc, într'o înfrățire superbă de suflete, inimi și cugete, care își revendicau totul din aluatul pământului românesc și din adâncurile subconștientului național. Toți s'au regăsit în molda românității, în care istoria a lăsat se se frământe aluatul ființei naționale.

Pe pământul dela Câmpul Românesc s'au ridicat cruci de cinstire și amintire a eroilor care au apărat, cu viața lor, frumusețea chipului românesc și idealurile morale ale neamului românesc. Acolo străjuiește chipul tăiat în piatră al lui Eminescu, din izvoarele de gândire, simțire și de împletiri poetice ne-am adăpat cu toții, în strădaniile noastre de a nu se pierde identitatea specifică. Acolo se liturghisește pentru credința moștenită din străbuni și pentru împlinirea veacurilor de mărire națională, într'o capelă care amintește schiturile răspândite, în trecutul istoriei, prin toate pădurile și prin toți munții țării.

Viața dela Câmpul Românesc clocotește de doruri, visuri, idealuri și luptă națională, căci acolo domnește libertatea și buna voire de împliniri morale, majore și românești.

Câmpul Românesc este Câmpul Libertății din exil, de gândire, creație și credință, de ideologie și cuget românesc. Toți acei ce simt și cugetă românește se adună la Câmpul Românesc, sub cupola largă a "ideii românești", fără tulburare și anxietate.

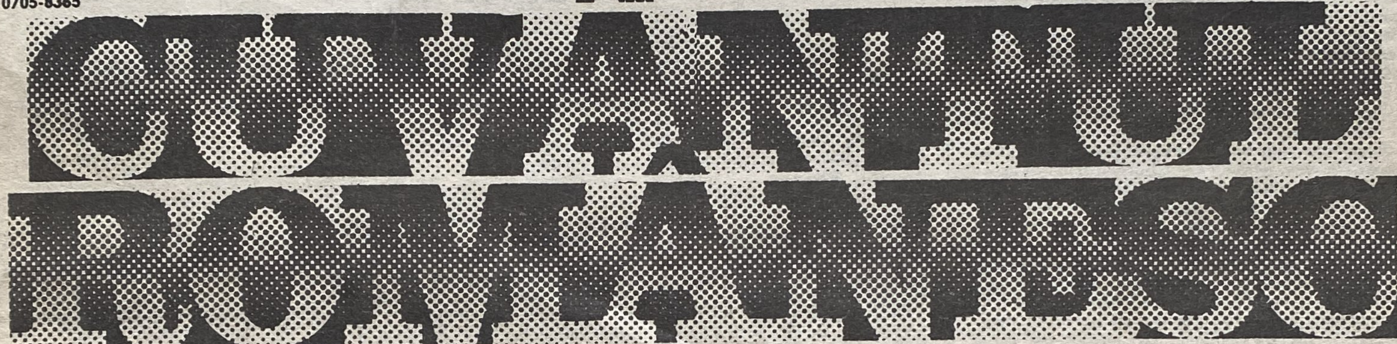
Câmpul Românesc a crescut ca și pădurea care-l adăpostește, din pomuleți fragezi și tineri, din cărămizi aduse an de an, până a ajuns la forma impunătoare de azi, încât poate adăposti manifestări de mari proporții, unde sufletul românesc stăpânește totul și toți cei ce simt românește, se găsesc la ei acasă.

Anul acesta, melodioasele cântece ale lui Stefan Hrușcă și ale Mariei Dragomiroiu, au umplut poienițele și văile pădurii dela Câmp și au regalat viața celor veniți în "tabăra de vară" din această fortăreață națională. Un strălucit reprezentant al Academiei Române a deschis pagini superbe de istorie națională, pentru cei prezenți, ca să fie scoase la lumină nestematele înfăptuirilor românești din trecut și să arate calea cea luminoasă a viitorului. Studenții țării, care sunt nădejde pentru mărețe înfăptuiri din anii ce vor veni, și-au adus obolul lor de mărturisiri, mărturii și jurăminte, că nu se vor pierde în vălmășagul zădărnicirilor, ci vor fi călăuziți de credințele strămoșești și de marile idealuri ale celor ce se găsesc în mormintele țării, cele mai sfinte podoabe ale sufletului românesc.

Câmpul Românesc este opera clădită an de an de cei ce au crezut, au luptat și s'au străduit pentru ideea națională, fără compromisuri, fără îndoieli și fără răgaz, înarmați cu un bob de "nebunie", pe care nu au putut-o lecui ambasadorii capitularilor și nici defăimările vânduților din întunericul ascunzișurilor de noapte, care nu au curajul de a lucra la lumina zilei.

ISSN
0705-8365

Pretul unui abonamet anual
25$/50DM

THE ROMANIAN VOICE
THE LARGEST ROMANIAN NEWSPAPER IN THE FREE WORLD
ANUL 17 Nr. 185 -SEPTEMBRIE 1991- PUBLICAȚIE LUNARĂ EDITOR: GEORGE BĂLAȘU
CIRCULATIE IN AFARA CANADEI: AFRICA, ARGENTINA, ANGLIA, AUSTRALIA, BRAZILIA, BELGIA, CHILE, DANEMARCA, ELVETIA, GERMANIA, GRECIA, FRANTA, ISRAEL, ITALIA, OLANDA, ROMANIA, SPANIA, S.U.A., SUEDIA, TURCIA, YUGOSLAVIA, NOUA ZELANDA

NEOCOMUNIȘTII ROMÂNI NU VOR SĂ CEDEZE

Eugen BÂRSAN

Si biata țară, biata Românie își poartă mai departe jugul soartei care decurge din această necedare.

Este bineînțeles clar, că pentru neocomuniștii români, necedarea este singurul mijloc de supraviețuire a lor. Sfruntând cererile Revoluției și lacrimile încă neuscate ale plânsului după morții ei, ei continuă să viețuiască prin minciună și printr'o poliție politică, ce țin la distanță adevărul și opoziția. Astfel, deși nu mai e mult până când se împlinesc doi ani dela Revoluție, se trăiește cruda realitate a vederii că în fruntea țării sunt încă aceleași figuri ale activiștilor de partid care constituiau baza ceaușistă.

Si cât va mai ține această crudă soartă? Atâta timp cât va mai exista o masă de manevră ușor de emoționat de nomenclaturiști. In fapt, emoțiile sunt manevrate în paradoxuri. Când acest balaur - neocomuniștii români - și-a dat seama că nu se mai poate emoționa cu comunismul internaționalist, el schimbă macazul, căutând să emoționeze cu o politică de extremism naționalist. Un extremism orb și fanatic propagat de foști poeți și scribi preamăritori ai lui Ceaușescu, care duc asiduu și o politică de acoperire a crimelor din Revoluție. Promovându-se opacitate la durerile și dezastrul țării, opacitate la paradoxul care are loc. Si așa se cultivă politica de înainte... tot înainte cu regimul carnetului roșu.

In chip evident acest "înainte" este legat de subzistența duplicității, a minciunii. Ceea ce ilustrează că balaurul comunist nu va ceda atâta timp cât înșelăciunea este lucrătoare, atâta timp cât el poate practica o "democrație originală" pe un fond de tare comuniste.

In originalitatea ei, această democrație fesenistă își ține cu devoțiune inima spre Răsărit în timp ce-și întinde brațele spre Apus pentru a implora salvare economică. Un lucru pe care îl făcea de altfel și Uniunea Sovietică înainte de schimbările recente.

Noroc că mai sunt și glasuri în Apus care vin și-i spun balaurului comunist român că ajutoarele solicitate sunt condiționate de democratizarea vieții

Continuare în pag. 3

CONSPIRAȚIA DISPERAȚILOR

—— George AUGUSTIN ——

Pentru cei neinițiați în politica vecinului dela Răsărit al României, lovitura de stat din 18 August 1991, dela Moscova, a venit ca un șoc. Departe de a fi o surpriză, ea a fost anunțată de fostul Ministru de Externe al URSS, Sevardnadze, încă din Decembrie 1990 când și-a motivat demisia din funcțiune pe motivul că se pregătește o lovitură de stat, a fost confirmată de Secretarul Departamentului Apărării al Statelor Unite, Cheney, de agențiile de informații apusene și de demisia cu trei zile înainte de lovitură de un membru al cc comunist din URSS. Era oare posibil ca tocmai Gorbaciov să nu fie informat de către un loialist al său, de cele ce se puneau la cale în Kremlin? Greu de presupus!

Să admitem ipoteza că știa de complot și tracasat de problemele în creștere cu care era confruntat zilnic - l-a lăsat să se desfășoare, ca deposedat de funcții și responsabilitate să nu-și mai asume nici o obligație internă sau externă. Ori, nemulțumit de faptul că Apusenii i-au pus prea multe condiții pentru ajutorarea Uniunii Sovietice să treacă la economia de piață, a lăsat puterea aripii conservatoare, cu care Apusenii nu pot colabora în nici un fel. Nu avem nici o probă pentru a putea înclina către una din aceste ipoteze.

Comuniștii conservatori din Kremlin au dat lovitura de stat - anticipată sau nu, de țările apusene - și Occidentul rămâne derutat, umblând cu paleative, în lipsa unei politici rezultate dintr'o viziune clară a perspectivei politice.

Nu este nici o surpriză în înlocuirea lui Gorbaciov. Ea urmează linia clasică a politicii imperiale țariste sau a Sovietelor. Poate complotiștii din Kremlin regretă faptul că au acționat prea târziu. KGB-ul, militarii și aparatul de partid comunist nu puteau accepta sub nici o formă dislocarea lor din pozițiile privilegiate pe care le aveau până acum și trimiterea lor la muncă sau în competiția pe care o cere trecerea la economia de piață. Ori prima măsură ce urma a fi aplicată în Rusia, după semnarea noului tratat unional, era desființarea tuturor organizațiilor comuniste și a rolului lor de conducător din întreprinderi, instituții, învățământ, agricultură și din întreaga viață socială.

Imi spunea în închisoare un fost prizonier român într'unul din lagărele din Siberia, că atunci când a murit Stalin și toată lumea se întreba ce va urma după această moarte, chemat într'o zi la anchetă de către ofițerul politic din NKVD, discuția a alunecat și pe această temă, ofițerul prizonier român exprimându-și părerea că după moartea lui Stalin va veni la conducerea Sovietelor un om care se va îngriji de creșterea bunei

Continuare în pag 4

CITIȚI ÎN ACEST NUMĂR

articole semnate de următorii colaboratori din România

EDITORIAL

ȚĂRĂNIMEA,POTENȚIAL DE REFACERE NAȚIONALĂ

România de azi nu se poate reface pe baza principiilor de guvernare ale conducătorilor actuali. Tara are nevoie să iasă complet, în toate sectoarele și radical, de sub dominația vederilor, teoriilor și a indicațiilor marxiste. In România este nevoie de o nouă viziune, largă și cuprinzătoare, în care realitățile să fie aduse la lumină, după ce au stat sub obrocul comunist al materialismului istoric.

Viața socială trebue refăcută pe linia dezvoltării ei firești, cu grupuri sociale care se separă prin diviziunea muncii și se adună sub cupola acelorași idealuri și aspirații de viitor, legați fiind prin firele nevăzute ale sufletului românesc.

Un prim pas pe calea refacerii îl constituie reîntoarcerea la izvoarele particulare ale poporului român, la formele sale străvechi de viață, la valorile și rânduielile lui, moștenite din trecut. O formă specifică de viață, date fiind bazele geo-politice, este agricultura, care a fost o îndeletnicire îndelungată și rodnică, pentru poporul român. Tărănimea, adică partea socială care s'a îngrijit de agricultură, a fost "proletarizată". Azi, ea trebuește să fie scoasă din starea de "proletariat" și să devină din nou proprietara și cultivatoarea pămăntului românesc, după datinile străbune. Nu prin jumătăți de măsuri și prin legi întortochiate, așa cum le-a prevăzut guvernarea neo-comunistă în Legea Agricolă. Nici unul din elementele acestei legi nu se conformează tradițiilor românești de altădată, când țărănimea era proprietara pământului românesc și asigura nevoile materiale și stabilitatea orânduirii românești. Taranimea proprietară este sedentară și conservatoare, iar cea "proletară" a marxiștilor este într'o permanentă stare de vagabondaj social, fără stabilitate, fără tradiții, fără datini și fără nici o legătură sufletească cu pământul țării. Tarănimea este creatoare de cultură și civilizație, de valori spirituale și a propriului ei destin istoric, în cuprinsul unui neam, numai atunci când se identifică cu pământul pe care-l stăpânește. Fără o astfel de identificare, țărănimea nu are un statut, nici legal, nici moral, nici istoric, ci doar o formă de viață de vagabondaj pe "moșiile" colective ale unei nomenclaturi, mereu schimbătoare la față, dar totdeauna dictatorială.

Poporul român a apărut în istorie prin țărănime, adică prin acei care au fost legați de pământul țării, care au stăpânit acest pământ, nu vagabonzi sau proletari. Fără constiința identificării ei cu pământul românesc, țărănimea română nu ar fi existat și deci, nici țara românească și nici neamul românesc. Neamul românesc a apărut în istorie pe "moșiile" primelor formațiuni istorice de țărani, si prin înmulțirea poporului din "moșii" și "strămoșii" din începutul începuturilor. Totdeauna cu constiința că aparțin acelorași "moși" si "moșii" pe care le-au moștenit. De aceea au apărat cu îndârjire și cu propria lor viață pământul "moșiilor" românești, și nu s'au dus pe alte meleaguri, ci au stat de pază la Nistru, Dunăre, Carpați și Tisa. Si au clădit Tara Românească cu toate tezaurele ei materiale și spirituale.

Astăzi țărănimea, așa puțină cât a mai rămas și dezorientată și neajutorată, trebuește "re-înstăpânită" pe pământul țării, și prin munca ei își va reveni curând la viața normală pe care o poartă în sufletul ei adânc, în memoria colectivă a neamului și va face pământul roditor, căci va ști cum să-l facă și va aduce în casele poporenilor belșug și putere de înfăptuire în viața socială a poporului român.

Legile actuale, votate de neo-comuniști nu ajută cu nimic țărănimea, căci ea rămâne tot la periferia societății. Guvernarea de azi nu are intenția să ajute la revenirea țărănimii române la privilegiile ei de stăpână a pământului țării. Această guvernare nu cunoaște realitatea țăranului, nu-i acordă nici un respect și o dorește să fie mai departe, dacă nu "proletarizată", cel puțin "semi-proletarizată", ca să poată fi la dispoziția acestei guvernări, în cazul unei prelungiri de viață a sa.

Reîntoarcerea la țărănimea română și la agricultura națională, care este resursa principală a societății românești, este una din condițiile de refacere ale acestei societăți. Tărănimea reprezintă potențialul cel mai articulat la ora actuală, pentru a se reconstrui o nouă țară. Cei ce nu iau în socoteală acest imperativ național, săvârșesc crimă de trădare și se așează în rândurile inamicilor țării.

Tineretul țării trebuește educat în acest sens, ca să poată fi în stare să aprecieze valorile, potențialul și tradițiile naționale în viitor.

George BĂLAȘU

Stimați cititori,

Ideea noastră de a trimite gratuit, la cerere, ziarul unor cititori din țară a fost atât de bine primită încât, în momentul de față, ne găsim în situația delicată de a nu mai putea onora -dat fiind sponsorarea modestă a acestei inițiative- toate solicitările.

Cititorii noștri tradiționali, despre care putem afirma cu recunoștință și speranță, că susțin financiar, de 15 ani, apariția regulată a "Cuvântului Românesc" își pot ajuta prietenii necunoscuți din România și Basarabia plătind pentru ei un abonament nominal -selectând din lista numelor, pe care o publicăm în continuare, persoana și localitatea preferată.

Va fi o plăcere pentru noi să inserăm în numerele viitoare numele celor astfel înfrățiți și să asigurăm schimbul de adrese. O corespondență pe care o întrevedem foarte bogată, dat fiind că în prezent expediem în țară mai bine de 2.000 de abonamente gratuite.

Românii sunt răspândiți în toată lumea dar ori unde se găsesc continuă să vorbească, să gândească și să simtă românește. Nu e greu să facem din "Cuvântul Românesc" nu doar un ziar al exilului, ci pur și simplu ziarul tuturor Românilor.

Iată, deci, numele cititorilor din România și Basarabia, localitățile unde primesc ziarul și lista publicațiilor și organizațiilor care, de asemenea, au solicitat un abonament:

Lista Nr. 4

ARSIN IPAN - Timișoara; ASANDEI EMIL - Iași; ASPRU IONICA - Cluj; BEJAT ELENA, Bucuresti - BELCIU CORNEL GELU - Sibiu; BELLU VICTOR, București; - BERINDEI CRISTIAN, București; - BIBER LADISLAU, Deva; - RADU CAMPEANU, București; - CATALIN ANGHEL, Ploiești; - CAZACU ADINA, Timișoara; - RADU CEONTEA, Târgu-Mureș; - CHETE ALEXANDRU, București; - CHIRIAC CONSTANTIN, Sibiu; - CHIRIAC LUMINITA, Galați; - CHIRILA OTILIA, Constanța; - CHIVU PETRE, Bucuresti; - PROF. NICOLAE CIACHIR. București; - CIBU MARIA, Hunedoara; - PROF. MARIA CILIEVICI, Bucuresti; - DESAGA ION, Onesti; - DIACONU GHEORGHE, Ploiești; - DIACONU GHEORGHE, Sat. Petriceni, Jud. Neamț; - ION DI CESARE, Bucuresti; - Dr. MIHAI RADU DIACONESCU, Iași; - TURLAN C.DILA, Com.Dănești, Jud. Dolj; PAUL DINCA, București; - DINESCU ADRIANA, București; - MIHAI FREAMAT, Slănic, Jud. Bacău; - CARMEN FRUNZETTI, Iași; - FUNDA DUMITRU, București; SILVIU LEONARD FZITAR, Constanța; - ION GAVRILA, Com. Sântimbru, Jud. Alba; - VICTOR GHERGHINA, Com. Poiana Lacului, Jud. Argeș; - GINGA VASILE, Putna; - ION GLIGOR, Ploiesti; - IOAN IUGANU, Pașcani; DORU KALMUSKI, Bacău; - ION MOISE, Pitești; - MARIA MOLDOVAN, Bistrița, Jud. Bistrița-Năsăud; - MARIA L. MORARU, Bistrița; - MORARU MIRCEA, Constanța; - MOTIU LUCIAN, Arad, - MUNTEANU IOAN, Cluj; - ION MUNTEANU, București; - MURARIU PETRU, Sat. Sosdea, Jud. Caraș; - NICOLAE MURGOCI, București; - ELEONORA MUSAT, București; - MIHU PETRUTA, București; - PAVEL MUSTEATA, Chisinău; - NADABAN FREDOLIN, Cluj; - PETCU IOAN, Com. Burdușani, Jud. Ialomița; - MIRCEA PETEANU, Timișoara; - DAN PETRESCU, București; - IOAN PINTILIE, Timișoara; - VASILE PLESCA, Câmpulung-Moldovenesc; ADRIAN PODOLEANU, Iași; - MONICA POINESCU, Iași; - POP AUREL, Satu Mare; - AUGUSTIN POP, Brașov; - VASILE POP, Zalău; - CAMELITA POPA, Pitești; - RODEAN NICOLAE, București; - RAZVAN DUMITRU, Bucuresti; - RAILEANU STELIAN, Câmpulung Moldovenesc; - RAILEANU ALEXANDRINA, București; - SERBAN ION, București.

BASARABIA (MOLDOVA)

VICTOR N. HARBUZ, Tighina; - R. NICOLAE, Tighina (Bender); - NINA GABRIEL PUNGA, Chișinău; - GUTU LUDMILA, Chișinău; - LEONID EFTODI, Chișinău; - CENTALOI PELINA, Chișinău; - BURCA DOMNICA, Tighina; - REPIDA CONSTANTIN, Aninii Noi,Calfa; - IASIMOV PETRU, Briceni, Coteala; - PETRUSAROV, Tighina; - DOGARU VASILE, Chișinău; - ION NICOLAE OLARU, Briceni; - VICTOR M.UNGUREANU, Briceni; - AFTENI GALACTION, Tighina; - MIHAI GANGUREANU, Chișinău.

ASOCIATII- ORGANIZATII

ASOCIATIA FOSTILOR DETINUTI POLITICI, Cluj; - A.F.D.P. Constanța; - A.F.D.P. Craiova; - A.F.D.P. Deva; - A.F.D.P. Drobeta Tr. Severin; - A.F.D.P. Galați; - EDITURA ROZA VANTURILOR, București.

În luna August 1991, au răspuns apelului nostru, de înfrățire, următorii:

* SIMION MIRCEA, Detroit - OBREJA ION, Sibiu și SIMION MIHAIL, Brașov; * PR. DUMITRU ICHIM, Kitchener - NISTOR ICHIM, Dărmănești-Bacău; * PR. STERIE MIHADAS, Toronto - PROF. ALEX. HUSAR, Iasi și TEOHAR MIHADAS, Cluj; * ALEXANDRU FONTA, Montreal - MARUSCEAC STEFAN, Timișoara si FONTA MARIA, Sighetul Marmației; * SERBAN LOTREANU, Lasalle, Que. - OVIDIU HULEA, Sibiu; *ANTON DUMITRU, Illinois - IOANA IONESCU, București; * TRAIAN TUTOIAN, Waterloo, Ont. - ASOCIATIA FOSTILOR DETINUTI POLITICI, Alba Iulia; * JORDAN VASILESCU, Montreal - VARTAN ARACHELIAN, București si NEAMU ALEXANDRU, Bucuresti; * NICOLAE RUSU, Los Angeles - MIRCEA DRUC si IURIE ROSCA. * TEODOR GHERASIM, Portland, OR. - ECATERINA GHERASIM. Suceava; * SILVIU BENGA, Victoria B.C. - GHEORGHIU OVIDIU, București; * NICOLAE FIANU, Montreal - DR. ANTON NICULESCU, București; *PETRICA MLADIN, Calgary - MLADIN IOAN, Com. Ciacova, Jud. Timis; *NICULAE RUSU, Los Angeles - LEONIDA LARI, Chisinău si MIRCEA DRUC, Chisinău; * MARIA STEFAN PANTU, St.Bruno, Que. - DR. NAE NICOLAU, București; * DR. CORNELIU COMBIESCU, Montreal - PROF. MIHAELA LUPU; * MARIANA SANDULESCU, New York -TANASE STELIAN, București, LEONIDA LARI, Chisinău, MIRCEA DRUC, Chisinău, IURIE ROSCA, Chisinău; * JORDAN VASILESCU, Montreal - NEAMU ALEXANDRU, Bucuresti si VARTAN ARACHELIAN, București; * ADRIAN GRIGOROPOL, Newtown, PA. - LIVIU PETRINA, Bucuresti și DR. NUNESCU FLORIN, Bucuresti; * MARIANA SANDULESCU, New York - PROF. BOSTAN GRIGORE, Cernăuți; * PR. VICTOR CRISAN, Hamilton - PROF. AUREL SASU, Cluj; * SIMON MIRCEA, Detroit - SIMON MIHAIL, Brașov; * ANGELA PARASCHIVOIU, Montreal - PROF. LUPU MIHAELA, Tismana; * ZAHARIA IONESCU, Pottstown, PA. - PROF. MARCEL PETRISOR, București și ANDREI MARIAN, Chișinău; * NIDIA BELCEA, Princeton, N.J. - PROF. VALENTIN BUNGARDEAN, Com. Chiuza, Jud. Bistrița-Nasăud.

PRECIZĂRI REDACȚIONALE

* Nu garantăm apariția articolelor mai lungi de 4 pagini dactilografiate la 2 rânduri. Redacția nu dorește să intervină cenzurând prin forța împrejurărilor, textele supradimensionate.
* Manuscrisele nepublicate nu se înapoiază.
* Reproducerea articolelor este interzisă fără menționarea sursei.

STADIUL TRECERII DELA SOCIALISM LA ECONOMIA DE PIAŢĂ

—George BĂLŢEAN—

După ce două-trei decenii au trecut dela "capitalism la socialism", România trebue acum să treacă dela "socialism la capitalism". La capătul primei treceri a fost prăpastia socialistă, care era cât pe-aci să lichideze până şi fiinţa poporului român. Trecerea nu a creat comuniştilor mari probleme, căci a existat experienţa sovietică, prezenţa trupelor sovietice, lichidarea ordinei de drept (pe atunci de nimeni contestată pe faţă pământului), organizaţia criminală Securitatea, teroarea discreţionară, iar a distruge o economie (aceasta este esenţa socialismului) este mult mai uşor decât a crea o economie prosperă.

La capătul celei de-a doua treceri, cea de acum, dela socialism la economia de piaţă, se găseşte libertatea, democraţia, prosperitatea, viaţa umană, dar acest drum nu este nici măcar teoretic "înapoi la capitalism", ci, este un drum fantastic spre înainte, spre înălţimile la care au ajuns ţările occidentale. Ori, ridicarea din prăpastia socialistă nu este uşoară, în general, dar pentru România este în special foarte grea, căci pentru ridicare se foloseşte o macara sovietică fără motor, constituită dintr'o conducere de comunişti "din tată'n fiu", agenţi sovietici cunoscuţi, menţinerea Securităţii, folosirea armatei la terorizarea populaţiei, menţinerea proprietăţii socialiste, menţinerea nomenclaturii şi birocraţiei, partid unic de guvernământ şi legislativ, intensificarea spionajului contra Vestului, monopolul statului asupra televiziunii etc.

Toţi aceşti factori constitutivi, sunt factori de distrugere şi, indiferent cum se vor suci şi răsuci ei acum, conduc în virtutea inerţiei la continuarea distrugerii, cum de altfel se şi dovedeşte, doar că astăzi distrugerea îmbracă alte forme, mai deghizate, dar prin aceasta mai periculoase. Rezultatele economice din anii 1990-1991 ca şi perspectiva imediată, sunt grăitoare. Producţia industrială, produsul social total, exportul şi procurarea de devize, au scăzut vertiginos în comparaţie cu perioada precedentă "pur comunistă" şi "ceauşistă" pe deasupra.

Nu este deloc surprinzător că România este ultima ţară în trecerea dela socialism la economia de piaţă în Estul Europei, inclusiv, URSS. Să facem o scurtă analiză folosind un studiu al Comunităţii Europene. Economia de piaţă cuprinde patru componente principale: instituţiile economiei de piaţă (sistemul reformelor economice, sistemul proprietăţii, dreptul comercial, sistemul financiar, sistemul bancar, sistemul preţurilor, sistemul impozitelor şi sistemul asigurărilor sociale), piaţa de mărfuri, piaţa muncii şi piaţa banilor sau capitalului. Nivelul dezvoltării acestora la data de 30 Iunie 1991 a fost următorul (în procente):

Instituţiile: Ungaria 80, Polonia 80, Cehoslovacia 55, URSS 25, Bulgaria 30, România 30.

Piaţa de mărfuri: Ungaria 75, Polonia 75, Cehoslovacia 50, URSS 30, Bulgaria 35, România 20.

Piaţa muncii: Ungaria 80, Polonia 80, Cehoslovacia 30, URSS 50, Bulgaria 35, România 20.

Piaţa banilor: Ungaria 60, Polonia 30, Cehoslovacia 25, URSS 10, Bulgaria 25, România - la început.

Constatăm astfel că România se găseşte chiar şi în urma URSS. Conform evoluţiei din ultimele luni, Bulgaria va întrece URSS în toate domeniile "trecerii".

URSS este bolnavă, istovită, iar reformele, conduse de acelaşi PCUS nu vor reuşi. Colosul sovietic se mişcă greu, 74 de ani de comunism au distrus total iniţiativa umană, iar starea de înapoiere şi lipsa de democraţie au fost totdeauna un specific rusesc. URSS nu mai are pe cine jefui (cu excepţia României, care prin Iliescu, Roman et Co. îi este subordonată), producţia de armament continuă, ca şi întreţinerea unei armate, a unei poliţii politice şi a unei clase parazitare de multe milioane. În acelaşi timp se desfăşoară lupta de eliberare a naţionalităţilor ocupate şi înglobate în imperiu. Viitorul imperiului este clar: dezmembrarea, iar apoi fiecare stat suveran să se dezvolte conform specificului său.

Trecerea dela socialism la economia de piaţă se realizează, în general, în toate părţile mai uşor în agricultură decât în industrie. Faptul că pământul este factor al naturii şi nu creat de comunişti, constituie condiţia fundamentală a succesului. Industria şi în special cea grea, a fost cea "pur sânge" socialistă, creată conform principiilor leniniste şi a intereselor Moscovei de legare a ţărilor vasale de livrările sovietice de energie şi materii prime. In plus, diferenţa de nivel tehnic între Est şi Vest, se poate recupera mult mai uşor şi mai rapid în agricultură decât în industrie. Din această cauză ar trebui practic ca industria socialistă să fie "rasă de pe faţa pământului" şi să se construiască alta nouă, aşa cum se procedează în fostul-RDG. Tara industrială Cehoslovacia are mari probleme, ca şi combinatele uriaşe din Polonia, Ungaria, Bulgaria şi România.

România are condiţii bune de trecere rapidă la economia de piaţă dacă ţine seama de specificul său economic, dacă se pune accent pe dezvoltarea agriculturii, industriei alimentare, uşoare, turismului, serviciilor, stoparea livrărilor agroalimentare URSS-ului, stimularea interesului şi iniţiativei particulare, calificarea forţei de muncă şi înlăturarea birocraţiei.

La baza tuturor condiţiilor se găseşte privatizarea, lichidarea proprietăţii socialiste şi împroprietărirea populaţiei ţării. Abia atunci va avea Occidentul încredere în cei dela Bucureşti şi le va acorda ajutoare concrete. Ori, în România totul se face "als ob" (ca şi cum), după principiul "Noi ne facem că...". Poporul român, sindicatele, opoziţia politică organizată trebue să constrângă conducerea comunistă, zisă FSN, să realizeze reforme economice radicale imediate.

România a făcut doar atât până acum, cât a fost dusă de extremitatea estică a valului european, estompat şi el de contracurentul sovietic. Dacă România nu va intra total în apele europene nu va mai ajunge pe linia de plutire, iar perioada de trecere dela socialism la economia de piaţă, bunăstare materială şi viaţă umană va dura şi ea două-trei decenii.

George BĂLŢEAN

NEOCOMUNIŞTII ROMÂNI NU VOR SĂ CEDEZE

Urmare din pag. I

publice şi sociale, de alegeri libere, de o televiziune scoasă de sub monopolul diriguitor al democraţiei originale, de o restrângere a activităţii Securităţii şi de o validare a unei constituţii democratice. Fără asemenea implementări nu poate fi schimbat aspectul negativ al imaginii sub care România este cunoscută în străinătate.

Numai că până la constituţie şi peste constituţie, democraţia originală s'a asigurat de "Legea adunărilor publice" care investeşte armata cu datoria să tragă în cetăţeni atunci când ea socoteşte că pentru salvarea ei este imperios necesar un asemenea lucru. Atenţie deci, la cei care recalcitrează contra neocomuniştilor români, pentru a le destabiliza domnia. O chestiune foarte serioasă când ne gândim că însuşi Dl. Iliescu a declarat că "mai cred în valorile fundamentale ale comunismului". De scos în evidenţă : ale comunismului care este un gigant al ororilor între care excelează "Bă! Te impuşc"! iar viaţa omului de rând e batjocorită la toate nivelurile, Stat , judeţ etc.

Sorgintea ororilor: în timpul lui Stalin, România a copiat tot ce a avut loc în Rusia Sovietică.

Putem reduce vorbele despre una şi despre alta la o concisă reliefare esenţială: balaurul comunist nu vrea să cedeze atâta timp cât el poate călări pe trei elemente fundamentale care sunt pentru el factori cheie în societatea românească de azi. Ele sunt: manipularea, forţa şi ascultarea.

După Dl. Măgureanu - şeful Securităţii numită mai nou SRI - "manipularea e un aparat de propagandă omniprezent". Lucru pe care FSN-ul îl pune în practică în chip perfect, şi aşa României îi cad pradă în masă ca mai apoi să aibă de ce să-şi jeluiască soarta. Un fatalism cu care, din păcate, parcă ei ar fi devenit fraţi. Această sinistră parodie îi asigură şi uşurează balaurului funcţiunea statală. De unde, pentrucă manipularea operează extrem de adânc, el joacă cu ţara "alba-neagra".

Dar tragicul cel mai mare este că problema viitorului ţării nu este deloc avută în vedere, totul decurgând în nota inconştientului nebunesc "după noi, potopul"! In acest tragic se mai aud şi vorbele că puterea balaurului ar fi - chipurile - bine intenţionată numai că poporul "golănesc" n'ar fi în stare să înţeleagă acest lucru din cauza anchilozării lui într'o ură faţă de comunism şi de matadorii nomenclaturişti.

Nu putem decât să concludem că viitorul ţării e foarte direct şi strâns legat de asanarea spirituală a Românului supus de comunism unei opere nefaste de distrugere prin incitare la decădere. Grea şi serioasă problemă. Dar unde neputinţa crizei spirituale e mare, s'ar putea să vină în ajutor factorul: sărăcia materială generalizată şi adâncită poate avea o forţă de reacţiune mai mare decât o doctrină.

Eugen BÂRSAN

DIN EXPERIENTELE MAJESTĂŢII SALE

Domnia Regelui Mihai a fost da, nu, da, nu şi, mai exact, a fost mai mult nu decât da.

Menţionăm câţiva DA:

M. S. Regele are 70 de ani (n. 23 Octombrie, 1921).

Prima domnie, sub regenţă, dela 20 Iulie 1927 (moartea unchiului Ferdinand) până la 8 Iunie 1930 (reîntoarcerea părintelui - Carol nr.2).

A doua domnie - dela 6 Septembrie 1940 până la 30 Decembrie 1947, când comuniştii l-au silit să abdice.

Ca Rege, M.S. Regele Mihai I, are o experienţă de 7 ani.

A moştenit timpuri grele şi a lăsat timpuri şi mai grele.

Compilăm din cele declarate într'un interviu acordat D-lui Sorin Roşca Stănescu:

A plecat din ţară în Elveţia cu "50.000 de dolari şi 280.000 de franci elveţieni... cu aceşti bani am trăit timp de doi ani, apoi ne-am mutat în Anglia şi am lucrat într'o grădină de zarzavaturi şi flori, vindeam produsele... până în 1954".

Ca agricultor, M.S. Regele Mihai I are o experienţă de 14 ani.

S'a întors în Elveţia, unde, pentru un industriaş american, "...timp de doi ani de zile am executat ca pilot, zboruri de încercare şi demonstraţii".

Ca pilot, M.S. Regele Mihai I are o experienţă de 2 ani.

După aceea, a format cu alţi doi piloţi, o societate electronică la Geneva, care a durat vreo 6-7 ani, dar "concurenţa ne-a învins".

Ca industriaş, M.S. Regele Mihai I are o experienţă de 6-7 ani.

Acum, cu experienţele acumulate ca agricultor, zburător, industriaş, etc., M.S. Regele Mihai I vrea să-şi recupereze tronul.

Săptămânalul "22" nr.30 din Bucureşti publică declaraţia regală:

"Inţeleg să mă întorc în ţară şi să ne apucăm de treabă, pentru a pune ţara pe picioare. După aceea vom întreba oamenii, prin referendum, dacă vor monarhie sau nu".

Se vede clar, în ofertă, curajul fostului pilot familiarizat cu "zboruri de încercare şi de demonstraţii".

Un sondaj al opiniei publice arată că în caz de trântă dreaptă electorală, Alianţa Civică e "fruncea", urmată de F.S.N. şi Monarhişti.

Popularitatea celor trei partide e fluidă, legea fiind, cine face mai puţine gafe, acela câştigă. F.S.N.-iştii nu fac gafe, ei comit crime.

Campania electorală se prelinge şi peste hotare:

Alianţa Civică şi-a întins crăcile printre grupurile naţionale din Apus, D-nii Roman şi Iliescu se uită dimineaţa în cutia de scrisori să vadă cine i-a mai invitat, iar M.S. Regele Mihai I organizează turneuri accelerate prin centrele româneşti, inclusiv bisericile şi e completat în goana pentru câştigarea popularităţii de "Biroul de Presă al Majestăţii Sale", care a trimis o telegramă celor sinistraţi:

"Majestatea Sa Regele Mihai I a aflat cu adâncă mâhnire despre inundaţiile din Moldova şi se roagă pentru cei care au avut de suferit." ("România Liberă", 31 Iulie, a.c.)

"Majestatea Sa - continuă mesajul - e mândră de serviciile româneşti de ajutorare şi de tot ce făptuiesc ele în sprijinul populaţiei sinistrate, fiind încredinţată că guvernul va face orice ca să uşureze nenorocirile celor loviţi de dezastru."

Din partea Casei Regale nu s'a trimis nici un ajutor material.

Ca cetăţean particular, M.S. Regele Mihai I, este un om sărac.

Stroe MOLDOVANU

Inundaţiile din Moldova

Fotografii de CRISTIAN BOŢEZ

ADEVĂRURI INEVITABILE, STEREOTIPII NEFASTE

—— Valeriu C. NEȘTIAN ——

Adevărurile adevărate, dacă nu ne e teamă a le privi în față și pe de-a'ntregul, sunt cutremurătoare: seamănă cu metalele nobile; adică nu ruginesc,nu se oxidează, devin inatacabile și invulnerabile, imune și încoruptibile; în pofida vicisitudinilor și a aprecierilor subiectiviste. Cu o condiție: să fie corect ierarhizate și cosmizate, în necesara lor atingere cu aripile unor veritabile conștiințe morale. Altfel, ele desigur că se împuținează, slăbesc, se degradează până la nerecunoaștere și contestare, pervertindu-se în minciuni dogmatizate, în mistificări absurde și sinistre, în infame confuzii. Erorile, aproximațiile, stereotipiile, superstițiile - de aici provin.

Așa și cu o serie de adevăruri elementare pe care (neo) comuniștii - dar și unii opozanți, persoane independente ferecate în preconcepții și resentimente - le desconsideră și astăzi, fiindu-le neconvenabile, riscante, primejdioase, "dușmănoase" chiar. Din cauza caracterului lor adeseori prea actual și prea de viitor. Cu toate că acestea sunt simple, ca vorbirea noastră de zi cu zi, și limpezi, asemenea apei de izvor: înțelepciunea cuprinsă în ele este mai adâncă decât mările și oceanele, căci răsfrânge o uriașă experiență de viață și luptă, așa cum bobul de rouă oglindește nemărginirea cerului. "Eu sunt calea, adevărul și viața" - iată sentința blândului Nazarinean. De aici tendința naturală din noi pentru adevăr și repulsia pentru minciună. "Adevărul care nu costă nimic este o minciună", observă, pe de altă parte, preotul-martir polonez Jerzy Popieluszko. Si nici nu e nevoie de mulți oameni și de multe cuvinte pentru a rosti și apăra adevărul. Numai minciuna, care este detaliată și negustorească, are trebuință de vorbe nemumărate.

De aceea nu servesc adevărurile falsurile sau jumătățile de adevăr despre naționalism, care, conform explicației de autoritate dată de Larousse, e "doctrina ce se reclamă esențialmente dela tradiție și dela aspirații naționale".

A fi naționalist (în accepția optimă a cuvântului) înseamnă a fi devotat înainte de toate valorilor specifice create de neamul căruia aparții, a ține la ele, a le cultiva și spori. Numai promovând virtuțile propriei naționalități, rămânem ceea ce suntem și ne putem auzi acel sunet unic, inimitabil, cu care fiecare neam participă activ la acordul simfonic universal. Naționaliști au fost, în istoria noastră, T. Vladimirescu, N. Bălcescu, M. Kogălniceanu, Hașdeu și A.D. Xenopol, Pârvan și dr. N. Paulescu, O. Goga și Nae Ionescu și atâția alți reprezentanți de frunte ai spiritualității românești. Doctrina naționalistă are bunăoară în Eminescu teoreticianul ei cel mai inspirat.

Un mentor al acestei doctrine, Corneliu Z. Codreanu, socotea, de pildă, naționalismul real drept o "forță de echilibru între stânga comunistă și politicianism", "în lupta împotriva comunismului"; în vreme ce autorul "Craniilor de lemn" constata că "naționalismul românesc nu este un simplu produs, mai mult sau mai puțin durabil, al unei activități filosofice a gânditorilor (...). El este, în rândul întâi, o supremă înțelepciune, câștigată prin experiența de veacuri a vieții noastre românești, scump plătită cu suferințele noastre proprii(...), este o datină, o atitudine sufletească tradițională, mai veche chiar decât existența termenului...". Pentru ca, la începutul deceniului al V-lea, un lider al românismului să estimeze că "pentru noi, care am supraviețuit prigoanei, răspunderea față de idealurile Neamului este atât de mare, încât (...) dacă n'ar fi legătura tainică cu cei morți, poate de mult s'ar fi stins nădejdea în sufletele noastre".

Fără tăgadă, ca orice concept cu rezonanțe sentimentale, și naționalismul a cunoscut epoci și faze de retorism, de artificialism verbal, de abateri și excese, de vinovate câștiguri interesate, străine de năzuințele permanente ale unei națiuni; precum - se cuvine să admitem - democrația, care trebue să fie o formă a respectului libertății individului și o modalitate de guvernământ în care poporul exercită suveranitatea, poate degenera uneori în demagogie (adică tocmai robirea la vointa vicleană a politicianului), în anarhie, corupție, xenocrație, haos.

Nu poate fi permisă "corectarea" adevărului că naționalismul, clar gândit și sincer aplicat, este la antipodul șovinismului egoist (și al variantelor acestuia), după cum e opus și internaționalismului, cosmopolitismului și modernismelor de sorginte extranee, deformațiuni câteodată cu consecințe negative grave, derivând din ură, intoleranță, suficiență, ignoranță.

În incriminările ce și le aduc reciproc, curent și cu malițiozitate, diferite formațiuni și personalități politice dela noi, cei doi termeni sunt totuși utilizați sinonimic. Ca și cum strălucirea diafană a aurului pur ar fi tot una cu reflexul tinichelei vopsite ori cu sclipirile înșelătoare ale sticlei cioplite. Acuze reiterate pe felurite "canale"; nu din respect față de adevăr, ci din înguste considerente politice de moment, din rațiuni tactice ce cântă în strună Puterii. Si această lesnicioasă operație de transfer înlocuiește insidios efortul dificil de reflexivitate, obligatoriu în criza moral-spirituală de astăzi.

Contravine flagrant adevărului, "basnele" ce culpabilizează, trec sub vinovată tăcere sau întinează naționalismul creștin înscris pe o linie firească a specificului sufletului autohton, a vieții românești și a moralei creștine. Semănând otravă în inimi, vrajbă, ură. Si astfel, cel neavizat e cantonat în mitosferă; cel familiarizat este derutat; iar cel care apără și cultivă cu sfințenie idealuri de libertate și demnitate națională e dezgustat, uluit. Diversiunea antilegionară - vezi-bine! - e un factor important pentru obținerea menținerea consolidarea Puterii. Așa a fost, de exemplu, și în 1931 și în 1933-1934, și în 1938-39, și în 1941, și, îndeosebi, după "eliberarea" din August 1944; ca de altminteri și în zilele noastre...

Echivalează cu "a scrie ocară vecinică unui neam" - cum zice cronicarul - a opera tendențioase confuzii (reanimate dela morga ideologiei comuniste a stafiilor de serviciu ale fasificatorilor de istorie) între naționalism și fascism nazism, autoritarism și totalitarism, radicalism și extremism, religie și mistică, fermitate și violență, pedeapsă și răzbunare (vendettă) personală ș.a.m.d. căci în condițiile prezentului, trei judecăți de principiu rămân valabile: 1) Nimeni nu mai poate nimic împotriva luptătorilor anticomuniști; 2) Cei ce nu sunt împotriva acestora sunt cu ei; 3) Numai cei ce sunt contra acestor combatanți întru onoare nu sunt cu ei.

Pe filieră practică se adaugă elemente corelative convertite în niște acute necesități vitale ale renașterii românești a) capacitate; b) corectitudine; c) simțul ordinei și al gospodăriei; d) zelul și buna cuviință. Dacă doctrina conferă sufletul generator de emoție și entuziasm, dimensiunea lucrativă, pragmatică, îi asigură perenitatea. Ca părțile unei peceți rupte în două și regăsite în unitatea rotundului desăvârșit.

Un poet român, încă cvasiignorat, își închipuia pe măgărușul care purtase pe Iisus către Ierusalim exclamând: "De ce nu mi-ați spus, de ce nu mi-ați spus/Că pe spatele meu călărea Iisus?/ Ce lin, ce senin l-aș fi dus!" Limpede e lucrul, aici și acum, că - vrând-nevrând - știind-neștiind - "dela Nistru pân'la Tisa" tot Românul adevărat nu poate fi decât "măgărușul" care, chiar dacă nu cunoaște - ori "nu trebue să cunoască -, se situează până la urmă pe poziția adevărului viu și repudiază stereotipii imunde din gândire și acțiune, fiind purtătorul crezului naționalist creștin. Numai implicarea în sens de trăire "în duh și adevăr" e activ autentică. Negreșit, cei plini de patimi rămân în afara acestei preocupări desăvârșitoare și mântuitoare pentru neam.

Semnificațiile moral-politice ale cunoașterii, înțelegerii și respectării juste a paradigmelor cruciadei împotriva comunismului sunt de o ne ștearsă actualitate (spre deosebire de patriotism, care dispune de o retorică administrativă, naționalismul capătă conotații funcționale net superioare). Ele nu se adresează oamenilor din vremuri revolute, ci tuturor generațiilor, fiecare dintre ideile-concept în discuție (cf. și Radu Greuceanu, "Stat național, stat cosmopolit și guvern mondial", în "Cuvântul Românesc", nr.180 / 1991) putând fi un imbold și un avertisment vis-à-vis de mistificatorii de istorie ce prind iarăși curaj.

Astfel, toate devin nu numai familiare nouă, ci, oarecum, o biografie a raporturilor noastre cu Dumnezeu, cu națiunea, cu mediul și cu lumea întreagă. O asemenea actualizare neîntreruptă le și reînnoiește mereu, în fiecare moment al desfășurării luptei împotriva ciumei roșii și al muncii creatoare pentru neam și țară.

Naționalismul curat și sănătos n'a murit de fapt și nici nu poate dispărea. Ii va supraviețui (neo) comunismului o eternitate. Se împlinește cuvântul: "Cei de pe urmă vor fi cei dintâi"?

CONSPIRAȚIA DISPERAȚILOR

Urmare din pag. 1

stări a populației și se va acorda libertate cetățenilor, la care ofițerul rus s'a uitat la el cu un zâmbet ironic și i-a spus plin de cinism: "în Uniunea Sovietică va conduce numai acela care va asigura în continuare privilegiile membrilor de partid și ai Securității."

Gorbaciov și în special Elțîn, au căutat să schimbe ceva din structura osificată a acestor privilegiați cunoscuți sub numele de "nomenclaturiști" și asta nu poate fi iertată de cei care beneficiau de privilegii. Situația însă este schimbată de mult, pentrucă nomenclaturiștii s'au trezit destul de târziu pentru complot când după o serie de reforme care au prins rădăcini, structura imperiului roșu arată altfel decât aceea de pe timpul când a murit Stalin.

Incercarea de înlăturare a lui Gorbaciov s'a făcut în preziua semnării tratatului Uniunii Sovietice cu acordarea de libertăți republicilor din Uniune și recunoașterea independenței republicilor. Acest tratat nu putea fi pe placul comuniștilor radicali care visează în continuare întinderea imperiului sovietic peste teritorii care nu le aparțin. Metoda lor de intimidare prin forță însă a dat greș, pentrucă 1991 nu este un nou 1917, iar fosilele din Kremlin nu au nici puterea propagandistică, nici ferocitatea lui Lenin și Troțki.

S'a vehiculat repetarea schemei din 1964 care l-a înlăturat pe Hrușciov dela putere. Elementele actuale sunt altele însă decât cele din 1964 și este de mirare cum șeful KGB și ministrul de război al URSS nu au ținut seamă de aceste elemente, din care enumerăm doar câteva:

- Comunitatea Europeană este mult mai strâns legată și mai puternică decât era atunci, iar influența politică a Uniunii Sovietice este nulă pe plan mondial;

- slăbirea până la dispariție a partidelor comuniste din Occident, purtătoare de cuvânt ale propagandei sovietice în statele Europei apusene;

- întărirea puterii economice și financiare a Comunității Europene în timp ce CAER-ul a falimentat;

- forța în plină creștere a Pactului Militar al Atlanticului de Nord, paralel cu desființarea Pactului dela Varșovia;

- unificarea Germaniei care a întărit Alianța Atlantică și a slăbit lagărul comunist de cea mai organizată și disciplinată armată, aceea a Germaniei Răsăritene;

- înlăturarea dela conducerea statelor captive a partidelor comuniste și orientarea acestor țări spre libertate și democrație.

Am enumerat doar o parte din atuurile pierdute de Uniunea Sovietică în confruntarea cu Apusul, pentrucă un nou regim dictatorial comunist nu mai poate exista în Uniunea Sovietică decât printr'un conflict deschis cu Țările apusene capitaliste. Rațiunea de a fi a comunismului care are la bază lupta de clasă, revoluția mondială proletară și distrugerea capitalului sub orice formă ar fi, nu poate conviețui cu societatea modernă care tinde spre democrație, libertate și economie de piață. Coexistența celor două sisteme nu a fost decât praf aruncat în ochii naivilor.

Conspirația dela Moscova s'a terminat cu finalul ridicol pentru participanții la complot. Scenariul ei ne-a amintit însă de Revoluția Tineretului Român din Decembrie 1989. Aceiași tineri generoși care nu s'au lăsat intimidați de amenințarea stării de asediu difuzată de complotiști, care interziceau circulația pe străzi dela 11 seara până la 5 dimineața. Sfidând tancurile, ei s'au baricadat cu ce au putut găsi la îndemână spre a fi de straje eroului acestei rezistențe, Boris Elțîn. Ca și în București, au căzut victime nevinovate, strivite de șenilele tancurilor și tot ca în București, s'au pus flori în gura țevilor de tun și steaguri pe tancurile care s'au înfrățit cu populația.

Să anticipăm că tot ca în România, a apărut Gorbaciov, viu și nevătămat să fericească Uniunea Sovietică eliberată de comunism cu un Front al Salvării Naționale? Ar fi grotesc!

George AUGUSTIN

ASOCIAȚIA FOȘTILOR DEȚINUȚI POLITICI DIN ROMÂNIA

- SECȚIA STATELE UNITE ȘI CANADA -

După mai multe contacte directe cu Asociația Foștilor Deținuți Politici din România, un grup de foști deținuți politici în temnițele comuniste, aflați în Statele Unite și Canada, a luat inițiativa de a reactiva o asociație, în vederea promovării intereselor comune, cel puțin a celor morale. Acei ce doresc să facă parte din această asociație sunt rugați să se adreseze grupului de inițiativă, scriind la adresa:

Gheorghe CUCU
3310 Wraywood Pl.
Falls Church, VA. 22042
U.S.A.

TINERETUL ROMÂN AZI - O SPERANŢĂ - UN JURĂMÂNT

Conferintă ținută la Câmpul Românesc din Hamilton, Canada

—— Adina CAZACU ——

De undeva de departe, de pe malul Begăi, din Banat, permiteți-mi să vă aduc un salut din orașul florilor, din Timișoara și bine v'am găsit aici la "Câmpul Românesc". In primul rând doresc să mulțumesc părintelui Gheorghe Calciu doamnei Mihaela Moisin și domnului George Bălașu pentru faptul că sunt astăzi aici în mijlocul dumneavoastră.

Mă numesc Adina Cazacu, sunt timișoreancă studentă în anul trei la Facultatea de Informatică la Universitas Timisenzis; fiica lui Marcel Cazacu, bucovinean, fost deținut politic dela vârsta de 17 ani, timp de 13 ani, actualmente vicepreședinte la Asociația Foștilor Deținuți Politici din Timișoara. In vizită doar pe aceste meleaguri minunate, vă aduc mesajul multor suflete tinere și încă optimiste de acasă. Dar despre aceste suflete tinere vreau să vă vorbesc puțin: când spun suflete tinere mă refer la cei născuți în perioada "înfloritoare" a comunismului din România, începând cu anul 1956. O generație etichetată drept ratați, niște copii care dela grădiniță învățau să mintă și să proslăvească, să bată din palme și să ovaționeze; o generație presărată cu decreței, o generație aparent fără nici un viitor; o generație care nu știa nimic despre istoria și marile valori ale neamului românesc.

Dar cum undeva totul are un capăt, a venit și acea zi mohorîtă de 16 Decembrie 1989, în Timișoara, Cu acea zi a început reabilitarea, renașterea, înflorirea acestei generații a cărei putere, credință și sete de adevăr a fost subestimată parcă prea multă vreme. Din lucruri văzute și trăite, permiteți-mi să vă introduc puțin în atmosfera acelor dramatice zile.

O seară ca orișicare alta în care un grup restrâns de enoriași au rămas nedumeriți în fața Bisericii Reformate, unde slujba nu a mai avut loc pentrucă, pe pastorul Laszlo Tokes, cunoscut disident pe atunci, îl ridicase Securitatea. S'a iscat atunci o scânteie de nedumerire și revoltă în rândul acelor oameni, urmată de hotărîrea de a aștepta revenirea pastorului; grupul s'a făcut tot mai mare și mai mare, murmur, șoapte; erau acolo aproape numai tineri, cu figuri închise, decepționate, dar parcă hotărîte. La un moment dat, un tânăr muncitor a strigat cu o voce limpede și hotărîtă, pentru prima dată, tare și răspicat: JOS COMUNISMUL!; și parcă speriat de ce a fost în stare să spună și de privirile stupefiate îndreptate spre el, a strigat și mai tare, și mai clar: JOS COMUNISMUL, încă o dată și încă o dată. Era așa de hotărît, convingător și suna așa de pur, de curat, încât instantaneu i s'au alăturat și alte voci, una după alta la fel de tinere; întocmai unor copii care abia învață să vorbească, ascultau mirați sunetele care le ieșeau de pe buze.

Erau sunete frumoase, neobișnuite, un vocabular nou, cuvinte spuse cu atâta convingere și bucurie.

Mulțimea se făcea tot mai mare, în marea majoritate tineri; s'au aprins atunci lumânări; cu toții țineau în mână lumânări aprinse, fie să-și încălzească sufletul înghețat de frică, sau, ca să se simtă mai aproape de Dumnezeu. Pe toate chipurile puteai citi o bucurie, o descărcare, o eliberare, dar și spaimă și groază. Un grup mai numeros de studenți veneau în coloană dinspre complexul studențesc cu câteva drapele; erau primele drapele cu stema decupată. Lacrimi de emoție și fericire au întâmpinat coloana de studenți. Dar spaima și groaza continuau să domine. Se adunase în jur de 100 de mii de oameni și atunci, în acea atmosferă de unitate, bucurie, spaimă, hotărîre de a lupta până la capăt, atunci, cu toții și-au amintit de un lucru uitat mai bine de 40 de ani, și-au amintit de Dumnezeu și cu toții au îngenuncheat și au rostit o rugă fierbinte spre cer; au rostit un Tatăl Nostru, tare și răspicat. Vedeai însă pe multe chipuri că abia atunci îl învățau, dar îl învățau cu bucurie.

Păreau cu toții parcă deodată mai tineri, pentrucă tristețea și deziluzia de pe chipuri se transformase în bucurie, în speranță și hotărîre. Spaima ce domnea s'a adeverit a fi întemeiată, pentrucă au început arestările, au venit tancurile, a început să se tragă. Dar hotărîrea tinerilor de a se elibera, de a ieși din mocirla comunistă în care s'au zbătut atâta vreme, nu putea fi oprită nici chiar cu armele.

Au început să moară tineri unul după altul, scandând din toată inima: "LIBERTATE TE IUBIM, ORI INVINGEM ORI MURIM!"

Erau cuvinte rostite cu atâta convingere, pentrucă ascundeau speranța că vom fi și noi liberi, dorință acumulată de atâta vreme, de a nu mai fi etichetați drept ratați, dorința de adevăr, de a avea o demnitate, o credință și un cuvânt de spus.

Tinerii veneau tot mai mulți, muncitori și studenți, dar oțelul nimicitor venea și el , fără milă curmând vieți tinere. Nu voi uita niciodată imaginea unei tinere gravide, al cărei soț fusese împușcat lângă dânsa și care în ultimă disperare se așezase în fața tancului, strigând: "Treceți peste mine, nu mai am ce pierde!" și șenilele au trecut peste cele două vieți tinere înainte ca cineva să le mai poată salva.

Era numai sânge și bocet în orașul florilor, dar tinerii veneau, în fiecare zi, cu aceeași hotărîre de a învinge sau de a muri, veneau mai mulți și mai mulți.

De asemenea nu voi uita grupul de copilași de pe scările catedralei, parte din cei rămași fără părinți. Stăteau pe scări cu flori și lumânări în mână, strânși la un loc, ca să-și facă curaj unul altuia, dar oțelul nimicitor nu a avut milă nici de sufletele lor plăpânde.

Părea în zilele acelea că s'a coborît iadul pe pământ; era numai foc și sânge, durere și disperare. Dar ruga sufletelor a mii de oameni care îngenuncheau în repetate rânduri rugându-se la Dumnezeu, a fost auzită. Astfel în acea zi însorită de 20 Decembrie, toți tinerii și-au dat mâna, muncitori, studenți și soldați; s'au îmbrățișat cu toții și pe țevile din care, cu ore înainte curgea foc și oțel nimicitor, acum puseseră flori; erau flori în țevi de pușca și de tun; o euforie greu de descris, erau flori, lacrimi de bucurie, era fericirea eliberării. In acea zi s'a născut un slogan impresionant: "Apel din Timișoara, Trezește Doamne țara!" Si țara s'a trezit; Bucureștiul și Sibiul în 21-22 Decembrie; au fost tot tineri, muncitori și studenți care prin jertfă au arătat că nu sunt chiar ratați, că în fiecare din ei pulsează setea de libertate și de adevăr, tinerețea și dorința de a fi liberi.

Din primele momente ale libertății, studenții au început să se organizeze în ligi și organizații studențești și muncitorii în sindicate în fabrici. Când însă s'au dezmeticit din acea euforie, s'au trezit în fața unui front. Front și la propriu și la figurat; un guvern provizoriu, care prin gafă după gafă s'a adeverit a nu corespunde idealurilor pentru care s'a luptat, pentru care s'a murit. Atunci am simțit că ni s'a furat ceva- ni s'a furat oare revoluția? Sau se încerca din nou să ni se fure idealul? In revoluție ne-a ajutat foarte mult tinerețea, dar lipsa de experiență a tinerilor, muncitori și studenți s'a transformat mai apoi în handicap. Energia, spiritul creator și dorința de libertate, de adevăr și de dreptate a acestei generații este însă de neoprit.

A urmat apoi o altă acțiune frumoasă: Proclamația de la Timișoara, gândită tot de capete tinere; mai cu seamă punctul 8 în care se împletea speranța salvării alegerilor mult prea pripite. Aveam însă de-a face cu persoane mult mai versate, mai viclene și cu mult mai multă experiență. Mentalitatea oamenilor care au trăit în teroare și spaimă mai bine de 40 de ani, nu se putea schimba peste noapte, sau poate experiența tinerilor era mult prea redusă ca să mai salveze alegerile dela 20 Mai. Ne-am trezit astfel în fața guvernului Iliescu - Roman, care nu s'a sfiit dela bun început să ne arate cât de comunist este. A fost o mare decepție pentru tinerii care au luptat pentru un ideal în care comunismul nu mai avea loc; dar tinerețea și setea de adevăr și libertate nu au putut fi înfrânte așa ușor.

A urmat Piața Universității din București, unde s'a investit atâta luptă și speranță; era exprimarea dorinței fierbinți de a fi liberi, de a intra în rând cu țările civilizate, de a avea cele mai elementare condiții de viață și de muncă. Piața Universității avea un țel, un țel nobil; un cuvânt așa de simplu, dar așa de greu de obținut, LIBERTATEA. Dar tot elanul tineresc, speranța și credința în libertate și adevăr au fost înăbușite în ciomege și în sânge. Mineriada din Piața Universității din București a fost cea mai clară dovadă că și actualul guvern dorește să distrugă generația aceasta, dorește să aducă tineretul la nivelul de unelte de care să se poată folosi. Această mineriadă a distrus tineri, speranțe și idealuri; a curs din nou atâta sânge, a fost atâta durere și suferință... Ne-am adus atunci aminte de Radu Gyr care spune că: "Nu ești înfrânt atunci când sângeri/ Si nici când ochii'n lacrimi ți's/ Adevăratele înfrângeri Sunt renunțările la vis!" Si înfrânți au fost acei minunați tineri maltratați de bâtele minerilor, care au renunțat la vis. Mare deziluzie a lăsat mineriada în multe suflete tinere; ducând chiar la disperare . Si astfel au apucat drumul pribegiei și al exilului, mulți parcă prea mulți tineri, care însă nu sunt de condamnat. Poate atunci când pui în pământ o sămânță și aștepți cu nerăbdare să dea rod și ea nu rodește, încerci în altă parte, unde pământul e mai fertil...

A luat ființă Alianța Civică, era o nouă speranță, un nou ideal. Au aderat la această organizație studenți și profesori, membri ai Solidarității Universitare, muncitori și sindicate, toți tineri și vârstnici, oameni de bună credință, care încă mai sperau și luptau pentru mai bine în România. Era organizația care avea puterea de a scoate cel mai mare număr de oameni în stradă, era o nouă speranță. Situația în toată țara mergea tot mai prost, inflația tot mai mare, condițiile de viață tot mai mizerabile; totul, în afară de actualul guvern părea a se prăbuși. Ne simțeam din nou dopați cu minciuni și din nou simțeam că nu se mai poate; la un an după revoluție, lucrurile mergeau parcă mai prost decât înainte.

Oare atâtea suflete tinere au murit degeaba?

In disperare, o nouă încercare, în 11 Decembrie 1990. Centrul universitar Timișoara, studenți și profesori, membri ai solidarității universitare intră în grevă generală pe termen nelimitat. Deși unitatea nu este cea mai tare caracteristică a Românului, surprinzător, la două zile după aceea au intrat toți muncitorii și CFR-ul în grevă generală și demonstrații de sute de mii de oameni. După mai bine de o lună de zile, greva a încetat, neobținându-se nici una din revendicări. Am înțeles între timp că nu este totul să ai dreptate, trebue să ai și oarecare experiență, să știi ce și cum trebue să faci. Această experiență lipsește tineretului român. Dar nu ne vom lăsa, nu ne vom lăsa duși în stadiul de marionete ale comuniștilor; vom lupta până vom câștiga!

Avem un exemplu pe care suntem datori să-l urmăm! Sunt foștii deținuți politici, printre care se numără și tatăl meu; sunt oameni care au riscat totul, și-au pierdut tinerețea, viața prin închisori și lagăre comuniste; sunt oameni care și-au văzut moartea cu ochii, au luptat, s'au sacrificat pentru o cauză nobilă, au suferit toată viața - dar nu au abandonat, nu au făcut cale întoarsă pe Golgota, și-au cărat crucea cu demnitate, până la capăt - atâția au murit pe acest drum al Golgotei!

Avem noi dreptul să renunțăm?! NU, atâtă vreme cât îi mai avem între noi pe acești martiri ai neamului românesc; NU, atâta vreme cât nu uităm că suntem Români, că avem o țară așa de frumoasă și că avem dreptul să intrăm în rândul țărilor civilizate; avem dreptul să ne bucurăm de viață. Este de datoria noastră să continuăm ceea ce au început ei; să nu uităm niciodată că o generație întreagă a murit în închisorile comuniste; trebue să învățăm să-i apreciem la justa lor valoare pe cei care au rămas în viață, să învățăm cât mai multe dela acești oameni de o inestimabilă valoare, să luăm dela ei făclia luptei și să o ducem demni mai departe! Se zice că "Să nu plângi niciodată dacă pierzi soarele; lacrimile te vor împiedica să vezi stelele!" Avem și noi o stea, avem un Dumnezeu, care ne va ajuta!

Nu vă putem promite nimic, vă putem doar asigura că vom face tot ce va sta în puterile noastre tinere, vom lupta până la ultimul, pentru a obține mult râvnita libertate, pentru a ajunge cu fruntea sus în rând cu toate țările civilizate.

Poate va auzi bunul Dumnezeu ruga noastră și ne va ajuta să ajungem să nu ne fie rușine că suntem Români, să nu fim disprețuiți peste tot, să nu fim considerați o generație de decreței ratată și să pășim în viață demni și cu fruntea sus, urmându-vă exemplul Dumneavoastră. Suntem conștienți acum că în tot ceea ce facem ne poate ajuta numai Dumnezeu, tinerețea noastră și experiența Dumneavoastră.

Vă promitem însă că nu uităm că dincolo de Prut, ne așteaptă frații noștri, tineri minunați din Basarabia și Bucovina. Cu toții împreună vom făuri o Românie mare, liberă, prosperă și frumoasă. Este jurământul pe care vi-l lăsăm, că nu vom abandona niciodată, că vom lupta până la ultimul, că vom fi vrednici să ne numiți fiii Dumneavoastră!!

Permiteți-mi să închei cu Rugăciunea lui Radu Gyr:

Doamne, fă din suferință / Pod de aur, pod înalt / Fă din lacrimă velință / Ca'ntr'un pat afund și cald / Din lovirile nedrepte / Faguri fă-ce-se și vin / Din înfrângeri scări și trepte / Din căderi urcuș alpin / Din otrava pusă'n cană / Fă miresme ce nu pier / Fă din fiecare rană / O cadelniță spre cer / Si din orișice dezastru / Sau crepuscul stins în piept / Doamne, fă lăstun albastru / Si fă zâmbet înțelept.

PRIMIREA LA NEW YORK, LA 7 SEPTEMBRIE 1991, A DELEGAȚIEI MOLDOVEI (BASARABIEI) INDEPENDENTE , FORMATĂ DIN : PROF. ALEXANDRU MOȘANU-PREȘEDINTELE PARLAMENTULUI ȘI IURIE ROȘCA-PRIM VICE-PREȘEDINTE AL FRONTULUI POPULAR

Dela stânga la dreapta. Rândul de jos: Sorin Drăgan, Anca Popa, Viorica Fărcașu; Rândul de sus: George Bălașu, Ion Simulescu, Pr. Gheorghe Calciu, Mihaela Moisin, Iurie Roșca, Mihai Vânătoru, Lena Bălașu, Alexandru Moșanu, Zahu Pană, Nidia Belcea. Lipsesc din fotografie: Adrian Grigoropol și Ion Belcea.

PENTRU O CARTĂ A DREPTURILOR ECONOMICE FUNDAMENTALE ALE OMULUI

—Constantin MACRI—

Prevenim că nu intenţionăm să săvârşim o tautologie legislativă, fie chiar de lege ferenda, cunoscând în amănunt Pactul Internaţional cu privire la drepturile economice, sociale şi culturale ratificat şi de România în 1974, ci invocând texte din Convenţiile şi Pactele şi Declaraţiile anterioare, încheiate toate sub egida O.N.U., pe care le vom menţiona mai jos şi la care ne vom referi tot timpul, să explorăm, conform bunei tradiţii inaugurată în August 1975 la Helsinki, noi idei şi noi propuneri pentru continua îmbunătăţire a protecţiei drepturilor omului.

După prăbuşirile, cu îndelung ecou istoric a dictaturilor marxiste din Răsăritul european, după victoria, ca principiu, a liberalismului economic, apare, în viziunea noastră, imperios necesar, instituţionalizarea şi garanţii constituţionale, pentru protecţia unor drepturi economice fundamentale ale omului, potrivit specificului fiecărei ţări.

Toată lumea civilizată contemporană este de acord că omului trebue să i se respecte o demnitate minimală inerentă. Că eliberarea lui trebue să se realizeze nu numai pe planul politic prin eliberarea de teamă, ci şi pe planul economic prin eliberarea de mizerie şi nesiguranţă.

Salariatul - oricare - are dreptul la o implantare în procesul muncii care să-i excludă sentimentul de alienare, de angoasă şi să realizeze, în concret, socialitatea lui deplină, structurile sociale să-i satisfacă exigenţele lui morale, să adere sincer la ordinea publică statuată şi să muncească, în libertate şi voie bună pentru bunăstarea generală.

Pacea socială şi pacea între state nu va putea fi realizată fără o regândire şi revoluţionare a relaţiilor dintre individ şi societate, fără o egalizare a şanselor într'o continuă îmbunătăţire a condiţiilor de viaţă, în cadrul unei cât mai mari libertăţi.

În orice muncă salariată sau nu, trebue văzută în primul rând dimensiunea umană. Acestă dimensiune se vădeşte, în primul rând, prin sentimentul de securitate a persoanei umane prin gradul de ocrotire pe care aceasta îl poate acorda familiei sale, prin condiţiile de locuit, prin integrarea şi participarea omului, cetăţeanului, în viaţa cetăţii comunei, oraşului de care se simte profund ataşat.

Acestea ca deziderate, ca obiective ce urmează a fi realizate prin adoptarea unei cărţi a drepturilor economice fundamentale ale omului după cum vom încerca să schiţăm mai jos.

Este desigur prezumţios a susţine că prin simpla adoptare a unei atari Cărţi, drepturile respective prevăzute în ea s'ar şi realiza, fie chiar progresiv.

După cum este dificil a distinge exact şi clar între drepturile civile, politice, sociale, economice, culturale etc.

Clasificări şi departajări s'au făcut cu real folos metodologic şi practic dar finalmente trebue să recunoaştem că toate aceste drepturi ale omului se întrepătrund şi intercondiţionează după cum sperăm să analizăm cu altă ocazie şi în alt loc.

Aici ne interesează să distingem cât mai clar aceste drepturi, să le găsim suport legal în acte internaţionale anterioare pentru ca în conturarea lor să le dăm o certă vocaţie realistă şi operaţională.

Astfel art. 17 al Declaraţiei Universale din 1948 vorbeşte despre dreptul de proprietate, pentru ca în al.2 să menţioneze clar că nimeni nu poate fi lipsit în mod arbitrar de proprietatea sa, aşa cum s'a practica timp de peste patru decenii în dictaturile comuniste.

Art. 22 al aceleaşi Declaraţii Universale a Drepturilor Omului din 10 Dec. 1948 menţionează dreptul fiecărui membru al societăţii de a obţine realizarea drepturilor sale economice pe care le consideră indispensabile pentru demnitatea şi libera dezvoltare a personalităţii sale şi lucru, foarte important pentru discuţia noastră de aici, se precizează, ţinându-se seama de organizarea şi resursele fiecărei ţări.

Pentrucă vom adăuga imediat, Carta drepturilor economice fundamentale ale omului, pe care o propunem, ţine să fie un instrument orientativ şi adaptabil la specificul geo-cultural al fiecărei ţări. Sub raportul jurisdicţiei internaţionale actuale, nu mai puţin obligatoriu politic şi moral.

În general Carta vrea să fie o bază de plecare.

În art. 23, al Declaraţiei Universale se menţionează dreptul la muncă, la alegerea liberă a muncii sale, precum şi la condiţii echitabile şi satisfăcătoare de muncă şi ocrotire împotriva şomajului.

La art.24 se menţionează, în sprijinul dezvoltărilor noastre de mai jos, dreptul la odihnă şi recreaţie.

Acest mare instrument de politică şi justiţie internaţională care este Declaraţia Universală adoptată de O.N.U în 1948 se menţionează (art. 25) şi dreptul la locuinţă, precum şi despre asigurarea unui nivel de trai care să asigure omului sănătatea şi bunăstarea, după cum în art. 27 se vorbeşte despre dreptul de a se bucura de arte şi dreptul de a se bucura de o orânduire socială care să asigure aceste drepturi şi libertăţi (art. 28). Sunt menţionate la rând drepturi culturale cu drepturi politico-sociale.

Singura îngrădire posibilă a acestor drepturi este recunoaşterea şi respectarea drepturilor şi libertăţilor altora iar practica lor să se facă în concordanţă cu justele cerinţe ale moralei, ordinii publice şi bunăstării generale într'o societate democratică.

Acesta e şi principiul de bază al Cartei drepturilor economice fundamentale ale omului pe care o preconizăm.

Prin realizarea bunăstării într'o societate democratică se înfăptuieşte marele obiectiv: al eliberării de mizerie şi de teamă.

Spune art.6 din Pactul Internaţional cu privire la drepturile economice, sociale şi culturale, că dreptul la muncă cuprinde dreptul pe care îl are orice persoană de a obţine posibilitatea să-şi câştige existenţa printr'o muncă liber aleasă sau acceptată, recomandându-se guvernelor să ia măsuri pentru garantarea acestui drept.

Aliniatul doi al aceluiaşi text statuează obligaţia de a se asigura orientarea şi pregătirea tehnică profesională, elaborarea de programe, măsuri şi tehnici potrivite pentru a asigura o dezvoltare economică - continuă, adăugăm noi.

Dezvoltarea economică este baza dezvoltării sociale şi culturale.

Prin art.9 al aceluiaşi pact - sus menţionat - se edifică dreptul omului la securitate socială.

Vom vedea imediat care e sfera şi conţinutul practic al acestei sintagme.

Tot acest pact stipulează în art. 10 necesitatea unei asistenţe cât mai largi acordată familiei şi în răstimpul cât are responsabilitatea întreţinerii şi educării copiilor. De aici, cum vom vedea mai jos necesitatea de a se organiza creşe, grădiniţe de copii, cu program complet.

Tot în Pactul Internaţional cu privire la drepturile economice (ratificat de România în 31.X.1974) se stipulează la art. 11 al. 1 dreptul oricărei persoane la locuinţă pentru sine şi familia sa.

În baza art. 29 din acelaşi pact formulăm şi noi acest amendament stând în puterea fiecărui stat să contribuie cu propuneri la îmbunătăţirea, dezvoltarea şi perfecţionarea mecanismelor de realizare a drepturilor economice fundamentale ale omului astfel cum le vom nominaliza, defini şi detalia mai jos.

Şi art.5 din Convenţia Internaţională pentru eliminarea tuturor formelor de discriminare rasială (ratificat la 14.07.1970) vorbeşte de drepturile economice în aliniatul E, precum dreptul la muncă, la libera alegere a ocupaţiei, la protecţia împotriva şomajului şi la condiţii de muncă echitabile şi satisfăcătoare, iar în aliniatul III al aceluiaşi text se menţionează dreptul la locuinţă, pentru ca în aliniatul V să se reafirme dreptul la proprietate.

În cap. VII al. E al Declaraţiei (Actul final) dela 1 August 1975 dela Helsinki se vorbeşte de o mai bună folosire a timpului liber, adică dreptul economic al omului de a avea o accesibilitate maximă la mijloacele de organizare a trimpului său liber după cum vom detalia mai jos.

Toate drepturile economice fundamentale ale omului se instituie în vederea dezvoltării şi îmbogăţirii spirituale a personalităţii umane, ele se pot realiza numai într'o democraţie pluralistă şi în cadrul unui Stat de Drept. Stat care se organizează şi funcţionează numai pe bază de lege. Lege care se edictează numai pe baze morale. Baze morale care rezultă din transparenţa perfectă a relaţiilor sociale.

Nu există Democraţie decât prin Drept.

Numai instituţii juridice adecvate pot elabora şi examina idei proprii menite să îmbunătăţească protecţia drepturilor omului, să promoveze dreptatea socială, să amelioreze la scară de masă, de public, de societate, condiţiile de viaţă şi de muncă

Numai un Stat de Drept, astfel cum l-am definit mai sus, funcţionând pe acele coordonate poate asigura folosirea cu integritate a forţei de muncă, poate să ofere locuinţe tuturor celor în nevoie, poate, într'un cuvânt să creeze regimul politic care să dea tuturor sentimentul securităţii sociale.

ÎN ŢARĂ

Venetici aduşi din patru vânturi
şi otrepe neaoşe, viclene,
la sabatul nopţilor selene
fumegă-amăgirile în cânturi.

Ca să'şi ia din halca ţării parte,
şi să-şi treacă în desfrâuri hramul,
ne-au scos ţara la mezat, iar neamul
e'njugat şi dus în chingi, la moarte...

Vrăji ţesând demonic, în descântec,
la apusul soarelui, şacalii,
se'nfruptează'n plin în saturnalii
cu gândirea prăbuşită'n pântec.

Râde Stirbul, rânjet de paiaţă
că Românu-i încă în pruncie.
Teamă-se de valul ce-o să vie
când va fi un cântec nou în Piaţă.

Blândă şi frumoasă Golaniadă
te-au învins sub-oamenii din mină,
dar vei răspândi din nou lumină
şi tiranii totuşi or să cadă...

E o sete de-ascuţit cuţite,
foamea de dreptate e'n arşiţă.
Liniştea cobeşte răzmeriţă
flintele adastă, dezmorţite...

Zahu PANĂ

SĂ FI AVUT BRUCAN DREPTATE?

—Mihaela MOISIN—

După teribilele inundaţii din România, soldate cu mari pierderi de bunuri materiale, dar şi de vieţi, precum şi de perspective sumbre ale unei toamne şi ierni grele, ştirile ce vin din ţară cu viteza luminii ne informează despre alt fel de inundaţii: de alimente pe piaţă, în magazinele atât din Bucureşti, cât şi din provincie.

Preţurile cresc, leul se devalorizează, alte şi alte fabrici îşi închid secţiile neproductive. Cităm din "România Liberă", 20 August 1991: "Secţia CIAN din cadrul Societăţii Comerciale "FIBREX" - Săvineşti a dat faliment. Secţia funcţiona în pierdere, în condiţii toxice deosebite şi nu avea asigurată desfacerea produselor. Cei 250 de muncitori au fost deocamdată redistribuiţi în alte secţii." Acesta este doar un mic exemplu din multele ce se pot da în această privinţă.

Economia ţării se duce pe râpă cu paşi mari, tot mai multe întreprinderi sunt falimentare, aşa zisa privatizare precum şi legea funciară se aplică pe principii "sănătoase" comuniste, şomajul înfloreşte, haosul este tot mai mare, guvernul "ales" nu poate ţine în control nimic altceva, decât poliţia politică şi Securitatea.

Şi atunci, ne întrebăm, de unde această abundenţă, aşa deodată, cum nu s'a mai văzut din Aprilie 1990? Care este explicaţia ei? S'a îmbogăţit ţara peste noapte?

Explicaţia este foarte simplă: se apropie alegerile locale şi guvernul fesenist îşi joacă din nou cartea. În loc de campanie electorală, bătaie de cap cu şanse mai limitate, îi dă omului de rând mâncare, electricitate, căldură, exact ceea ce trebue populaţiei, acum în prag de iarnă. Iar omul de rând, care a aşteptat răbdător ca guvernul "să-şi facă treaba" lui, este mulţumit că nu s'a înşelat în aşteptări. Şi iarăşi, va vota cu FSN. Exact cum a explicat eminenţa comunistă - Silviu Brucan.

Şi tot din ştiri venite recent din ţară, se pare că noua coaliţie a partidelor neocomuniste, formată din Frontul Salvării Naţionale, Partidul Socialist al Muncii, Partidul Unităţii Naţionale a României (al Vetrei Româneşti), Partidul Reconstrucţiei Naţionale, va avea probabil o şansă de reuşită în alegerile locale.

Înţelegem că există şi o coaliţie a partidelor de opoziţie pentru aceste alegeri locale care bat la uşă, dar timpul scurt, lipsa de fonduri şi de posibilităţi de a duce o campanie electorală cu succes, când au de luptat cu un adversar viclean, ne fac să fim destul de reţinuţi în pronosticuri bune.

E greu să lupţi cu un adversar care are la dispoziţie banii poporului pe care-i foloseşte cum vrea, ajutoarele umanitare ale Occidentului pe care le transformă în bunuri de larg consum şi inundă magazinele cu ele în ultimul moment înaintea alegerilor, ameţind din nou omul de rând cu fericirea "fesenistă".

Dar se întreabă omul de rând de unde apare peste noapte asemenea abundenţă, azi, când România este o ţară falimentară? Când şomajul este în creştere, inflaţia tot aşa?

Dar se întreabă omul de rând cât timp vor fi magazinele pline, apă rece în permanenţă, apă caldă de două ori pe săptămână (ce condiţii de fericire neocomunistă!) şi chiar şi căldură? Răspunsul este simplu: până după alegerile locale.

Şi întrebarea următoare: când vom vedea o nouă abundenţă, lumină, apă şi căldură multă, multă? Alt răspuns tot aşa de simplu: cu o lună înainte de alegerile parlamentare din 1992.

Se va lăsa omul de rând ispitit de Satana ce-i oferă cornul abundenţei azi, şi orbit şi îndestulat se va duce la vot, trezindu-se apoi din acest vis frumos dar scurt, plin de bunătăţi trecătoare (o lună-două) sau îşi va ţine postul creştinesc, departe de ispită, spre calea adevărului?

PLURALISMUL POLITIC DIN ROMÂNIA

—Adrian GRIGOROPOL—

-I-

Anul 1989 constituie placa turnantă pe care s'au petrecut evenimentele istorice care au schimbat după o jumătate de veac fața Europei de Est, fără a trasa o nouă hartă geografică, ci numai una de tranziție dela comunism la democrație. Nu de mult, în aceasta s'a înscris și Albania și sunt în curs pași decisivi ai Iugoslaviei și Uniunii Sovietice.

Singura țară care a trebuit să se rupă prin violență și cu jertfe scump plătite, de vieți omenești, pentru a se elibera din cel mai strâns cu putință cleşte al sistemului comunist, a fost România. In mod nedrept ea a cules cele mai puține roade. Ducând o luptă progresivă, persistentă și dârză extinsă pe un deceniu, Polonia, Cehoslovacia și Ungaria au reușit desprinderea fie prin revoluție de catifea, fie prin reforme, găsindu-se în prezent pe trepte diferențiate mai avansate în acest proces de tranziție. Să consemnăm în acelaşi timp că au dispus de oameni politici mai pricepuți, care metodic au împins dictaturile în recul până la prăbușire.

In România, sub opresiunea călăului Ceaușescu și securiștilor lui, nu s'au putut înregistra decât disidențe răzlețe, prompt reprimate cu detenții și expulzări peste graniță. Elementul cheie care a determinat revolta Timișoarei și întinderea ei la 21/22 Decembrie 1989 în Capitală și alte orașe ale țării, finalizată cu răsturnarea dictaturii, a fost demonstrația din 15 Noembrie 1988 a importantului centru industrial Brașov, care a arătat națiunii noastre și lumii întregi, că ieșindu-se neînfricat și masiv pe stradă, se pot zdruncina cele mai fortificate edificii opresoare. Le datorăm cinstire Brașovenilor și tuturor celor care, apoi, urmându-le pilda, și-au sacrificat viețile pentru libertatea poporului român.

Este locul aici să menționăm și scrisoarea celor șase, foști membri ai nomenclaturii, adresată tiranului Ceaușescu, îndemnându-l să procedeze în partid la reforme în direcția comunismului cu față umană, dar recunoscând că adresându-se unui tiran fără rațiune și-au asumat riscuri, trebue să subliniem că gestul este umbrit de participarea unora dintre ei la contra lovitura dată de Iliescu-Roman Revoluției, dovedind că și-au conservat atașamentul față de comunism și de a-și perpetua privilegiile din trecut. In acest sens sunt Silviu Brucan, Alexandru Bârlădeanu și Corneliu Mănescu.

Această sumară introducere nu aduce nimic nou dar fixează punctul de plecare al străduinței mele cu care sper la acest simpozion să cristalizez o noțiune fundamentală a democrației - pluralismul politic - și pe cât îmi stă în putere s'o raportez la situația din țară în momentele actuale și pe cât este posibil să fie prefigurat viitorul.

Spre deosebire de totalitarism, democrația se ferește de definiții, de dogme, deoarece nu este o teorie ci un modus vivendi, calea cea mai bună, în lipsa născocirii alteia, de a trăi atât ca individ cât și ca societate. Un autor american, Jacques Barzun în "Teorema democrației" (Revista Sinteza 1991) într'o interesantă demonstrație arătând că democrația ar fi numai o teoremă susceptibilă oricând să fie răsturnată de ceva nou ca în științele pozitive, scrie: "Totuși, aspectul cheie îl constituie aparatul de guvernare, pentrucă ceea ce face ca un sistem de guvernare să fie sau să nu fie liber, nu este o teorie ci modul cum funcționează acest aparat". Reduce prin urmare teoria la un pragmatism funcțional, adăugând că aparatura guvernării nu poate fi importată, ci trebue să reflecte specificul istoric al fiecărei națiuni în parte și "obiceiurile inimii" specifice fiecărui popor. Acest aspect de altfel este luat din Contractul Social al lui J.J. Rousseau.

In ultima vreme rolul în democrație al societății civice este accentuat tot mai mult și fără îndoială este esențial, însă mulți văd o bipolaritate între aceasta și guvernare, segmentându-le ca atare, ceea ce este greșit, atâta timp cât poporul este puterea suverană iar guvernul este ales și demis de el, deci există o integralitate. Numai așa înțeleasă, societatea civilă ajunsă la maturitate ca un tot omogen inclusiv guvernarea, reprezintă tocmai democrația.

Pluralismul politic este unul din stâlpii pe care se sprijină democrația și constă din coexistența unor grupuri sau organisme diferite și independente în viziunea lor politică începând dela apărarea drepturilor ființei umane până la realizarea binelui individual și general. Democrația se realizează la nivel superior prin buna funcționare a acestor grupuri coexistente unde poporul își exercită puterea prin reprezentanții săi liber aleși în cadrul competiției electorale care are loc între aceste grupuri politice și din care vor fi aleși candidații selectați.

Totalitarismul politic este un sistem de rigiditate criptică în care o singură persoană sau un grup mic de persoane deține puterea, în prejudiciul societății și a individului dar în profitul deținătorilor puterii și Statului personificat prin ei. Indeobște îmbracă forma tiraniei și partidului unic, o formație extra disciplinată de execuție, subordonată absolut aparatului de conducere. El este și pepiniera aspiranților la posturi înalte.

Pluralismul politic și totalitarismul sunt în mod absolut antagoniste.

Să ne reamintim ceea ce de altfel nu putem niciodată uita, că în momentul preluării puterii pentru sine și atunci inexistentul Front al Salvării Naționale, Ion Iliescu a declarat solemn că instituie pluralismul politic. Națiunea ieșită uluită la libertate din infernul comunist, n'a perceput că vorbitorul nu avea cătuși de puțin de gând să procedeze la ceea ce angaja. Cu o televiziune manipulată din primul moment, cu presa rămasă pe mâna acelorași scribi pervertiți, fără un îndreptar despre democrație, cu o opoziție care se închega încet prin reactivarea partidelor istorice, obstrucționate ca și acea presă liberă care se năștea, Românii erau conduși către alegerile predestinate să se țină în chiar Duminica Orbului. Cu ateii neocomuniști, n'a fost o minune, ci o fraudă.

M'am încumetat să scriu în 7 și 8 Aprilie 1990 în ziarul Dreptatea, două articole: Ce este un partid politic, ce sunt partidele politice și democrația participativă. Ambele figurau pe prima pagină. Pe când în 1946 Dreptatea era pur și simplu smulsă din mâna vânzătorilor, după stresul dictaturii, oamenii acum preferau să se destindă cu Cațavencu și Baricada.

Spuneam în respectivele articole care cred că n'au fost citite de prea mulți, că în vechime oamenii se adunau în Agora sau Forum să discute treburile cetății. Acum în toată lumea pe cale audio-vizuală, prin presă, politica intră în casă și chiar dacă ai vrea să scapi de ea, nu reușești. Vrând, nevrând, aderând sau repudiind, te infiltrezi cu idei politice, ești expus să fii manipulat de cei care mânuiesc aceste mijloace, dacă sunt neoneşti ori demagogi, și te lupți cu ei ca să fii tu însuți, ca să te autodetermini. Bătălia invizibilă derivând din libertatea de informație și adversarul ei dezinformarea, este forma "democrației participative". Formă individuală, deoarece aflându-te în dialog cu TV-ul, ziarul capeți un comportament politic. Dar ești om și sociabil, și o viețuitoare politică precum a spus Aristot. Indiferent dacă ești intelectual, muncitor, țăran, tineret, spontan sau deliberat, din necesitatea irezistibilă de a schimba păreri, de a-ți exprima liber păreri în public, convingeri, adeziuni sau proteste, vrei să le împărtășești celor adunați și nu numai lor, ci până la puterea de stat, diversitatea preocupărilor, interesele și mai ales nemulțumirile. In omogenitate sau diversitate, toată această formă de expresie, este "democrația participativă colectivă".

Cât despre partid, etimologic, cuvântul vine dela latinescul pars, parte dintr'un întreg. Democrația respinge totalitarismul, adică "totul", care în mod firesc nu poate să existe decât forțat, impus. Filosofic și științific nimic nu este amorf. Partidul este o coaliție a oamenilor care dela nivel local până la național, împărtășesc aceleași obiective politice. Când o asemenea coaliție atinge un nivel, pe baza unui program atrăgător și convingător încât să poată obține guvernarea, toți membrii săi și mai ales cei aleși în funcții reprezentative, sunt obligați să sprijine și să realizeze politica partidului. Dacă în competiția electorală un partid nu-și asumă un ansamblu de probleme și soluții corespunzătoare cerințelor societății, rolul lui va fi minor și va dispare repede.

Scriam: "Trebue să considerăm partidele ca instituții venerabile, școli permanente pentru democrație, onorate pentru contribuția lor la desfășurarea vieții politice. Ele nu sunt rigide, evoluează dezvoltând idei noi care să se armonizeze cu cele ale unei mature democrații."

Intre structura unui partid democratic luat atât individual cât și în context pluralistic și un partid totalitar, diferența este imensă.

Revenind la momentul zero post Revoluție, formația ce a preluat puterea, de emanație mitologică din pulpa zeului comunismului, a oferit fariseic societății românești "pluralismul politic". Din tineretul de acum 45 de ani supraviețuitor exterminării comuniste și debilitat de ani de detenție și lagăre, au reactivat cele trei partide istorice: PNT, PNL și PSD, hotărîte să repună pe drumul democrației o societate debusolată. Condițiile de reactivare și de înființare, cu vădită rea intenție, puterea le-a lăsat atât de slobode, încât fiecare fost responsabil de stradă și informator, putea să-și facă un partid propriu, scopul FSN-ului fiind compromiterea pluralismului paralel cu posibilitatea împânzirii evantaiului politic cu sateliți de schelete din dulapul comunismului, pe care să-i mânuiască în scopuri electorale. Această vulpe roșie pătrunsă în poiata bugetului statului, a făcut și face ravagii, mânând țara cu cinism în pragul dezastrului.

In primele două luni după Revoluție, partidele istorice au avut o puternică susținere populară, pe de o parte aceasta fiind o recunoaștere a faptului că membrii acestora au avut de suferit cel mai mult din cauza oprimării comuniste și pe de altă parte pentrucă dețineau o mai experimentată idee despre democrație. De asemenea nici nu apăruseră acele formații organizate care mai târziu au constituit opoziția extraparlamentară.

Popularitatea acestor partide s'a vădit la demonstrația organizată de ele la 28 Ianuarie 1990, ținută în scopul declarat de a sfărâma monopolul politic al FSN-ului. Deși neajunsă la opțiuni politice, populația Capitalei a participat în mare majoritate, deoarece era clarificată că puterea fusese uzurpată de neocomuniști. Guvernarea, alarmată, a acceptat dialogul, însă numai pentru a-i acuza pe conducătorii acestor partide că încearcă o lovitură de stat, exact după metoda comunistă.

A doua zi, 29 Ianuarie, sediile partidelor N.T. și N.L. au fost devastate și conducătorii grav amenințați, pentru ca liderul momentului și actualmente "liderul național" al FSN-ului, din balconul sediului P.N.T. să dea semnalul de retragere a grupurilor de șoc, conchizând că deocamdată "i-a demascat pe vânzătorii de țară". Seara și-au făcut apariția lămpașele minerilor din Valea Jiului, sosiți de bună voie să apere guvernul, împresurând Piața Victoriei, unde reprezentanții partidelor istorice erau avertizați de mineri că de data aceasta vor scăpa, dar dacă nu se potolesc, "se vor întoarce". Si s'au ținut de cuvânt în 14-15 Iunie, de data aceasta chemați chiar de proaspătul uns președinte al țării, Ion Iliescu. Avantpremiera din Ianuarie a devenit în Iunie premiera tragică a pluralismului politic în România, nici la o lună după trâmbițatele alegeri libere.

Aceste evenimente ne-au împins mult inainte în această expunere, așa că reluăm firul de unde l-am întrerupt. Sub presiunea anti-monopol de stradă din 28/29 Ianuarie, unde se ceruse un guvern neutru de tranziție, mințile diabolice ale FSN-ului, au oferit în locul schimbărilor radicale, un compromis, instituirea unui Comitet pentru Unitatea Națională (CPUN) de componență FSN și de partide, care să exercite funcția de organ legislativ sub președinția lui Ion Iliescu. FSN-ul avea să primească jumătate plus votul președintelui, partidele cealaltă jumătate. La 1 Februarie erau înscrise 30 de partide, dar dintre ele 70% erau sateliții FSN-ului, așa că acesta își asigurase o majoritate zdrobitoare.

Continuare în numărul viitor

ASOCIAȚIA FOȘTILOR DEȚINUȚI POLITICI ȘI VICTIME ALE DICTATURII DIN ROMÂNIA

Str. Mintuleasa nr 10 ■ sec' r 3 ■ București ■ cod 70387 ■ Telefoane: 139359

Nr. 1236 din 15 august 1991

APEL

A.F.D.P.R. este singurul organism care își păstrează încă unitatea și rezistă tuturor presiunilor morale și fizice ale puterii neocomuniste din România.

Greutățile materiale de care ne lovim, nefiind ajutați de nimeni cu nimic, ne fac însă vulnerabili și ne pun în imposibilitatea de a continua lupta.

De aceea adresăm un apel către toți confrații noștri pentru a ne sprijini.

COMITETUL DIRECTOR,

O ZI DE VARĂ LA BUCUREŞTI

-23 AUGUST 1944-

—Mircea IONNIŢIU—

Secretarul Regelui povesteşte ce s'a întâmplat în această zi la Palat

-III-

După câteva ore petrecute la Sinaia, m'am reîntors în Capitală unde sunt pus la curent cu cele petrecute după plecarea mea. Maniu şi Brătianu, sub presiunea evenimentelor şi constanta hărţuire a celorlalţi participanţi, au promis că vor supune o listă a guvernului nu mai târziu de 23 August. De asemenea s'a decis ca toţi să reia rutina zilnică obişnuită până Sâmbătă 26 August.

Dar iată că se iveşte o nouă problemă. Regele este informat că Mareşalul Antonescu, care de abia revenise din Moldova, va părăsi din nou oraşul pentru a se întoarce la comandamentul de pe front pe ziua de 24 August. Aşadar planurile ce fuseseră înjghebate în grabă nu mai erau valabile. Lipsa mareşalului din Capitală elimina unul din punctele considerate absolut necesare pentru succes. Regele, discutând acest nou element cu Stârcea, Buzeşti, Aldea şi Sănătescu ajunge la concluzia că un emisar din partea lui Maniu sau a lui Brătianu trimis la preşedinţie ar putea sugera lui Antonescu să viziteze pe Suveran înainte de a se întoarce pe front. Trebuia evaluat ce şanse de succes mai rămâneau, dacă Regele va trebui să înceapă acţiunea fără ca pregătirile militare pentru apărarea Capitalei să fie terminate.

In timp ce discuţiile se purtau între cei aflaţi în biroul Regelui mi-am dat seama că rezultatul convorbirilor va duce în scurtă vreme la fapte concrete cu urmări irevocabile. Deocamdată vor fi examinate alternativele posibile. Dacă Antonescu pleacă pe front, înainte de 26 August, se continuă cu planul pentru acea zi? Fără mareşal în Bucureşti, mai sunt oare şanse de succes? Dacă Antonescu vine la Palat înainte de 26 August, oare trebue confruntat cu alternativa armistiţiului? Dacă se pierde această oportunitate, se va mai ivi un alt prilej pentru a feri teritoriul şi populaţia de ravagiile războiului? Dacă însă mareşalul declară că este gata să încheie armistiţiul, totul este în regulă, atâta vreme cât negocierile sunt imediate şi directe. Si în fine dacă Antonescu refuză să participe la negocieri şi pregătirile militare sunt incomplete, ce va face Regele? Să-l demită pe loc sau să aştepte un nou prilej?

Aceste întrebări au fost dezbătute de consiliul restrâns al Suveranului care a ajuns la concluzia că trebue făcută o încercare pentru a convinge pe Antonescu de a vedea pe Rege înainte de a pleca pe front. In acest scop, Ion Mocsonyi Stârcea va intra în legătură cu Iuliu Maniu. Acesta, prin partizanii săi care aveau acces la mareşal, va putea sugera această idee mareşalului. Mai târziu, în seara aceleaşi zile de 22 August, am aflat că Ion Mihalache şi Gheorghe Brătianu au fost să-l vadă pe Antonescu. Nu ştiu ce s'a discutat, dar rezultatul practic era evident: a doua zi,Mihai Antonescu a cerut o audienţă comună, trezindu-mă cu telefonul.

Intru în dormitorul Regelui şi-l trezesc,explicându-i ce se întâmplă. El aprobă ora audienţei şi eu comunic acest lucru adjutantului de servici, comandorul Arpad Gherghel. Regele îmi cere să convoc fără întârziere pe Stârcea, Buzeşti şi pe generalii Aldea şi Sănătescu. Când ne-am reunit cu toţii în cursul dimineţii, era pentru a revizui din nou toate aspectele acţiunii. In biroul său din Casa Nouă, Regele a ascultat pe toţi şi apoi decide de a nu lăsa evenimentele să se desfăşoare la voia lor şi că va avea confruntarea cu Antonescu.

Odată ce a fost luată această hotărîre, fiecare pleacă să îndeplinească misiunile încredinţate. Niculescu-Buzeşti va căuta să intre în legătură cu Iuliu Maniu şi Constantin Brătianu pentru a-i pune la curent cu cele ce vor avea loc în cursul după amiezii şi pentru a obţine lista noului guvern de uniune naţională. Ionel Stârcea, împreună cu Gh. Ionescu - Bălăceanu, şeful cancelariei Palatului, pleacă să găsească pe Lucreţiu Pătrăşcanu şi pe C.Titel Petrescu. Misiunea lor nu era uşoară deoarece ne înţelesesem că nu vor mai avea loc contacte între Palat şi "factorii politici" până în ziua de Sâmbătă. Singura excepţie permisă era trimiterea listei noului guvern de către preşedintele Partidului Naţional - Tărănesc, Suveranului. Eu trebuia să intru în legătură cu colonelul Dămăceanu, pentru ca el să poată iniţia mişcările plănuite de trupe, însă cu trei zile mai devreme.

Imi amintesc că am avut mari dificultăţi de a-l găsi la telefon şi tot atât de greu a fost să-l conving să vină la Palat, ziua în amiaza mare. Dămăceanu ştia cât de bine era supravegheat Palatul de către agenţii Siguranţei şi de către organele de spionaj german. Când în fine a venit, reacţia lui la decizia Regelui Mihai a fost surprinzătoare. In viaţa mea nu văzusem o schimbare atât de bruscă. Intr'un moment, colonelul Dămăceanu a devenit alb ca varul. După o clipă s'a recules şi şi-a recâştigat graiul. Era însă explicabilă această reacţie din pricina răspunderii ce căzuse pe umerii săi, de a asigura controlul militar al Capitalei în primele ore după realinierea politicii româneşti.

Mi-a explicat din nou, că din pricină că unele unităţi de sub controlul comandamentului Capitalei e în curs de transferare pe front şi din pricină că înlocuirile lor nu sosiseră nu avea efectivele necesare la dispoziţie pentru măsurile plănuite. A trebuit însă să-i declar cu fermitate că nu există altă posibilitate şi că trebue să acţioneze cu unităţile pe care le avea la dispoziţie atunci. M'a rugat însă să păstrăm secretul arestării lui Antonescu cât mai multă vreme pentru a da cât mai multă vreme trupelor româneşti de a ocupa poziţiile desemnate. L-am asigurat că vom face tot posibilul şi l-am încurajat cât am putut cu entuziasmul şi optimismul meu naiv că situaţia nu era chiar atât de neagră.

Aşteptând sosirea colonelului Dămăceanu, am putut să observ dela ferestrele Palatului că forfota pietonilor pe calea Victoriei, era neschimbată faţă de zilele precedente. Desigur că multă lume părăsise Capitala pentru a nu se expune la raidurile aeriene aliate, dar afluenţa pedestră pe calea Victoriei nu părea să fi fost influenţată de evenimente. Era obiceiul atunci, ca şi în zilele de dinainte de război, ca bucureştenii de toate vârstele să se plimbe pe acest Corso muntean. Acolo tineretul se putea întâlni, artiştii şi scriitorii puteau fi văzuţi şi se puteau afla ultimele zvonuri, se puteau auzi ultimele bancuri. Circulaţia era mai activă la ora prânzului şi seara înainte de cină, între Ateneu şi Capşa.

In acest timp, Regele vorbeşte cu Regina Mamă dându-i de înţeles prin cod de cele ce puteau să se întâmple şi că colonelul Serban Negulescu, comandantul Batalionului de Gardă, îi va aduce detalii în cursul serii. Pe la ora unu, ne reunim în jurul mesei din sufrageria dela Casa Nouă. Afară căldura crescuse şi ne aflam în mijlocul unei adevărate zi de vară bucureşteană.

Casa nouă era o mică şi modestă locuinţă cu două etaje clădită de Carol al II-lea când şi-a dat seama că măreţul palat pe care-l construia nu avea camere pentru el şi pentru Voevodul Mihai, ci doar săli impresionante. La parterul Casei Noi, se afla pe dreapta cum intrai, biroul Regelui Mihai şi alături, camera sa de dormit. In stânga era un salon de primire şi o sufragerie. La etaj se găsea un dormitor mai mare şi un alt salon, cât şi faimosul "safe" în care Regele Carol îşi păstra timbrele.

In birou se află Regele, Generalul Aldea, Buzeşti, Stârcea şi cu mine. Generalul Sănătescu soseşte mai târziu. Reveniţi din oraş, fiecare raportează Suveranului ce a făcut. Buzeşti nu izbutise să intre în legătură cu Maniu, dar spera să fie chemat în cursul după amiezii. Ionel Stârcea reuşise să dea de Lucreţiu Pătrăşcanu care-l asigurase că atât el cât şi Titel Petrescu vor veni la Palat, dar nu înainte ca să se întunece.

Deci în momentele cele mai importante, elementele politice nu se aflau în preajma Suveranului. Absenţa lor, justificată sau nu, a lăsat întreaga povară a deciziilor ce trebuiau luate în următoarele ceasuri, pe umerii Regelui. Aşteptam acum sosirea mareşalului, dar revizuiam din nou toate detaliile pentru a ne convinge că am anticipat toate posibilităţile. Colonelul Emilian Ionescu este pus la curent cu cele ce ar putea avea loc şi el împreună cu maiorul Anton Dumitrescu prepară apărarea Palatului cu mâna de soldaţi la îndemână. Mai târziu am aflat că nu erau la dispoziţie decât 52 de ostaşi.

Dacă mareşalul va trebui să fie reţinut, escorta sa va fi arestată, dusă în cazarma gărzii, iar maşinile cu care veniseră vor trebui conduse la garaj, iar porţile mari dinspre Calea Victoriei închise. In cazul când Antonescu va fi arestat, la sugestia comitetului militar, vor trebui neutralizaţi şi câţiva din colaboratorii săi apropiaţi, pentru a micşora şansele unei reacţiuni armate. Aceştia erau generalii Constantin Pantazi, Ministrul de Război, generalul Constantin (Piky) Vasiliu, subsecretar la Ministerul de Interne, generalul Gh. Tobescu, comandantul Jandarmeriei şi Eugen Cristescu, şeful Siguranţei. Fiecare dintre ei având la dispoziţia sa, forţe armate, putea să creeze incidente între unităţile române, reducând şi mai mult şansele de succes, care acum erau considerabil scăzute. Deci trebuiau imobilizaţi înainte ca soarta mareşalului să fie cunoscută.

ROMÂNIA - ŢARĂ DESCHISĂ INVESTITORILOR STRĂINI

—Virgil GHEORGHIŢĂ—

Importanţa vitală pe care capitalul străin o are în procesul tranziţiei la economia de piaţă aproape că nici nu mai are nevoie de argumente. In condiţiile în care blocajul generat de distorsiunile structurale şi de eficienţa cronicizată din economia românească poate fi depăşit numai printr'un influx de tehnologie modernă şi de expertiză managerială şi de gestiune economică, rolul investiţiilor străine de capital devine decisiv, întrucât doar acestea pot genera şi întreţine, în condiţiile existente, un astfel de influx.

Prin crearea Agenţiei Române de Dezvoltare (A.R.D.) şi promulgarea Legii privind regimul investiţiilor străine în România s'au creat atât cadrul legal, cât şi instituţia care să instrumenteze cererile investitorilor, să evalueze bonitatea acestora, domeniul şi modalităţile de efectuare a investiţiilor şi să elibereze certificate de investitor.

Evident, în acest domeniu nu se porneşte dela zero. După Revoluţia din Decembrie 1989 şi până în Aprilie 1991, data promulgării acestei legi de către Parlament, au mai funcţionat unele prevederi care reglementau investiţiile străine în România.

La data apariţiei Legii privind regimul investiţiilor străine în ţara noastră funcţionau deja peste 2.500 de societăţi cu capital străin, în care contribuţia partenerilor din alte ţări depăşeau 85 milioane dolari SUA. Prezenta lege se dovedeşte a fi competitivă cu celelalte legi existente în Europa de Est, Asia sau America de Sud. Adică ţări în care setea de capital se dovedeşte a fi foarte mare.

Se cuvine a remarca trei principii fundamentale care călăuzesc politica privind investiţiile străine în România: 1. tratament egal pentru investitorii naţionali şi străini; 2. accesul liber al investitorilor străini pe piaţa internă şi în diferite sectoare economice; 3. intervenţia minimă a statului în activitatea investitorilor străini. Toate aceste principii se regăsesc în regimul juridic al investiţiilor străine de capital, pe care le statuează noua lege, pornind dela definirea obiectului şi domeniilor în care se poate investi, până la drepturile, facilităţile şi garanţiile conferite investitorilor străini.

Legea privind regimul investiţiilor străine se dovedeşte a fi deosebit de stimulativă şi avantajoasă pentru întreprinzători. Se cuvine a fi remarcat faptul că se pot efectua investiţii străine în toate sectoarele din industrie, explorarea şi exploatarea resurselor naturale, agricultură, infrastructură şi comunicaţii, construcţii civile şi industriale, cercetarea ştiinţifică şi dezvoltarea tehnologică, comerţ, transporturi, turism, servicii bancare, de asigurări şi de altă natură. Evident, sunt şi unele domenii interzise sau protejate: industria de armament, drogurile, pornografia ş.a. In general, restricţiile ar putea fi enunţate astfel: 1. să nu încalce normele de protecţia mediului înconjurător; 2. să nu aducă atingere intereselor de securitate şi apărare naţională ale României; 3. să nu dăuneze ordinii publice, sănătăţii şi moralei.

Un întreprinzător străin poate să constituie în România cinci forme de societăţi: în nume colectiv, în comandită simplă, în comandită pe acţiuni, pe acţiuni şi cu răspundere limitată. Capitalul minim necesar pentru constituirea unei societăţi pe acţiuni este de 1 (un) milion de lei (la bursa oficială 1 dolar SUA - 200 lei, iar salariul minim pe economie este egal cu 5.875 lei), iar pentru o societate cu răspundere limitată 100.000 lei. Numărul minim de acţionari este de cinci (pentru societăţile pe acţiuni), iar numărul maxim de asociaţi este de 50 (pentru societăţile cu răspundere limitată).

Noua lege conferă atribuţii cu totul speciale Agenţiei Române de Dezvoltare.

Pentru demararea unei activităţi întreprinzătorul străin trebue să se adreseze A.R.D. cu o "Cerere de examinare a investiţiei" al cărei model se găseşte la acest organism. A.R.D. analizează bonitatea investitorului, domeniul şi modalitatea în care urmează a fi efectuată investiţia, precum şi cuantumul capitalului care urmează a fi investit. In termen de 30 de zile dela data înregistrării cererii, A.R.D. este obligată să răspundă investitorului printr'o "Confirmare". In cazul în care investitorul străin nu primeşte nici un răspuns la cererea adresată în intervalul de 30 de zile stabilit de lege, investiţia se consideră aprobată şi poate fi efectuată.

Contractul şi statutul societăţii ce urmează a fi constituită se autentifică la Notariat. In momentul legalizării actelor, investitorul străin va prezenta şi o chitanţă de plată în valută a sumei de 1.000 lei, care poate fi achitată la orice oficiu de schimb valutar.

In termen de 15 zile dela legalizarea documentelor, acestea se depun la judecătoria locală, în scopul obţinerii unei hotărîri judecătoreşti.

Documentele cu privire la constituirea societăţii se publică în "Monitorul oficial al României".

Societatea se înmatriculează la "Registrul comercial" de pe lângă Camera de Comerţ şi Industrie a României sau la camerele judeţene de comerţ, pe baza următoarelor documente: contractul de asociere, statutul, hotărîrea judecătorească şi dovada publicării în "Monitorul oficial al României". Din acest moment societatea devine persoană juridică.

Societatea se înscrie apoi la secţia financiară.

Continuare în pag. 9

SECURITATEA, DRAGOSTEA MEA

—Ilie MIHUȚ—

Ce bine era în România acum doi ani! Stia omul clar cine îi citește scrisorile, cine îi ascultă telefonul, cine îl bate sau îl arestează. Era draga noastră Securitate, băieții aceia "câtă frunză, câtă iarbă" bine îmbrăcați, bine hrăniți, bine plătiți, având ca și frații lor mai mici, milițienii, un teribil argument al forței lor "mulți dar proști!"

Acum, după ce Iliescu & KGB" (societate anonimă), au venit la putere, aflăm că, vezi Doamne, omniprezenta Securitate nu avea decât vreo 8000 de haidamaci, care au ținut sub teroare timp de 45 de ani, 22 de milioane de aplaudaci. Ba chiar mai mult, aflăm că datorită vigilenței, competenței și influenței "sfintei Securități" n'au reușit capitaliștii străini să pună mâna pe secretele noastre de stat, pe rețeta "drumului luminos al omenirii", pe rețeta salamului de soia, pe secretul statului la coadă și pe multe alte cuceriri ale triștilor ani când "socialismul învinsese pentru totdeauna în România".

Din Decembrie '89 încoace, gata, nu mai avem securiști, nu mai avem Securitate, avem în schimb SRI și încă vreo alte patru intreprinderi care se ocupă cu aceeași problemă: securitatea tovarășului Iliescu, securitatea FSN-ului, și mai ales securitatea "noii" democrații inventate de Marx și "umanizată" de urmașii lui întru socialism: I. Ilicescu și P. Rosman. De altfel în noile legi votate în Parlament privitor la securitatea statului (ce săi faci dacă tot securitate îți vine să-i zici!) se spune foarte clar că datorită unor cauze foarte obiective fiecare cetățean care lucrează cu ceva secrete trebue să primească aprobarea SRI, că fiecare vizită a unui străin trebue raportată acelorași organe, că domnii SRI-iști să-și amenajeze spitale, restaurante și magazine proprii (parcă seamănă cu ceva foarte cunoscut din anii de domnie ai siniștrilor odioși), și aici intervine ceea ce depășește orice închipuire: fiecare cetățean român are obligația să colaboreze cu SRI pentru apărarea secretelor mai sus amintite, adică prin acest paragraf este legiferată în România obligația fiecăruia dintre noi de a ne turna prietenii, vecinii, și, de ce nu, frații și părinții, dacă aceștia, în naivitatea lor, ar dezvălui capitaliștilor cel mai secret dintre toate secretele și anume că România se îndreaptă rapid spre o nouă "epocă de aur", că aceiași tovarăși conduc și azi destinele țării, că aceiași securiști ne bat, ne arestează, ne urmăresc și ne întocmesc dosare.

Derutați, în Decembrie '89 dragii noștri securiști, cu inteligența lor caracteristică, au trecut la câteva acțiuni de mare finețe și rafinament: s'au deghizat în teroriști (în 24 Decembrie seara, tov. Iliescu spunea la televizor că teroriștii sunt niște persoane - era să spun oameni - bine antrenate, cu armament sofisticat care trag din orice poziție - oare de unde știa atunci aceste amănunte?) au omorît niște oameni, niște soldați, apoi mai târziu la Târgu Mureș s'au deghizat în șovini maghiari și români, au mai murit și unii și alții, trebuia oricum deoarece tocmai apăruse Proclamația dela Timișoara, și în sfârșit în Iunie '90 când s'au amestecat cu minerii, i-au rezolvat pe Golani la București, de, alegerile trecuseră, "liniștea noastră" începuse, deci golanii trebuiau "rași" din Piața Universității.

După atâtea acțiuni eroice, după ce au mai fost premiați și avansați, bravii noștri securiști au primit dela șefii lor următoarea dispoziție: copii, ați bătut destul, gata cu violența, mai lucrați și cu capul!... De atunci așa e, "copiii" lucrează numai cu capul, adică au început să-i bată pe cei care, în România, au curajul să-și folosească și pentru a gândi, capul. Da, securiștii și milițienii noștri își folosesc capul doar pe post de port-chipiu la ceremoniile de avansare, când sunt de gardă la Palatul Cotroceni sau de Ziua Liniștii, în curând sărbătoare națională în România. A, nu știți care este această zi? 15 Iunie, domnilor, ziua în care liniștea s'a instaurat peste țară așa de cumplit că te durea sufletul de atâta liniște, ziua la sfârșitul căreia mii de securiști, cu sentimentul datoriei împlinite, s'au culcat liniștiți lângă nevestele lor, au dormit fără vise, pentrucă visele aparțin oamenilor și s'au trezit a doua zi cu zâmbetul pe buze exclamând "I-am liniștit și pe ăștia!".

Mai nou, isteții noștri securiști s'au pus pe glumite: au pitit niște documente foarte importante și foarte secrete undeva la marginea unui sat din Muntenia. Când ziarul "România liberă" le-a descoperit, să vezi surpriza: o parte din aceste documente sunt ale SRI-ului, sunt din zilele noastre, sunt cu urmăriri ale opozanților guvernului de după Revoluție, sunt cu înregistrări telefonice recente și de asemenea foarte ciudat, sunt îngropate la câteva zile după Mineriadă. Dacă mai era nevoie de vreo dovadă că în România sunt respectate drepturile omului, o avem acum cu prisosință. Domnul Măgureanu, președintele acestei companii, aflând despre afacerea cu documentele pitite a declarat în Parlament: "Domnilor, în fața acestei situații mă simt stupid!" Dacă a spus-o dânsul de bună voie înseamnă că știa domnia-sa ce spune.

Nouă nu ne mai râmâne de adăugat decât un amănunt: Dacă șeful securiștilor este stupid, ce să mai spunem despre subalternii săi? Eventual: "Doamne ferește!"

OPRIȚI DISTRUGEREA ROMÂNIEI

—Economist, P. PREDESCU—

Un genocid unic pe glob! Populația României s'a diminuat cu 3,5 milioane de Români în ultimii doi ani. Cifre!

- Din Decembrie 1989, au părăsit țara prin fugă (separat de Germani) peste 1 milion.
- O lege abuziv și tendențios redactată înlesnește chiuretaje: 1 milion pe an, egal cu 2 milioane.
- O lege rușinoasă ajută vânzarea de copii; plus foamete, inundații și alte pierderi ce conduc aproximativ la pierderi de cca. 0,5 milioane.

Exemplu: ziarul german Siebenbürgische Zeitung din data 31.07.991, pag. 14, arată că cca. 22.000 copii români se vând numai pe anul crt. ca și cartofii sau banalele...

În fața cifrelor de mai sus ne întrebăm cu indignare și durere dacă ritmul actual de distrugere a României aduce folos și cui și anume cu cine se urmărește a se umple golul astfel creat...există o destinație secretă de atribuire a spațiului golit de Români în teritoriul lor?

Exodul fugarilor, chiuretajele, hrana inaccesibilă în conjunctura veniturilor continuă încurajate de conjunctura impusă din afară.

Minoritățile prin abuz la teza "drepturilor omului" profită înlesnite de starea prezentă și pun în sarcina legiferărilor pretenții peste ceea ce ar accepta USA, țară cu specific cosmopolit!

Pe de altă parte sute de milioane de oameni "tac" indiferenți se pare, dar se înregistrează evoluția politică în care după 45 de ani continuă să fiinteze o nemernicie diplomatică: pactul Molotov-Ribbentrop, plus secretul chiar de făptuitori ca o rușine istorică...

Basarabia și Bucovina cu 4 milioane de Români, separat de 1 milion uciși, se zbat contra furtului nerușinat de acum 45 de ani, încercând, după declarația de independență, o eventuală alipire la Patria Mamă.

Nu se poate să nu ne întrebăm ce se va pretinde României de mâine, ca să i se restituie.. furtul... fără a se pune în balanța drepturilor internaționale faptul că acum 45 de ani România lăsa pe câmpurile de luptă cca. 700 de mii de morți - nici un minoritar - contra bolșevismului, singura țară cu un comportament de jertfă contra a doi demenți.

Tot singura țară în zona europeană, România a salvat pe Evrei și a înlesnit cu ei popularea și recuperarea țării lor pierdută acum două mii de ani, pentru ca un rabin Moses Rosen, colaborator cu Ceaușescu să spere că devine curat dacă insultă țara cu morții evrei executați de hortiști și hitleriști în teritoriul furat cu Dictatul dela Viena.

Istoria nu se oprește aci... tragem un semnal de alarmă peremptoriu unor încercări de râu augur!

Dela nenorocirea comunistă, ne-a râmas o expresie, poate singura justă: "Nimic nu-i întâmplător".

Plin de indignare denunț cele de mai sus fără ocoliș sau învelite în exprimări diplomatice, deoarece Românul în prezent și de 45 de ani este și a fost expus de forța umbrelor pe nedrept la: furt de teritorii, pușcării, fuga din țară, vânzare de copii, chiuretaje neîngrădite, cu un cuvânt: desființarea ca nație!

ROMÂNIA-ȚARĂ DESCHISĂ INVESTITORILOR STRĂINI

Urmare din pag. 8

După ce a devenit persoană juridică, indiferent de forma de societate pe care a constituit-o, investitorul străin poate solicita dela A.R.D. un "Certificat de investitor".

Un alt argument al noii legi privind regimul investițiilor străine în România îl constituie acordarea de garanții contra riscului de naționalizare, exproprierе sau confiscare.

Garantarea transferului integral în străinătate a profiturilor obținute în valută convertibilă și a repatrierii capitalului reprezintă, de asemenea, importante câștiguri ale noii reglementări. În același sens trebue privită și acordarea unor serii de stimulente vamale și fiscale, în funcție de diferite criterii "tehnice" de eligibilitate.

Prin apariția Legii privind regimul investițiilor străine în România economia de piață din țara noastră va căpăta o mai largă extindere, infuzia de capital străin spărgând monopolul de stat.

Virgil GHEORGHIȚĂ

TEMBELISM POLITIC

...am putea numi comunicatele securo-șovinilor vătrași dela P.U.N.R., luări de poziție prin care se urmărește "veștejirea" numitelor "acțiuni secesioniste" ce urmăresc dezmembrarea Iugoslaviei". În publicațiile lor și la TVR este fâlfâită din nou gogorița că "problema independenței Sloveniei și Croației este consecința unui complot internațional care urmărește crearea unui stat federal în centrul Europei, din care ar urma să facă parte printre altele Transilvania (nu și România)". Vajnicii "Români" dela P.U.N.R. se declară trup și suflet alături de comuniștii sârbi, care cu arma în mână apără unitatea Iugoslaviei.

Bineînțeles, nu este treaba noastră să ne amestecăm nici măcar cu sfaturi în problemele interne ale țării vecine. Dar este evident faptul că menținerea statului federal iugoslav în actuala formă este imposibilă. Opțiunea, categoric și democratic exprimată, a popoarelor din Slovenia și Croația, pentru independență, protestul împotriva tendinței de dominație a Serbiei, devenită astăzi și mai de nesuportat prin menținerea în această republică a guvernării comuniste, izbutesc, încetul cu încetul, să convingă întreaga lume civilizată.

A insinua semnul egalității între dorința reîntregirii și unității românești și "menținerea integrității statului iugoslav" este un lucru forțat și lipsit de bun simț, la urma urmei.

Iugoslavia comunistă a fost tot o "închisoare a popoarelor", un U.R.S.S. la scară redusă. Chiar dacă le-a fost adus comunismul nu de Armata Roșie, ci de "independentul" Iosip Broz Tito și criminalii "partizani".

Comunismul este odios, indiferent de veșmânt, indiferent de mască.

N'AI SĂ MĂ CONVINGI, DOMNULE IORDACHE!

Si spre binele multora, sper să convingi pe cât mai puțini.

Degeaba pozezi în "naiv", în cel căruia "i s'a luat o ceață de pe ochi."

Degeaba te confesezi în periodicele "anti" și în publicațiile culturale, cu aerul de "înțelept neînțeles". Nu ești un înțelept, iar în privința "neînțelesului", ești înțeles din ce în ce mai bine.

Corabia din lemn de trandafir e din ce în ce mai șubredă. Te-ai aflat o vreme la cârma ei. În pragul naufragiului, șobolanii părăsesc corabia.

Si tu, Domnule, Iordache, îngroși rândurile oportuniștilor.

Nu știu ce mă împiedică să pun apelativul "Domnule" între ghilimele când îl alătur numelui de Claudiu Iordache. Poate pentru faptul că, în Decembrie 1989, am fost împreună în clădirea Operei din Timișoara. (Mă întreb azi: ce căutai tu acolo?) Mulțimea striga "Există Dumnezeu!" și spunea îngenuncheată rugăciunea împărătească "Tatăl Nostru". Mult prea des după opinia ta, erai indignat, "ce-i cu misticismul ăsta grotesc?")

Ai făcut destul rău, Domnule Iordache, cât ai fost alături de Zămbareț și de Cefalotoracic.

Acum calci în străchini printre sindicate, îndemnând la nu știu ce alianțe dezbinătoare, pe nu știu ce drum așa-zis social-democrat.

Hai să ne haidem, Domnule Iordache!

N'A MÂNCAT USTUROI, DAR GURA ÎI MIROASE

Intr'o notă de pe întâia pagină a cotidianului "Renașterea bănățeană", unul din colaboratorii "dependentului" (care "semnează anonim") caută să ne lămurească precum că profesorul (unde?) Ioji Drăgan n'a colaborat cu regimul comunist deoarece n'a avut... carnet roșu.

Da, nu toți posesorii carnetului roșu au fost comuniști. Dar nici ne-posesorii de carnet roșu n'au fost cu toții anticomuniști.

In ceea ce-l privește pe Iosif Constantin Drăgan, cu el totul e O.K. N'a fost comunist. Fiind un campion al oportunismului, el n'a fost, de fapt, niciodată... ceva. El a fost întotdeauna un nimeni.

Si un nimic.

PROTESTE

Filialele locale ale partidelor și organizațiilor politice, precum și numeroase sindicate au protestat în presa scrisă și vorbită împotriva intenției Conducerii RTVR de a suprima emisiunile postului Radio Timișoara de frecvența de 630 kHz.

Mobilul acțiunii este subînțeles și anume restrângerea ariei de informare obiectivă și competentă a populației din Vestul țării de către inimosul colectiv al Radiodifuziunii din Timișoara. Nefăcând rabat adevărului se pare că postul local Timișoara deranjează o anumită "emanație".

Această nejustificată măsură se încadrează în scenariul conceput de către conducerea RTVR, imediat după Decembrie 1989, pentru diminuarea și chiar deformarea inițiativelor și acțiunilor social-politice ale timișorenilor.

Dan Emilian ROȘCA

TRISTA ISTORIE A MONUMENTELOR BUCUREŞTENE

——Dr. Nae NICOLAU——

-III-

NEAMUL

Intregirea Neamului înăuntrul hotarelor lui fireşti ceruse o extraordinară jertfă de sânge a celor mai buni fii ai ţării. Dintre ei, un impresionant număr a fost reprezentat de către luminătorii satelor, membrii corpului didactic. Ceea ce învăţaseră pe copiii atâtor generaţii, acum sancţionaseră cu propriul sânge, cu viaţa lor.

Si aşa cum sanitarii jertfiţi la Plevna, la Caşin şi la Mărăşeşti căpătaseră semnul recunoştinţei naţionale, aşa cum ceferiştii căzuţi îşi primiseră şi ei preţuirea în monumentul colectiv din faţa Gării de Nord şi, la fel ca minunaţii eroi aviatori, tot aşa Tara îşi cinstise eroii corpului didactic prin înălţarea unui splendid monument în Piaţa Victoriei, la punctul de unde începea şoseaua Kiseleff în stânga şi şoseaua Jianu în dreapta. Trei legionari români, uşor supradimensionaţi, susţineau pe scut un camarad căzut în luptă, cu trupul învelit - în parte - de o mantie. Din luptă te întorci cu scut sau pe scut. Echipamentul clasic al soldatului român, ţinuta fermă, dârzenia privirii, durerea bărbătească ce se degaja din tot ansamblul, făceau din acel monument unul dintre cele mai expresive realizări memoriale din Bucuresti.

Dar... Poate pentrucă aminteau de latinitatea noastră, sau pentrucă în locul unor ostaşi români trebuia pus un alt ostaş, fapt este că în câteva ore totul a dispărut şi un şantier nou s'a instalat înălţând un fel de obelisc în vârful căruia a apărut "...soldate rus, soldate rus, ce sus te-au pus" ...A apărut simbolul luptei (?) şi jertfei ostaşilor sovietici pentru eliberarea Bucureştiului.

La aceeaşi vreme dispărea mormântul eroului necunoscut din Parcul Carol şi flacăra veşnicei recunoştinţe a poporului român pentru vitejii lui. Totul a fost deplasat într'un loc depărtat, în afara marilor trasee turistice, iar aici a apărut un aşa-zis mausoleu de inspiraţie africană, înconjurat de un columbariu cu urnele unor sărmani rătăciţi.

Sus, pe dealul Uranusului, în faţa pirotehniei armatei şi exact în locul unde fusese cazarma pompierilor se înălţa, cinstit de toţi câţi treceau prin preajmă, monumentul care amintea de lupta inegală şi de jertfa eroică a pompierilor bucureşteni conduşi de mairoul Zăgănescu, la 13 Septembrie 1948.

Unirea era reprezentată prin marele ei artizan M. Kogălniceanu, Independenţa prin Valter Mărăcineanu, Intregirea prin monumentul Leului din dealul Cotrocenilor. Dar lupta şi jerfta dela 1848 aveau, în monumentul pompierilor, expresia artistică a recunoştinţei unui neam întreg faţă de luptătorii săi căzuţi pentru libertate.

Monumentul era echilibrat şi dispunea de o fericită expunere care atrăgea privirea, fiind dominat de silueta Victoriei, care, cu o trâmbiţă în mână vestea libertatea ce avea să vină.

Dar trebuia sacrificat. El şi întreg cartierul din jur, cu Arhivele Statului cu tot, şi busturile marilor istorici de acolo, pentru construcţia gigantică, inutilă şi lipsită de gust a reşedinţei prezidenţiale comuniste. Un fericit concurs de factori a salvat dela distrugere monumentul, încât i s'a găsit un loc oarecare în aceeaşi parte a oraşului în piaţa zisă Puişor, într'un loc neînsemnat, ignorat de locuitorii şi trecătorii care nu-i cunosc semnificaţia.

Monumentul eroilor din regimentul 21 Infanterie, din care nu a rămas decât soclul de piatră. Regimentul a fost desfiinţat, ca şi cel cu nr. 6 Mihai Viteazu, ca şi cel de gardă călare, ca şi cel numit Alexandru cu bustul - dispărut şi el - al regelui Alexandru al Iugoslaviei, ucis la Marsilia în 1934.

Clădirea regimentului a devenit cămin studenţesc, iar astăzi adăposteşte muzeul militar, neştiut de nimeni. Monumentul eroilor era compus dintr'o alegorie militară în bronz şi avea un drapel şi un vultur cu crucea în cioc, desigur dispărut, aşa cum a dispărut şi placa pe care era gravată semnificaţia monumentului.

Rotonda scriitorilor din Cişmigiu, admirabil - cândva parc central al Bucureştiului - era compusă din 12 busturi ale scriitorilor români clasici. In afara bustului lui Coşbuc, realizat într'o manieră cu totul originală care chiar dezlănţuise la vremea ei o amplă discuţie între specialişti, toate celelalte erau realizate într'o interpretare cuminte, academistă, adevărate fotografii.

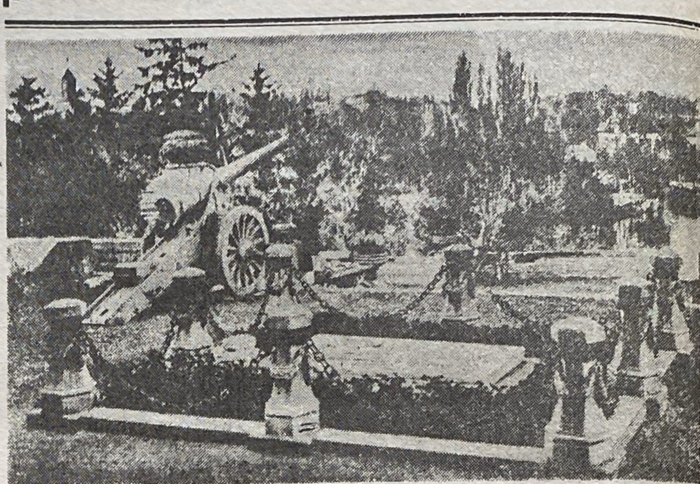
Ei bine, la nici un an dela "gloriosul 23 August" cel care "libertate ne-a adus", în timpul regimului Anei Pauker, Chişinevschi, Brucan, Bârlădeanu, Selmaru, Sencovici, Leonte Răutu, Miron Constantinescu, Teoharie Georgescu, Vasile Luca, Valter Roman şi alţii asemenea, bustul lui O. Goga din rotonda scriitorilor dela Cişmigiu a avut o soartă tristă.

Cine l-a batjocorit? Se cerea pe atunci scoaterea din repertoriul Operei Române a tuturor lucrărilor care exprimau "decadenţa burgheză". Urmau să fie epuraţi Verdi, Donizetti, Rossini, Puccini, Bizet şi alţii (vezi Manifestul Program al Uniunii Sindicatelor de Actori, Scriitori şi Ziarişti, USASZ, patronată de V. Eftimiu).

Se acuza antisemitismul din operele lui V. Conta, Eminescu, Creangă, Haşdeu, Caragiale. Se acuza filogermanismul lui Titu Maiorescu şi al Junimii, ca şi cel al lui Rebreanu. Se lansau noi valori conformiste cu maculatură festivistă.

Si, în timp ce ziarele şi revistele progresiste condamnau spiritul anticultural în care fusese educat tineretul hitlerist, o coloană a tineretului comunist din România, plecat dela un sediu de pe strada Schitu Măgureanu se îndreaptă cu paşi repezi, cu lozinci, panouri şi cântece (dar şi cu ciocane) spre Cişmigiu. Acolo, după rostirea câtorva sloganuri, lovesc în bustul lui Goga pe care-l mutilează şi îl aruncă de pe soclu, acoperindu-l de murdării verbale. Apoi se îndreaptă glorioşi spre sediul de unde veniseră.

Bustul profanat a zăcut îndelung acolo şi a dispărut, nu se ştie unde, aşteptând ani mai buni, când avea să redevină "poetul pătimirii noastre" pe care-l citesc astăzi toţi copiii.

MORMÂNTUL EROULUI NECUNOSCUT DIN PARCUL CAROL I (1935)

In curtea Facultăţii de Drept, în partea stângă, sub umbra ocrotitoare a platanilor şi arţarilor mândri universitatea bucureşteană recunoscătoare marilor figuri ale ştiinţei Dreptului -ridicase un bust care era menit să imortalizeze figura profesorului Dissescu. Nimic ostentativ în prezenţa lui acolo unde de fapt ar fi trebuit să se afle o întreagă galerie de reprezentări ale marilor jurişti, doctrinari, eminenţi teoreticieni, autori de coduri şi jurisprudenţe intrate în marile tratate de specialitate.

Bustul nu mai este acolo unde îi era locul şi, dacă nu a fost distrus, agonizează pe cine ştie ce culoar, în anticamera vreunei săli de audienţe.

La fel şi bustul marelui savant Dr. Nicolae Paulescu, frustrat de neacordarea Promiului Nobel pentru descoperirea insulinei, şi credincios fervent, practicant al valorilor bisericii strămoşeşti.. Dublat de o personalitate marcantă, cu o viaţă personală impecabilă şi înflăcărat de un patriotism viu încât un înalt conciliu catolic - care era pe punctul de a-l trece, ca mare figură creştină, în sânul Fericiţilor - nu a făcut-o deoarece Paulescu a fost "Grec", adică Ortodox. Această situaţie a constituit singura "pată neagră" în viaţa şi activitatea savantului creştin-patriot, şi l-a exclus din dosarul beatificării.

Bustul lui dela biblioteca societăţii studenţilor medicinişti a fost pângărit cu pompă şi alai, curând după ce studenţii "progresişti-utecişti" au pus stăpânire pe destinele asociaţiilor studenţeşti.

(VA URMA)

DIN GRĂMADA DE SPINI

Trandafirul strâns de gât, într'un pumn, vroia să fie emblema FSN.

Aidoma simbolului altei adunături de afacerişti venali - înstrăinaţi de ţara lor şi de menirea acesteia - trandafirul lui Iliescu s'a ofilit de mult.

Din el au rămas numai spinii hrăniţi cu seva care o produc: minciuna, reaua credinţă, nedreptatea, asuprirea şi crima.

Dar spinii nu numai că trăiesc dar se şi înmulţesc, de bine ce le merge, la căldura pumnului. Ne mai putând încape toţi în laba închircită, unii dintre ei scapă din strânsoare încât apucăm să-i vedem - fără să credem - înşiraţi pe drumul calvarului românesc.

Spinii pe care toţi îi pot vedea - Doamne şi câţi nu-i recunosc ! - îi vom denunţa cu toată credinţa şi vigoarea acelora care încă mai cred în bine, în adevăr şi în dragostea frăţească.

DRACON

Din poezia rezistenţei

RECULEGERE

Cunosc durerea'n disperare
Si dorul de dezintegrare.
Ti-e pieptul Iad, capul pustiu
Si-ţi zace sufletul mort-viu.

Durerea ce să strigi te cheamă
"Deschide-te pământ şi ia-mă!"
Si disperarea n'are vad,
Si triste lacrimile cad.

Stiu diabolica dorinţă
Să te scufunzi în nefiinţă.
Pământu-i crud şi cerul surd
Si timpul macină'n absurd.

In jur dizarmonii şi haos
Si'n tine dorul de repaos...
Cum poate sufletul erou
Să'nceapă a trăi din nou?

E gloria ce şi-o asumă
Insufleţita noastră humă
Să germineze alte vreri
Si să renască din dureri.

Stau mărturie'ndureraţii
Din şirul lung de generaţii
Purtând în greul lor samar
Atâta jale şi amar.

Când valul dă să te doboare
Nu-ţi duce barca în vâltoare
Si când durerea te-a răpus
Nu mai striga la cei ce nu's.

Pentru cinstirea lor postumă
Inaltă capul şi-ţi asumă
Destin de luptă şi avânt
In oastea celor care sunt.

Noembrie 1984

Vasile MUSTAŢĂ

DEZINFORMAREA

-ISTORIE ȘI TEHNICĂ-

Urmare din numărul trecut

E.C. FIANU

3) "REVOLUTIA" DIN ROMANIA DECEMBRIE 1989

Astăzi oricine știe (și dacă nu, o poate afla cu ușurință) că așa zisa "revoluție" românească din Decembrie 1989 nu a fost decât o operație de lichidare a cuplului Ceaușescu, însoțită de cea mai sângeroasă și cea mai vastă acțiune de dezinformare internațională din Europa ultimelor decenii.

Pentru prima dată în istoria contemporană minciuna, ridicată la rang de scenariu unic și mondial, a fost transmisă de toate posturile de televiziune din lume, în direct.

Cei mai mari jurnaliști, comentatori și corespondenți de agenții de informații pentru presă, radio și televiziune au fost înșelați mai rău decât ultimul scrib ordinar.

Astăzi s'a dovedit și se știe că:

- In afară de participarea unei părți a populației - în special a tineretului - nimic nu a fost spontan în ceea ce s'a numit "revoluția" din România.

- "Revoluția" a fost pur și simplu, un complot pentru lichidarea lui Ceaușescu și a inspiratoarei lui nefaste, instigat de foști responsabili ai P.C.R.-ului, în frunte cu Iliescu, pe care "Geniul Carpaților" îi scosese din funcțiile lor.

- Revolta legitimă a populației a fost "încadrată" și înăbușită de complotiști.

- Așa zișii "teroriștii" au fost agenți ai Securității.

- Moscova avertizase câteva țări occidentale - printre care și Franța - despre iminența unei lovituri de stat în România.

- Cadavrele și gropile comune dela Timișoara, vechi de câteva săptămâni, n'au fost decât o manevră de intoxicare.

- Aproape totalitatea corespondenților străini, care au invadat țara în acele zile, a fost păcălită și mințită.

- Numărul morților și al răniților a fost înmulțit cu 100.

- Principalii actori ai complotului - Iliescu, Silviu Brucan, generalul Militaru, V. Măgureanu, N. Radu, generalul V. Stănculescu, P. Roman ș.a. - erau protejați de K.G.B. (explicația "imunității" lor după "protestele" publicate în țară și în străinătate!)

- Securitatea, astăzi botezată S.R.I., trecută în majoritate de partea complotiștilor, a condus operațiile cu măiestrie.

- Gorbaciov n'a abandonat pe Ceaușescu, ci l-a răsturnat.

- "Revoluția" română s'a făcut prin manipulare și trebue înțeleasă prin dezinformare.

Din nefericire această imensă acțiune de intoxicare, de propagandă neagră, de influență - pe scurt - de dezinformare continuă, sub conducerea și imboldul Moscovei, și astăzi în patria noastră.

Printre miriadele de exemple care dovedesc această mișelie, cităm unul singur: dintre toate fostele "Democrații populare" din Europa de Est România este prima și unica țară care a semnat, la 5 Aprilie 1991, un "Tratat de prietenie" cu U.R.S.S.!

In final, constatăm - poate cu mirare pentru unii - că dezinformarea este o metodă de luptă necinstită foarte veche pe care, în epoca noastră partidele comuniste și în special K.G.B.-ul, au transformat-o în operă de artă.

Cei slabi, cei moleșiți de prea mult bine și democrațiile, în sensul strict al termenului, nu au aproape nici o armă legală pentru a lupta împotriva acestei calamități.

Numai vigilența, bunul simț, lupta pentru adevăr și conștiința noastră de oameni liberi ne pot feri de efectele dezastruoase ale minciunii ridicată la rang de dogmă.

N.B. Pentru o informare mai detaliată asupra evenimentelor din România, înainte, după 15 Decembrie '89 și până aproape de zilele noastre, semnalăm cărțile apărute recent:

1) "AUTOPSIE DU COUP D'ETAT ROUMAIN", Au pays du mensonge triomphant, de Radu Portocală, Ed. Calmann-Levy, France, 1990.

2) "ROUMANIE, LE LIVRE BLANÇ", La realité d'un pouvoir néo-comuniste de Mihnea Berindei, Ariadna Combes, Anne Planceh, Ed. La Decouverte essais, Paris, 1990.

3) "BAISE LA MAIN QUE TU N'OSE MORDRE", de Edward Behr, Ed. Robert Laffont, Paris, 1991.

Articolul citat mai sus, destul de lung din cauza complexității subiectului, de importanță capitală pentru cei care au norocul să trăiască în lumea liberă, nu a putut cuprinde și alt exemplu tipic de dezinformare privind un fenomen astăzi - poate și mâine - foarte grav.

Ne referim la originea apariției virusului care provoacă SIDA. Redăm mai jos campania mondială de dezinformare declanșată, acum șase ani, de KGB.

La 30 Octombrie 1985, "Literaturnaya Gazeta" din Moscova "reia" un articol care ar fi apărut cu câteva zile mai înainte în "The Patriot", ziar din New Delhi, care "destăinuia" că virusul care provoacă SIDA este produsul unor experiențe de ingineriee genetică, făcute de forțele armate ale U.S.A. în vederea unui războiu biologic. In continuare articolul ar afirma că virusul s'a propagat la New York și după aceea în "lumea a treia" (tiers monde) transportat de trupele americane. "Literaturnaya Gazeta" încheie articolul înfierând ticăloșia Americanilor.

Originalitatea tehnicii de dezinformare permite, astfel, să se afirme cu mult zgomot: "Vedeți, nu noi afirmăm acest lucru, noi ne limităm numai să cităm un ziar străin." "The Patriot", fițuica prosovietică, este bine cunoscut în India pentru asemenea măsluiri. Dar cine știe treaba asta în afara Indiei? Frumusețea trebii însă este faptul că acest articol, programat, n'a apărut niciodată!!

Fără îndoială, serviciile sovietice au trimis direcției ziarului "The Patriot" articolul fără să bănuiască - nici măcar o clipă - că acesta nu are să fie publicat. Tot ele au indicat redactorului dela "Literaturnaya Gazeta" că poate să facă referință la articolul indian. Neglijență sau sabotaj? Lipsă de coordonare? Nu putem ști.

Adevărat este că nimeni nu s'a gândit să verifice aceste știri înafară de un ziarist dela "Times of India", care, un an mai târziu, făcând o anchetă privind această afirmație, a descoperit - cu stupoare - grosolana cacialma: articolul în cauză nu fusese publicat niciodată de "The Patriot"! (Bharat Bhushan, "Aids, a Soviet Propaganda Tool", "The Times of India", 19 Noembrie 1986).

Dar această confuzie nu a împiedicat nicidecum răspândirea acestei rumori în toată "lumea a treia"; agențiile de presă difuzaseră știrea fără să o verifice.

In Brazilia, "L'Estado de Sao Paulo", ziar extrem de serios, a căzut în capcană acordând credibilitate acestei teorii.

La conferința la nivel înalt a țărilor nealiniate din 1986, la Harare (Zimbabwe) li s'a distribuit tuturor delegaților un raport voluminos, prezentând toate aparențele seriozității, cuprinzând tablouri, scheme, anexe, bibliografie etc. că virusul lui SIDA are ca origine experiențele efectuate în laboratoarele dela Fort Detrick, în statul Maryland. Raportul era semnat de "doi cercetători dela Institutul Pasteur din Paris", doctorii Jacob și Lilli Segal. După câteva investigații s'a constatat că de acești doi "savanți" nu se auzise niciodată la Institutul Pasteur. Ei au fost descoperiți, în fine, la... Berlinul de Est! Bineînțeles, nimeni nu a adus vreodată la cunoștința delegaților acest fapt.

Insă cica cea mai frumoasă a dezinformatorilor a fost 26 Octombrie 1986, ziua în care "Sunday Express" dela Londra și-a însușit această teorie. Intr'adevăr, cu cât un ziar care transmite o rumoare este mai orientat către dreapta cu atât verosimilitatea știrii este mai mare, cititorii fiind convinși că publicația a verificat temeinic cele scrise.

La 31 Octombrie 1986, "Pravda" a publicat o caricatură în care un medic, în halat alb, întinde cu o mână unui ofițer american o eprubetă enormă în care înnota ceva negricios - virusul - în timp ce cu mâna cealaltă lua un teanc mare de dolari, dați de ofițer. Legenda caricaturii era următoarea: "SIDA, boală teribilă, de nevindecat, este, după părerea anumitor cercetători "occidentali", creația laboratoarelor Pentagonului".

Drept beneficiu suplimentar, articolul din "Sunday Express" a declanșat un nou val planetar de telegrame ale agențiilor de presă. De data aceasta era prea târziu pentru a se combate această monstruoasă mistificare.

"L'Estado de Sao Paulo" a avut totuși onestitatea să o facă cerând scuze cititorilor, la sfârșitul lui Noembrie 1986, pentru a fi comis o eroare "bazați pe informații false provenite din U.R.S.S." La această auto-critică presa sovietică a răspuns cu insulte și cu afirmația că știrile în cauză au fost publicate "urmare informațiilor provenite din presa occidentală și confirmate de cei mai mari experți occidentali"! (sic)

Cert este că mașina de dezinformare sovietică a obținut, și de data aceasta, un mare succes. Până prin 1989 era aproape imposibil să întâlnești pe careva, originar din "lumea a treia" care să nu fie convins că Pentagonul și CIA au declanșat epidemia de SIDA. După atâția ani, adevărul este - în fine - cunoscut de toți cei care nu trăiesc cu capul în batistă. (Informații culese din "La connaissance inutile" de François Revel, Grasset, Paris, 1988).

CERBUL CARPATIN REFUZĂ...

"N'am nici o dezamăgire, față de ceea ce m'ar fi putut influența. Sunt numai mâhnit câteodată..." (Din interviul acordat Națiunii de Dl. Prim-ministru Petre Roman - azi și acum, la jumătatea mandatului său).

Marcel TURCU

Pentru a fi în pas cu violența prețurilor și recluziunea productivității trebue să suport, ca o secătură ce sunt, brânciul caritabil al lui Montaigne: "Recomand o viață modestă și fără strălucire!"

Scriu rândurile acestea, aflându-mă între două momente încărcate de tensiuni antagonice: greva - spectacol a artiștilor timișoreni și confesia-bilanț a D-lui Prim-ministru.

"Noi cântăm, noi jucăm, noi dansăm, noi lucrăm, noi plătim!" răsună voltaic în ora finalului de Iunie, acest imperativ fisurat de însăși tristețea cuvintelor sale!...

Deci, pe de o parte, caldarâmul din Piața Victoriei reîncins, începând chiar cu ilustrele-i straturi superficiale: o Revoluție polistadială, ce are pentru fiecare din noi, aici, în Timișoara, un gust amar de sânge și fagur...

Pentru celălalt moment față de care mă raportez acum, discern alocuțiunea severă a unui sinuos și distinct aristocrat, somat în fața ecranului național să fie incontestabil de sincer. L-am numit cu acestea pe Dl. Petre Roman! Caldarâmul vorbește, agora explică, istoria se face, modulându-și axele cu frenezie...

Ei, în asemenea momente, situat între aceste două ipostaze "jubiliare", cerbul carpatin nu vrea să se privatizeze! I s'a explicat dumnealui că un asemenea act al unui rege al faunei României, hotărît acum între greva artiștilor și cuvântul Primului ministru ar stimula principal Legea Privatizării (Marea Privatizare) luată de curând în trudă parlamentară. I s'a explicat, dar zadarnic! El știe că transportă de mii de ani același oxigen mândru între coarne și mai știe bine sublima noastră cornută că bungetul Bucegilor cât și fragilitatea pădurilor Pișchia-Făget (limitrofe urbei) vibrează în ecoarea numelui său!...

Timișoara - oraș de prim ordin al unei țări - oricum - tentaculară - oraș european al unei prime revoluții: imperfectibilă și granulară - orașul acesta s'a miniprivatizat până acum și arată ca o firavă ființă arborescentă, ca un robostern ce poartă breloc de tipul : ODR - Oficiul Derutei cu Ridicata; OFN - Oficiul Favorurilor Neprevăzute; OIV - Oficiul de Insiropare a Valutei; PRL - Pasajul de Recuperare a Leului - etc. Desigur, cerbul carpatin - cafeniu și teoforic cum este, dela o anumită distanță previzionară, simte și vede toate acestea, motiv pentru care, cel puțin deocamdată, refuză Privatizarea - de plan !

Cerbul carpatin mai posedă în pădurile sale - o trenă prețioasă, o rezervă de otium și de pulmoni transparenți, și multe alte arabescuri și irizări continentale... Pe câtă vreme, M-dame Privée nu ! Ea nu le are pe toate și nu i-a sedus încă pe cei dela Departamentul Pădurilor. Medulară, fosforescentă, cu un corpus coloidal, M-dame Privée umblă încă pe spații largi și cu superba-i dantură de raze X, la verticalitatea ființei noastre, devorându-i, poate, capilaritatea!

Imprevizibil generator de elipse și congruent, cerbul cunoaște toate acestea! ...De aceea a și rămas o ființă morală!... De altfel, cerbul lopătar (id est - după contur scientic: DAMA DAMA) a rămas singurul obiect optic distins în linia sa medieana, singura elipsă vie neprivatizată!...

Dintre cervidee, lopătarul, de-l privești cu atenție, are o falie tuciurie matură; e foarte ochios și seamănă cu esența și nu cu amănuntul!

Așa că M-dame Privee ar putea nu numai să-l zărească ci și să-l contemple până la extaz, căci el ne este arhetipul și nu fenomenul; nu frumoasa; el ne este frumosul fără corp!

ACASĂ LA NICHIFOR CRAINIC. CEALALTĂ CASĂ, DE VECI, LA CIMITIRUL SFÂNTA VINERI

Petre PASCU

Cine nu a făcut puşcărie, ca El, greu poate înţelege pe Nichifor Crainic în toată complexitatea personalităţii Sale.

Erau anii 60-70, amărîţi pentru mine, abia scăpat din puşcărie, ţinut acolo, că aşa a vrut Teohari Georgescu, Ministru de Interne. Nici tu, judecată, nici condamnare. Privat de libertate, deci, timp destul de îndelungat. La eliberare "prin clemenţa domnului ministru" cum se exprima comandantul lagărului din Caracal, urmat în altă etapă: de Canal, Jilava, Oneşti - zic, la eliberare mi se luase locuinţa, trăind ca vai de lume într'o cămăruţă de 2/2 fără geam, cu ciment pe jos, urcând pe scări de serviciu, în strada Nacu 4, Bucureşti. Asta, vreme de zece ani, muncitor necalificat la o fabrică, în pofida unei diplome de licenţă. Puţinul răgaz mi-l petreceam citind la Biblioteca Academiei.

Destul de stâmtorat şi el, Barbu Theodorescu, fost cadru universitar, fost secretar al lui Iorga, într'o zi mi s'a adresat astfel:

- Dacă nu-l cunoşti pe Nichifor Crainic, te duc acasă la el. Locuiesc pe strada Bihor. Zilnic ne întâlnim la coadă, să cumpărăm pâine.

Prea bucuros de minunata invitaţie, accesibilă mie, deoarece, student, locuisem în strada Banat, paralelă cu cea indicată de binevoitorul coleg de "citire" la Academie. Erau, undeva, în dosul Gării de Nord, îngrămădiri de case mărunte, necăjite. In colţ, o mică băcănie, la marea coadă de pâine. L-am şi vizitat o dată pe Barbu Theodorescu acolo, familist, cu o fiică, elevă, sau studentă.

Lui Crainic, după ce făcuse atâta puşcărie, i se atribuise un mic apartament, la etajul unui bloc, pe Bulevardul Dinicu Golescu. Aproape de Bihor.

După câtăva vreme, Barbu Theodorescu şi-a reînnoit invitaţia.

- Hai, dacă vrei, la Crainic.

Prea bucuros.

Mi s'a dat întâlnire în faţa blocului. O după masă, pe la 4 şi ceva. Condus, plin de emoţie, am urcat scările.

Sonerie.

A deschis uşa o tânără bine semănând cu Crainic, pe care-l văzusem, îl ascultasem conferenţiând, ori pe la şezători literare.

Vrem să-l vedem pe domnul Crainic, zise Barbu.

Eu, numaidecât pe fir:

- Ce bine-i semănaţi tatălui dumneavoastră!

- Mai bine aş fi semănat mamei mele.

O gafă - constatam în gând.

- Scuzaţi, tata încă doarme. Poftiţi cam peste o jumătate de oră.

Ne plimbarăm pe bulevard.

Apoi, iar sonerie.

- Poftiţi domnule Theodorescu, îndemna tânăra.

Pe mine nu mă cunoştea pe nume.

Uşa antreului s'a deschis, apărând Poetul.

- Domnule Crainic, am venit cu prietenul meu Pascu. Vrea să vă cunoască.

- Luaţi loc, ne-a invitat amfitrionul. Ce mai faci, Barbule? Mai mergem la pâine? Ce mai e nou la Academie? Ce cărţi mai noi apar?

- Pascu e mare admirator al dumneavoastră. Scrie şi el.

-Da? De unde sunteţi? Ardelean? Mie îmi plac foarte mult ardelenii.

Ridicându-se dintr'un mic fotoliu, Crainic a scos dintr'un dulăpior, o sticlă.

- Poftiţi, vă rog, niţel coniac.

- La mulţi ani, Domnule Crainic.

- La mulţi sănătoşi.

Ieşind din mutism, potopit totuşi de emoţii:

- Am citit toate numerele din Gândirea . O ştiu pe dinafară.

- Da? Imi pare bine.

- Sunt din Arad. V'am auzit la Palatul Cultural, conferenţiând despre Dostoievski. Adevărat, e mult de atunci, dar şi acum îmi amintesc bine unele pasagii. Ziceaţi, sau mai bine zis citeaţi cuvintele. "Dostoievski spunea despre copil, că e un mugure de Dumnezeu".

- Aşa este!

Apoi, tot eu cam prea îndrăzneţ:

- Domnule Crainic, aţi publicat în Gândirea mulţi tineri ardeleni. Pe mine nu m'aţi publicat niciodată.

- Cum? Să nu te fi publicat eu pe dumneata?

- Nu! Vă rog să-mi permiteţi a vă istorisi ceva. Scrisesem, şi eu, o poezie, o rugăciune. Am s'o trimit revistei Gândirea. Mergând la poşta noastră din Arad, am vârît plicul în cutie, şi în faţa ei, mi-am făcut cruce: Doamne, dă, să apară. E cea mai mare revistă din ţară, în sinea mea. Nerăbdător, am aşteptat mult. Mult şi bine. Poezia mea nu a fost publicată.

Greu aş putea să evoc, râsul lui Crainic, din toate mădularele. Am râs tustrei, deşi eu destul de melancolic.

- Da, aşa s'a întâmplat.

Tot pe un ton de luat, mă rog, la răspundere.

- V'am trimis prima mea carte de poezii Plaiuri, începând cu un psalm. La "Cronica măruntă" ce deţineaţi, nici un cuvânt despre carte. Pe Beniuc l-aţi lăudat "e cel mai interesant dintre toţi tinerii poeţi ardeleni".

- Ei da, am lăudat "Cântece de pierzanie". Numai atât. Pe urmă, tânărul ajuns peste ani, a luat-o razna.

Am închinat apoi câteva păhărele în sănătatea amfitrionului atât de răbdător, atât de iertător la apostrofările mele...

S'a vorbit acolo ceva despre Xenopol. Crainic nu prea era de partea istoricului. Nici Barbu.

Dintr'un raft, apoi, scoase (sau adusesem eu cu mine) Povestiri despre bunul Dumnezeu, cartea lui Rilke, cu un studiu, în traducerea lui Nichifor Crainic.

Mult respectuos rugându-l, mi-a scris dedicaţia: Lui Petre Pascu, poetului, cu dragoste de prozator, Nichifor Crainic 10 Oct. 1969.

Intr'o zi! Una singură zi, dar cu atâtea elemente biografice, încât prin unicitatea şi durabilitatea ei în timp, mi-aş permite s'o asemăn celebrului sonet al lui Felix Arvers "Mon âme a son esprit..."

Tot numai o zi -24 August 1972, - a procurat evocatorului, şi ea, belşug de impresii. De astă dată o atmosferă funerară, de nespusă jale: petreceam pe Nichifor Crainic pe drumul ireversibil.

Tot o casă, de veci casă, la Sfânta Vineri. Vestea morţii mi-o aduse acelaşi Barbu Theodorescu.

Imensa asistenţă vedea, cutremurată chipul fără grai dela întâlnirea noastră din Bulevardul Dinicu Golescu.

Nichifor Crainic pe catafalc.

Momentul, prin inspiraţia lui Barbu Theodorescu, ne-a rămas document de inestimabilă valoare, scumpă relicvă pe o peliculă cu durabilitate de istorie literară.

Două sacre fotografii.

Antologică, din şirul de cuvântări, este prea mărirea celebrată de preotul S. Dimancea, discipol al profesorului, mare teolog. Ediţia atât de mult aşteptată şi realizată abia acum cu pricepere şi deplină condescendenţă, de Nedic Lemnaru, reproduce acea pagină de antologie.

Atâtea semne de despărţire materializată în belşugul de cununi, de jerbe.

Vedeam, văd şi când scriu aici, intrând în capelă, cu buchetul involt, pe Ovidiu Papadima, corifeu deosebit de preţios al revistei Gândirea, sinteză de o viaţă a măreţei figuri fără viaţă pe catafalc.

Verlainiană zi, mut ecou al poeziei Cântec de adormire din volumul "Tara de peste veac".

Soarele - "Nichifor Crainic cel mai reprezentativ poet al soarelui" după categorisirea dată de Ovidiu Papadima, - ieşise dintre norii negri, să fie martor al acelei zile.

Sub raze, în faţa capelei, actorul Dinu Ianculescu, recita Terţine pentru prieteni.

Să bem, prieteni! Cine ştie, mâine, / Când vor veni talente mari şi noi, / Din truda noastră ce va mai rămâne?...

La groapă, aşteptându-l soţia de mult plecată, şi-au exprimat omagiile cele mai din urmă, poeţii Pan Vizirescu şi Horia Niţulescu, ambii străluciţi discipoli ai Invăţătorului.

Invăţătorule!

Aud şi acum exclamarea, neagră, totuşi vie fâlfâirea de adio.

Petre Ţuţea

Lui Petre PANDREA

PHILOSOPHIA PERENNIS

(fragment)

Toate formele vocaţiei artistice trebue scoase de sub imperiul muzelor, al acestor plăsmuiri mitologice, şi situate în ordinea creştină unde aceste însuşiri ale omului capătă sens, izvorînd dintr'o divinitate reală. Bine'nţeles, artistul cu har trebue să plăsmuiască în marginile eticii creştine.

Vocaţia trebue să cuprindă toată scara valorilor, dela sfânt până la meşteşugar. In fruntea acestei table stă sfântul, care depăşeşte în mod transcendent timpul şi spaţiul - istoria - în care se încadrează geniul, eroul şi toate tipurile umane. Max Scheller, situând în fruntea tablei valorilor sfântul, gândeşte în termenii: Dumnezeu, lumea, valoarea, realitatea, viaţa umană, formând o serie de tipuri caracteristice: omul religios, metafizic şi gânditorul ştiinţific. "Toate sferele vieţii spirituale şi sociale sunt date esenţiale ale existenţei şi, prin natura lor esenţială, ca tot ce aparţine divinului şi sacrului, nu sunt creaţii ale conştiinţei, ci daturi" (Max Scheller, cit. de H. Schmidt). Astfel, sfântul care se jertfeşte, ancorat în eternitate, prin jertfă devine martir şi se deosebeşte de geniu, de talent şi de omul obişnuit, stăpâniţi de timp.

Ne găsim, în acest paralelism, în prezenţa purului adevăr, opus temporalului. In fond, vocaţia profesională cuprinde toată scara valorilor, dela geniu la meşteşugar, exceptând sfântul, a cărui chemare îl situează în afară de spaţiu şi timp - de istorie. Lipsa vocaţiei în mediul natural - inegalitar - nu afectează adânca înţelegere creştină a adevărului; neavând sens, în ordinea creştină, "patosul nietzschean" al distanţei, este corectat, la nivel filosofic, de simpatie (Max Scheller) şi la nivel religios de iubirea paulinică formulată după "predica de pe munte" şi la Cina cea de taină.

Resentimentele sau, mai precis, sterilizarea raţional-democratică a sentimentelor, au produs spectacolul degradant şi chinuitor, inegalitar sau fals egalitar, burghezo-proletar, al omului înnecat în el însuşi şi în lucruri. Aşa se întâmplă când omul se depărtează de Dumnezeu, închipuindu-şi că se poate autosalva.

Filosofia - ideologie şi ceartă odioasă între idealism şi materialism - sisteme echipolente sunt egal responsabile de dezastre, ele fiind opuse viziunii religioase creştine a vieţii şi lumii. Ieşirea din lumea întrebărilor şi falselor certitudini axiomatice, prin lumea dogmelor, înseamnă depăşirea zonei utilităţii şi a comodităţii mintale.

Repet: Sfântul este situat în fruntea tablei valorilor, el depăşind lumea sensibilă prin trăirea celei supranaturale. (Max Scheller).

VISARE DE POET ŞI DESTIN DE NEAM

Ioan Ion DIACONU

Să nu se stingă candelele întru lumină veşnică! Pentrucă lumina e totul pe pământ şi'n ceruri. Să ardă candele la mormintele strămoşilor eroi întru biruinţă veşnică! Si portretele celor vechi care au ţinut ţara şi neamul printre destine de noroade să fie luminate de această lumină ca'ntr'o "visare trează" şi-o veghe ocrotită de stele cu noroc. Neamul acesta să nu cunoască moartea ca opera unui poet de geniu.

....

Cu aceste gânduri, mărturisite, m'am aplecat mai deunăzi cu osârdie şi evlavie asupra unui volum de: Scrieri politice şi literare, de Mihai Eminescu... şi iată ce-am citit la fila 210:

"La Putna, un călugăr bătrân mi-a arătat locul înlăuntru bisericii, în care stătea odată aninat portretul adevărat al lui Stefan-Vodă. După acest portret (original) el a fost mic de stat, dar cu umere largi, cu faţa mare şi lungăreaţă, cu fruntea lată şi ochi mari, plecaţi în jos. Smead şi îngălbenit la faţă, părul capului lung şi negru acoperea umerii şi cădea pe spate. Căutătura iera tristă şi adâncă, ca şi când ar fi fost cuprins de o amarnică gândire. Coroana lui avea deasupra, în mijloc crucea, toată de aur, împodobită cu 5 pietre nestimate. Supt crucea coroanei urmase Duhul Sfânt, apoi Dumnezeu Tatăl, cu dreapta binecuvântând, cu stânga ţinând pământul: pe cercul de margine al coroanei un rând de pietre scumpe de jur împrejur. Imbrăcat iera Vodă într'un strai mohorît cu guler de aur, iar pe gât îi atârna un egolpion din pietre scumpe şi mărgăritare. Câmpul portretului iera albastru, în dreapta şi în stânga chipului perdele roşii.

Am întrebat ce s'a făcut portretul adevărat (originalul)? Călugărul a răspuns ce însuşi auzise:

Intr'una din zilele anului 1777, (când ni s'a răpit Bucovina), la miezul nopţii, Buga, clopotul cel mare, a început să sune de sine, întâi încet, apoi tot mai tare şi mai tare.

Călugării treziţi din somn se uitară în ograda mânăstirii. In fioroasa tăcere, în sunetul clopotului, ce creştea treptat, biserica se lumina de sine înăuntru de-o lumină straşnică şi nemaivăzută. Călugării coborîră într'un şir treptele chiliilor, unul deschise uşa bisericii... In acea clipă clopotul tăcu, şi în biserică era întuneric des. Candelele pe mormântul lui Vodă se stinseră de sine, deşi avuseseră unt de lemn îndestul.

A doua zi portretul Voievodului Moldovei iera atât de mohorît şi de stâns, încât pentru păstrarea amintirii lui, un călugăr, ce nu ştia zugrăvi, a făcut chipul (copia) ce ieste şi astăzi.

Aprinde-se-vor candelele pe mormânt? Lumina-se-va vechiul portret? (După Simion Kirileanu, Stefan cel Mare şi Sfânt, pag. 349).

Mi-am ridicat ochii - de umil şi smerit cititor - de pe înscrisul eminescian şi mi-am zis că această minune românească de lumină ca răspuns la întrebări despre răpirea Bucovinei şi a altor teritorii şi chipurile voievozilor noştri cei viteji: urmează să se împlinească la sfârşitul mileniului II dela Naşterea lui Hristos: lumina lumii!

CRONICI

Literare-Artistice-Culturale din exil și din țară

Ovidiu Vasilescu

STRIGĂT CĂTRE DRAGOSTE ȘI CĂTRE MOARTE

EDITURA LIBERTATEA

New York, 1990

Că omul ar fi măsură pentru orice lucru este o directă referință la spectrul lui cognitiv, iar nu la cel ontologic. El este la răscrucea lumilor, dar și răscruce a lor. Nu numai că reflectă lumile, dar însumându-le, le cugetă, ceea ce nu este numai proces de cunoaștere, ci ce creație, de împărtășire creativă cu opera Creatorului. Spre acest punct tinde și ultimul curent teologico-filosofic de "nature spirituality" reprezentat de Mattew Fox și o întreagă pleiadă de gânditori.

Dar cine este măsura omului? Intrebările cele mai simple sunt cele mai dificil de răspuns. Vechile religii ale lumii au mărginit pe om cu creatura. De unde - politeismul. Creatorul e căutat în creatură. Creația nu mai este o fereastră spre divinitate, cum s'ar exprima Mattew Fox, ci creația este înălțată la gradul de divinitate. Animale, păsări, luna sau soarele, etc. sunt considerate zei. Ceea ce se datora Creatorului, i se aduce creaturii. Indirect se aducea cea mai mare jignire demnității omului, cea mai mare nedreptate și necugetată înjosire. Singura soluție era monoteismul, relația omului cu un singur creator a toată lumea, un Dumnezeu unic, autor și proniator. Dar chiar așa, acest monoteism era o umbră a celor viitoare, a Dumnezeului revelat prin Intrupare, cel care se oferă adevărata măsură a omului.

Cele câteva cuvinte introductive nu ne-au îndepărtat, ci dimpotrivă ne conduc spre adevărata esență a stihului lui Ovidiu Vasilescu, și în special, a verbului din ultima lui carte de poeme "Strigăt către dragoste și către moarte", apărută la New York anul trecut.

Ovidiu Vasilescu nu are nevoie de prezentările noastre. Versul lui ne amintește povestea stalactitelor și stalagmitelor interioare devenite "semne" ale marilor arderi, profeții ale adâncurilor de cunoaștere transubstanțiate prin dragoste. Ca și în Prologul Logosului ioanin, dragostea este suprema realitate și măsură a omului: "zăpezile, ca'n basme, pe umeri mi s'or pune și vor cădea din slavă un Inger și o stea, / când ți-oi trimite veste, pe aripi de lăstune, / că singura măsură, ne este dragostea!"

Avem de-a face cu un cadru cosmic. Zăpezile care se depun pe umeri, nu sunt o metaforă a bătrânețelor, acestea încărunțind tâmplele, ci identificarea poetului cu icoana muntelui setos de înălțime, dar o înălțime a purității, a zăpezilor care "pe umeri mi s'or pune", ca un epitrahil. Cadrul cosmic este lărgit cu cadrul spiritual de o mare potență simbolică în care poetul asistă chiar la "căderea Ingerului" și chiar dincolo de moartea a cărei pecete, adică steaua se desprinde din cer, dându-i omului să-și citească toate cerurile de gând, sau de faptă, ceruri de voie și ceruri fără de voie. Si nu e toamnă, cum ar trebui să se înșire tristețea. Si nu e iarnă, cum ar trebui să ne poruncească disperarea, ci înfiriparea lumii din nou, restaurarea ființei și ființului, lăstunul simbolizând venirea primăverii.

Poetul nu cheamă. El strigă. Chemarea poate fi răspunsă, sau nu. Strigarea poruncește. Ea nu se confundă cu țipătul din cineva, sau țiparea spre cineva. Vocalele strigării sunt ochii ce văd dincolo. Strigi la cineva să se oprească la o anumită limită. Chiar dacă această limită e un milimetru pe teritoriul eternității, timpul nu mai este timp spre moarte, ci timp "spre stăpânul livezilor eterne", căruia poetul îi cere în numele omului și pentru om "o clipă din marea galaxie". Nu din galaxii, nici măcar din marile galaxii, ci din unica și "marea galaxie" pe unde este și timpul nostru pe undeva. Pentru întărirea mărturiei lui el cere "doar o secundă" din etern. Eternitatea este eternitate tocmai prin faptul că este, dacă ne este permis, tocmai secunda transparentă prin care vedem toate veacurile veacurilor, secunda care nu se mai schimbă, nevremuită, nepătată și neînfruntată: "Striga-voi spre stăpânul livezilor eterne, / ca să-i mai cer o clipă din marea galaxie; atât, doar o secundă, să ți-o mai dărui ție / când ultima zăpadă, pe'ntâiul vis se cerne".

Mereu și mereu poetul se îndreaptă spre adâncurile sinelui spre a descifra un limbaj al luminii. Un rost al luminii. Un imperativ al luminii. De aici și ruperea interioară, dar și răpirea spre noi tărâmuri existențiale. Nebănuitele. Dincolo de orice mărginire a nopții și întunericului: "Noaptea-i adâncă și fără sfârșit / Prăpastia genună se face, / pentru cel ce nu înțelege / rostul lumii..."

Neînțelegerea acestui "rost al luminii" este prilej de durere, de însingurare. Poetul merge chiar și mai departe de lexicul sideral, rostind cu toată ființa lui nu "pistevo" în numele purității, în fața altarelor albe de cireș: "Crai Nou din Zenit / mi-aruncă dojană, fiindcă-mi luminez calea, / cu floarea albă de cireș!" (Rostul luminii).

Nu numai că floarea de cireș este un grai întrupat al universului, și nu-mi închipui cum ar putea universul vorbi mai adevărat decât numai prin liturghiile florilor de cireș dar ea este în primul rând viață. Viață care se jertfește. Smerit de înălțător. Făclie de altar. Suferința, care ca și lumina, are un rost. Unul comun. O gramatică a speranței. O "povară a nădejdilor: "Pe umeri duc povara / nădejdilor ce-au fost / căzute din înaltul zăpezilor lunare, / cel ostenit de / slavă în lacrima mea moare / și lângă mine'și face din suferinți un rost". (Elegie).

Vocația destinului de a înflori noi orizonturi cugetului în armonie cere jertfă de viață pentru a da viață. Punerea unui vers ca troiță lumii, sau un gând, cere stropul de sânge "pe ochiul rece al stelei polare", pentru transfigurarea lumii și ajungerea ei la transparența dintâi. Nici o jertfă nu e prea mică, sau fără importanță. Totul spre amintirea acelui limbal primordial de lumină, e necesar și contează: "Mai pun un vers, / încă un gând / și încă un strop de sânge mai torn, / pe ochiul rece al stelei polare. Poate așa lumea va deveni mai blândă... / mai caldă..." (Incă un gând).

Nu rareori Ovidiu Vasilescu se oprește meditativ pe marginile lumii scrutând abisurile existențiale. El caută și neliniștit este în căutare, precum Augustin, găsirea drumului spre "aletheia" prin "sophia". Cunoașterea nu îl mulțumește când se oprește numai la privirea fragmentului, a părții, a partidului. Intr'un fel privește un botanist o magnolie înflorind, și cu totul altfel un îndrăgostit. Pentru ultimul obiectul se însubiectivizează. Pentru primul, subiectul se obiectivizează. Cunoscând, noi omorîm ceva. Iubind dăm viață. Iubirea și înțelepciunea sunt una. Acesta a fost sensul primordial al "cunoașterii". Cel ce iubește crede. Vede lumea ca întreg, ca sens, ca revelație, deschidere, purificare, contemplare. Spre deosebire de acesta este "spaima necredinței" a cunoașterii ca ispitire a căderii în starea de obiect. Mulțumire de sine că ai deține toate adevărurile: "Cu spaima necredinței, / m'arunc de pe marginea ultimului gând, / în prăpastia cunoașterii, / ce mă soarbe ca pe o vorbă de duh. / Cu spaima necredinței, / am descoperit toate adevărurile. Unul îmi lipsea: / ...Tu Dumnezeule!" (Prăpastia cunoașterii).

Să nu fiu înțeles greșit. Poetul nu pledează pentru ignoranță. Nici chair pentru o naivitate rău înțeleasă. Vasilescu este alergic la idoli. Chiar atunci când acest idol este rațiunea. El este poet. Lumea lui începe și sfârșește cu un stih. Uneori cuvintele îi sunt de prisos. Alteori chiar el însuși: "Iată-mă pe marginea ultimului stih! / Cuvintele îmi sunt de prisos; / eu însumi îmi sunt parcă prea mult. / De undeva de sus, / cineva îmi trimite semnul morții. / Este singura cale să mai pot exista!" (Ultimul stih).

Nu este o contrazicere în ultimele două versuri? Nu. Nu în contextul poetic al lui Ovidiu Vasilescu. Ideea de jertfă include moartea, dar deschide un nou orizont de viață. Sămânța moare, dar dă viață florii. Floarea moare, dar dă viață fructului. Fructul moare, dar dă viață altor seminței, altor cicluri, altor orizonturi de existență. Viața omului este un șir neîntrerupt de morți. Omul moare când nu mai poate muri. Incetează de a fi când și-a pierdut gustul sărat al mărilor divine. Când omul s'a umplut de om a dispărut ca om. Ca un pom uscat. Oprit în frumusețea falsă a neschimbării. Omul are nevoie tot timpul de "semnele morții", heraldice dăruiri și jertfă de sine ca un "mâine'n desagă". Universul e atât de frumos, "Kosmos" cum îl numesc Grecii, pentrucă e luminat nu de luceferi, ci de flăcările inimii cugetătoare: "Străine, mai pune o fărâmă de mâine'n desagă... mai toarce-o poveste din caierul ieri, aruncă gânduri noi pe focul nădejdilor noastre, / ca nu cumva să ni se stingă visele!" (Pribeagul).

Notele amare care revin din când în când în poezia lui Ovidiu Vasilescu unii le-ar atribui contextului de exilat. Nu cred. Exilul lui Ovidiu Vasilescu depășește pe cel geografic. El nu a fost niciodată în afara Tării. Tot timpul Tara a fost livada din mijlocul inimii lui, acolo unde inima se învecinează cu pământul și soarele. Oriunde ar fi el are aceeași soartă. Cea a poetului. Neliniște. Insingurare. "Datorită unui destin nefericit, declară poetul, mi-am trăit cea mai mare parte a vieții de unul singur, de multe ori învăluit într'un sentiment de "însingurare", chiar dacă în acele momente existau în preajma mea persoane cărora încercam să le decorez sufletele cu licărul spiritului meu. Ele, fie că n'au înțeles starea mea morală, fie că luau drept erezii stările mele de "neliniște", ori fie că pur și simplu se simțeau în nesiguranță pe pragul cunoașterii, m'au făcut să-mi fie frig printre ele, obligându-mă treptat să intru din nou pe calea destinului meu, calea "solitudinei". Si într'adevăr: "nu este așadar de ajuns să trăiești printre oameni spre a te simți singur, ci dimpotrivă, de multe ori trăind printre semenii tăi, te simți "izolat".

Dumitru ICHIM

Mircea Eliade

-inedit-

Personalitatea artistică și științifică a operei lui Mircea Eliade, este atât de mare încât nu sunt necesare referiri în acest sens. Totodată orice lucru cât de mic care privește pe Mircea Eliade, contribuie la personalitatea acestui titan, care s'a realizat peste ocean, la Chicago.

In 1938, avea 31 de ani, era deja cunoscut și ca publicist și începe să editeze revista Zalmoxis. Scrisoarea adresată lui Armand Călinescu, este inedită și din conținut reiese clar bucuria lui Eliade că a început să editeze revista. Deși ulterior, din ordinul lui Călinescu, Eliade este trimis într'un lagăr, merită să reproducem integral scrisoarea:

Zalmoxis
Revue des etudes religeuses

Redaction, str. Palade 43
București III 4 Iulie 1939

Domnule Președinte de Consiliu,

Domnul profesor Al. Rosetti mi-a încredințat astăzi suma de 50.000 lei, subvenție pentru acoperirea cheltuielilor de tipărire a primului volum din Zalmoxis.

Veți putea aprecia, domnule Președinte, importanța acestei arhive de studii folclorice și istorice religioase pentru bunul renume al științei românești peste hotare.

In al doilea volum, care intră sub tipar acum, vor apare câteva studii asupra zeului Zalmoxis și cultului cerului la strămoșii noștri.

Revista aceasta a fost excelent primită în cercurile științifice străine, ea fiind deocamdată, impusă la toate universitățile din America, Suedia și Germania.

Sunt bucuros a vă aduce toate acestea la cunoștință, ele vorbind în destul asupra adevăratelor mele preocupări.

Odată cu mulțumirile mele, vă rog să primiți domnule Președinte asigurarea distinsei mele considerațiuni,

Mircea Eliade

....

Nicoleta CIACHIR
studentă

"ȚARA DE AZI ȘI ROM

SIMPOZIONUL CENTRULUI CULTURAL "NAE I

TABĂRA DE VA
28 IULIE-4 AUGUS

Drumul părea că se întinde la nesfârșit, dar dela un timp indicatoarele de pe autostradă se înmulțeau anunțând mirificul nume: Niagara!

Incerci o senzație deosebită ori de câte ori te apropii de această minune a naturii, pentrucă de fiecare dată ii descoperi alte frumuseți.

Niagara!

Cauți să scapi repede de formalitățile vamale (fericit că nu ești la vama din România) te oprești, oricât de întârziat ai fi, să dai un tur până la cascadă și pleci mai departe pe autostrada Regina Elisabeta, surprins că întâlnești un nume de regină în America, dar n'ai timp să te gândești prea mult la acest fapt, pentrucă vrei să ajungi cât mai repede la locul unde spiritul emigranților și exilaților români de pe coasta de Răsărit a Americii de Nord a sădit o fărâmă de veșnicie românească: Câmpul Românesc!

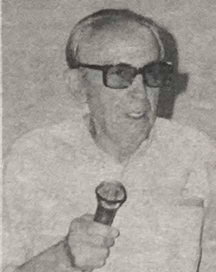
Panglica de asfalt se întinde peste ogoare fertile, sare peste poduri grandioase, lasă în urmă localități cu nume mai mult sau mai puțin familiare și drumul urmărit pe hartă cotește pe unul secundar care se îngustează când treci pe drumuri localnice, pe măsură ce te depărtezi de artera principală.

Trecem pe ceea ce ar trebui să fie niște drumuri de țară, care nu se deosebesc decât prin îngustime și trafic de marile artere, în rest, același asfalt îngrijit unde te întâmpină din dreapta și din stânga bunăstarea caselor cochete, inconjurate de flori și verdeață. Curți sau grădini îngrijite, ferme roditoare, gospodari îmbrăcați decent, încât ai impresia că ai intrat într'o lume a vacanței continue, totul desfășurându-se normal, tonic, fără efort și totuși se muncește în continuu. Ogoarele parcelate în "Concessions" sunt și ele despărțite de drumuri asfaltate. Nici praf pe timp de arșiță nici noroi pe timp ploios, doar drumurile acestea trase ca niște linii groase de creion pe coala verde a câmpului canadian.

Intr'o asemenea "Concession" cu numărul 10, călătorul întâlnește la un moment o placă de lemn pe care o mână dibace a scris cu fierul înroșit: ROMANIAN CAMP. La baza stâlpului care ține placa, se află un bloc masiv de piatră pe care e zugrăvit un val în trei culori: albastru, galben și roșu.

Cotești la stânga pe un drum lăturalnic, printr'un tunel de arbori și mireasmă de pădure și după scurt timp luminișul se lărgește și în față îți apare luminoasa priveliște a Câmpului Românesc al Asociației Culturale Române din Hamilton, Ontario.

Te întâmpină dela intrare fluturând pe o înălțime de colină cele trei steaguri: canadian, american și românesc, ce domină întreaga așezare, ca niște străjeri de neînvins. La umbra steagurilor, Crucea ridicată în memoria celor căzuți în luptă împotriva tiraniei comuniste și alta închinată memoriei generalului Platon Chirnoagă, sunt chezășia de neclintit că în acest loc,

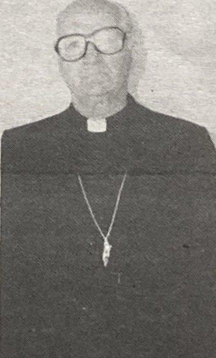
ADRIAN GRIGOROPOL

este viață românească necontaminată sub nici un fel de morbul comunist.

Parchezi mașina în rând cu celelalte și intri în sătulețul de vacanță ridicat din materiale ușoare, la umbra câte unui trailer. Cei mai vechi au avut timp să semene flori în jurul micilor așezări, alții au câteva rădăcini de roșii, ardei, alături de busuioc și leuștean. Inconjurat de un gard înalt de sârmă este piscina unde copiii dar și oamenii în vârstă se răcoresc de dogoarea soarelui de vară. La mesele întinse sub umbrar, stau oameni de vorbă, mai joacă un șah sau fac o tablă să treacă timpul până la ora când încep conferințele.

Inainte de începerea Săptămânii Câmpului Românesc - ca în fiecare an- Duminică 28 Iulie 1991, a avut loc ca Câmp, pic-nic-ul Parohiei "Sf. Gheorghe" din Toronto, la care au luat parte pe lângă credincioșii din Toronto și oaspeți din Hamilton, Kitchener și din alte localități mai îndepărtate din Statele Unite și Canada. Tradiționalul picnic a fost o fericită întâlnire pentru toți participanții care s'au simțit într'o atmosferă de dragoste și bucurie.

Luni 29 Iulie, spre seară, când oaspeții coloniei dela

PR. DR. PETRE POPESCU

Câmpul Românesc s'au adunat în spațioasa sală socială a Centrului Cultural "Nae Ionescu", la care s'au adăugat și Românii veniți din localitățile apropiate unde își au domiciliul, după cuvântul de deschidere a "Săptămânii Câmpului Românesc" și rugăciunea de început cu binecuvântarea dată activității Centrului Cultural dela ora 7.30 seara, au început lucrările simpozionului.

Prima conferință a fost prezentată de Pr. Dr. Petru Popescu din Montreal și a avut ca subiect "Biserica și idealurile naționale". Cunoscut pentru deosebitul talent în abordarea legăturii permanente care a existat între biserică și neamul românesc pe întreaga perioadă dela apariția lui și până în zilele noastre, părintele Petre Popescu a demonstrat că nici un eveniment important din istoria Românilor nu s'a petrecut fără susținerea spirituală temeinică din partea bisericii, și cum de multe ori, biserica a fost inițiatoare a marilor evenimente. In acest context, conferențiarul prevede pentru viitor ca singură soluție pentru ieșirea Neamului Românesc din marasmul actual, apropierea de Biserică, întoarcerea la valorile noastre creștine și încreștinarea celor care au fost ținuți departe de credință de către comunismul ateu.

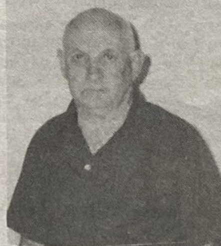
Cunoscut pentru activitatea sa pastorală cât și pentru scrierile sale despre credință în special în paginile "Cuvântului Românesc", conferința Pr. Dr. Petre Popescu a fost urmărită cu deosebit interes de către ascultători.

A doua zi a săptămânii Câmpului Românesc a fost rezervată destinderii de vacanță și unei mici agape bachice. La 10 dimineața s'a plecat într'un convoi de mașini la vinăria "Andres" din apropierea Câmpului Românesc, participanții fiind invitați patronului, originar din Transilvania, să viziteze această frumoasă realizare a unui German născut în România, care a reușit cu muncă și chibzuială să organizeze o întreprindere vinicolă de mare rentabilitate. După vizitarea instalațiilor și explicarea procesului tehnologic de vinificare și șampanizare a avut loc o degustare o produselor firmei care s'a sfârșit cu voia bună a participanților.

Seara, la ora 7.30 a avut loc marea surpriză a săptămânii, spectacolul oferit de artiștii din România, veniți de peste ocean pentru a se înfrăți cu Românii din America în această săptămână festivă.

In sala arhiplină cei trei talentați artiști au adus pe meleagurile canadiene, glasul unui neam crescut în cântec și frica lui Dumnezeu, imaginea peisajului românesc în expresia lui naturală, nealterată de prezența brutală a infiltrației nocive de proveniență străină și antiromânească.

Prezentarea și antrenul programului au fost

JOHN HALMAGHI

susținute de talentatul actor originar din Bacău, Doru Octavian Dumitru, plin de vervă și humor, aducând cu dânsul inepuizabile anecdote, interpretate cu o reală originalitate care îl apropie de regretații Amza Pelea sau Toma Caragiu.

Cu nesfârșita-i vervă și poante inedite, Doru Octavian a făcut prezentarea cântărețului din Maramureș Stefan Hrușcă, baladeurul blond, ale cărui plete vărsate peste umeri ne amintesc de Dacii Liberi care au stăpânit locurile lui de obârșie.

Compozitor și cântăreț, cu chitara sub braț ca un odor de preț, Stefan Hrușcă este când trubadur sub balcoane scăldate de lună, când vrăjitor mioritic, călăuză care te plimbă prin necunoscutele taine ale evului românesc, când tribun chemător la luptă alături de Horia și Iancu, dezrobitor de țară cu îndemnuri ostășești, ori înțelept eclesiast, privind mersul vremii și trecerea noastră ireversibilă spre același țel necunoscut. Bogat repertoriu de cântece românești într'o nouă interpretare originală care l-a făcut cunoscut în toată țara.

Cunoscuta interpretă de muzică românească Maria Dragomiroiu, originară din Râmnicu Vâlcea a impresionat atât prin repertoriul bogat, cât și prin frumusețea ei, ținuta mândră, eleganța jocului de scenă, apariția în costume naționale peste care se revărsa bogăția părului lung, care îi mărea farmecul. Vie arătare coborîtă din tainice hrisoave unde se întâlnesc roman-

VICTOR GRECU

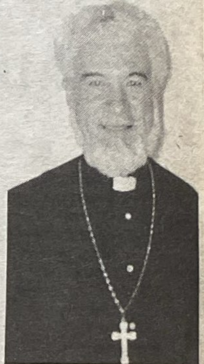
ticele vieți de doamne și domnițe, ne-a trecut în hotarul țării cu haiduci și ibovnice, peste miriști unde te așteaptă odihna fântânii cu cumpănă, hanuri cu Anițe Crâșmărițe, chemarea fraților din Basarabia, romanțele Bucureștiului de altădată sau chiuitul iu-iu-iu al ardelenilor.

Citeam bucuria pe fața unui Român din a treia generație născută în America și l-am întrebat dacă înțelege cuvintele din cântecele românești. "Nu înțeleg cuvintele - mi-a răspuns în englezește - dar le simt, îmi plac și mă bucur că sunt din România".

Târziu, când în noaptea senină stelele își făceau cu ochiul iar luna își mâncase mai mult de jumătate din colac, luminile mai ardeau în sala de festivități și oamenii se hotărau cu greu să meargă la culcare...

Miercuri dimineața erau oamenii încă sub impresia serii de cântec dar organizatorii hotărîseră pentru dimineața aceea excursia la Cascada Niagara. Autobuzul comandat a venit la timp, s'a umplut la repezeală și hai la drum, cu artiștii în mașină.

Vizita la cascadă și masa comună s'a terminat și grupul s'a întors la autobuz cu aceeași voie bună, dar cu regretul că timpul s'a scurs prea repede pentrucă la ora șase seara începeau conferințele.

PR. GHEORGHE CALCIU

Prima conferință a fost a studentei Adina Cazacu din Timișoara, cu subiectul "Tineretul Român după Revoluție". Stilul concis, eleganța și sobrietatea frazei, claritatea expunerii ca și hotărîrea și încrederea în viitorul României pe care tinerii din țară sunt deciși să-l făurească, a făcut din conferința Adinei Cazacu un manifest și un legământ al tineretului față de Neamul Românesc. Cu deosebite aplauze a fost răsplătită afirmația Adinei Cazacu, atunci când a spus că în orientarea lor, studenții și tineretul din România au ca ghid pe foștii deținuți politici, care prin ținuta lor demnă și prin suferința lor, nu s'au lăsat înfrânți de un adversar care avea și a întrebuințat toate formele de distrugere umană, dela corupție și șantaj, la arestări, chinuri, condamnări și execuții, până la forma de genocid aplicată în închisori. Tăria de caracter și puterea credinței care i-a

MARIA DRAGOMIROIU ÎN MIJL

ajutat
să supr
nepătat
elemen
pe tiner
țiunea
Cazacu
mulți t
au păr
de fapt
Revoluț
străng
nic și
făclia a
în 198

totală
neo-c
tutur
va ma
Co
sfârș
aplau
văzut
autent
Româ
A
a fost
Pană
și
feren
fapt
Tine
Decer
piatr
chea
perio
abătu
aces
situa
Zahu
liber
Româ
dela
stau
tatur
cale
ilega
crim
cu g

ROMÂNIA DE MÂINE"

"NAE IONESCU" DELA CÂMPUL ROMÂNESC

RA DE VARĂ
4 AUGUST 1991

ărîseră / eea ex- / iagara. / dat a / plut la / um, cu / i masa / nat și / utobuz / dar cu / a scurs / la ora / con-

LCIU

a fost a / acu din / biectul / după / concis, / etatea / punerii / crede- / niei pe / sunt / a făcut / Adinei / și un / ui față / sc. Cu / fost / Adinei / a spus / lor, / ul din / id pe / i, care / nnă și / u s'au / n ad- / și a / ormele / , dela / j, la / con- / până la / cată în / racter / are i-a

ajutat pe deținuții politici să supraviețuiască și să iasă nepătați din închisori, sunt elementele care îi călăuzesc pe tinerii din România înacțiunea lor. In final, Adina Cazacu regretând că foarte mulți tineri din generația ei au părăsit țara decepționați de faptul că le-a fost furată Revoluția, cei rămași înțară strâng rândurile mai puternic și vor duce mai departe făclia aprinsă de Timișoara în 1989, până la dispariția

ADINA CAZACU

totală a comunismului, neo-comunismului și a tuturor formelor sub care va mai apare.

Conferința Adinei s'a sfârșit în ovațiile și aplauzele asistenței care au văzut în ea, mesagerul autenticului tineret din România.

A doua conferință a zilei a fost ținută de poetul Zahu Pană, cu subiectul "Modă și perenitate". Conferențiarul a început dela faptul că Revoluția Tineretului Român din Decembrie 1989, este o piatră de hotar care marchează sfârșitul unei perioade nefaste ce s'a abătut asupra României în acest secol. Analizând situația politică din trecut, Zahu Pană demonstrează că libertatea și democrația în România au fost înlăturate dela prima dictatură instaurată în 1938, dictatura regală, care a deschis cale tuturor abuzurilor și ilegalităților, a teroarei și crimei de stat și a culminat cu genocidul comunist instalat de tancurile sovietice după capitularea necondiționată din 23 August 1944. Trecând la analiza evoluției culturii românești în contextul sat-oraș, conferențiarul a demonstrat că elementele de valoare din cultura românească își au rădăcinile înfipte adânc în magma poporului, a satului românesc. Majoritatea acestor valori vin din statul românesc, cel mai fidel păstrător al credinței și datinilor.

"Modă și perenitate, trecător și permanent, iluzie și realitate, secătuire și creație, anarhie și ordine, haos și credință, antinomii cu polul plus sau minus ne asaltează în valuri succesvie. Fericirea sau nefericirea depinde de opțiunea noastră, dar nu rezistă decât cei care sunt solidari în credință și conștienți de datoria lor" a încheiat Zahu Pană.

Vorbitorii care s'au înscris la cuvânt pe marginea celor două conferințe au vorbit elogios despre conferențiari și despre subiectele abordate. După terminarea conferințelor, copiii și tinerii așteptau cu o mare piramidă de lemne așezate pentru tradiționalul foc de tabără.

VASILE MUSTAȚĂ

La focul ce-și întindea vâlvătăile spre înălțimi, au venit și artiștii și la lumina flăcărilor, "seara'n jur pe lângă focuri, ca'n vremurile strămoșești", sub puzderia... scânteilor incandescente din cer, primitorul spațiu canadian se înfrățea cu melodiile din "Tara de departe".

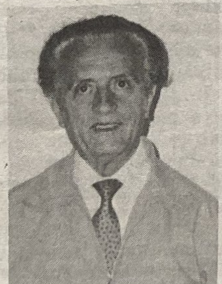
Joi 1 August, seria conferințelor a fost începută cu prezentarea "Poeziei rezistenței de poetul Vasile Mustață din România. Deosebit de "Poeziile din închisori", Vasile Mustață a prezentat volumul "Dureri condensate" apărut în Decembrie 1990 la București, cuprinzând poezii scrise de autor în perioada anilor 1983-1989, care nu puteau fi publicate atunci în țară (dar unele publicate în ziarul "Cuvântul Românesc în anii 1984 - 1985) pentrucă atacau perioada, practicile și cultul ceaușeștilor. Au recitat din volum D-na Kathy Dumitrașcu și autorul.

IROIU ÎN MIJLOCUL COPIILOR

A doua serie a conferințelor de Joi a fost începută cu conferința Părintelui Gheorghe Calciu-Dumitreasa având ca subiect "Renașterea spirituală a României". Intr'un stil lapidar, cu o judecată fără cusur și o stăpânire totală a subiectului, Părintele Calciu a demonstrat că dela cele "Sapte cuvinte către tineri" până la abordarea globală, la nivelul întregului popor românesc, a problemei spirituale, este același bun cunoscător al problemelor care frământă țara noastră și întreaga omenire și a rămas același dârz luptător în slujba creștinismului și a Neamului. Respingând orice compromis pe linie spirituală, Pr. Calciu rămâne pe linia Sf. Scripturi care spune că nu poți servi și Lui Dumnezeu și lui Manona. Intransigent pe această linie, conferențiarul a spus că salvarea României va veni numai pe cale spirituală, a credinței curate și prima care trebue să facă ordine în acest sens este Biserica prin înnoirea ei însăși. O trecere în revistă a puterii și opoziției din România, a scos în evidență că nici una din ele nu calcă pe drumul de refacere spirituală, dar forțele necunoscute încă ale poporului român, vor găsi și timpul și posibilitatea să iasă la lumină.

După Pr. Calciu a urmat conferința despre "Pluralismul politic în România" ținută de domnul Adrian Grigoropol, ziarist din România și colaborator al Cuvântului Românesc. Pregătirea juridică a domnului Grigoropol, fost magistrat militar, spiritul de observație și faptul de a fi contemporan cu o serie de evenimente cruciale care s'au petrecut în lume și în România, au făcut ca acest

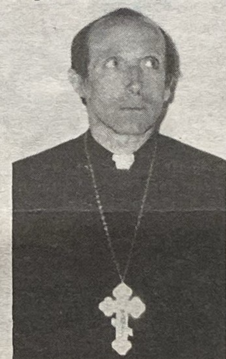
ZAHU PANĂ

subiect încă necunoscut la adevărata lui însemnătate să deschidă o perspectivă mai largă ascultătorilor, chemați periodic la urne pentru a-și afirma opțiunea în confruntările electorale dintre partide.

Cu înscrierile de cuvânt pentru întrebări și completări, conferințele pe ziua respectivă s'au terminat, fiind urmate până noaptea târziu de șezătoarea dela focul de tabără.

Conferințele de Vineri 2 August, au fost axate pe teme filologice și cultural-istorice. Deschiderea a fost făcută de Pr. Dr. Dumitru Ichim, parohul Bisericii Românești din Kitchener-Ontario. Nu a fost o lucrare cu caracter religios ci subiectul ales a fost "Aspectul entitativ al Neamului". Pătrunzând adânc într'o analiză filologică de specialitate, conferențiarul a infirmat definiția dată cuvântului "Neam" în Dicționarul limbii române" apărut sub comuniști în care se arăta că acest cuvânt vine din maghiarul "Nem".

Dacă pentru adverbul regional "neam" prin care

PR. DR. DUMITRU ICHIM

se înțelege "De loc, câtuși de puțin, nimic", se poate găsi explicația că provine din maghiarul "nem" care însemnează "nu", pentru substantivul "Neam - popor, națiune" Dumitru Ichim respinge total ideea că vine din limba maghiară, întrucât nici Ungurii nu spun neamului "nem". Argumentând cu toată tăria pentru latinitatea cuvântului "Neam", Pr. Ichim îl consideră ca derivând din latinescul "Nomen", românescul "nume", care se dă tuturor celor proveniți din aceeași obârșie.

In continuare a urmat domnul V. Grecu din Cluj.

Profesor universitar de limbă, literatură și istorie la Universitatea din Sibiu, membru al Academiei Române, Domnul Victor V. Grecu este Doctor în Filologie, redactor responsabil la revista 'Filologie și istorie", care a ajuns la volumul al X-lea, autor a 10 cărți personale și 26 volume-colecție și Vicepresedinte al asociației "ASTRA".

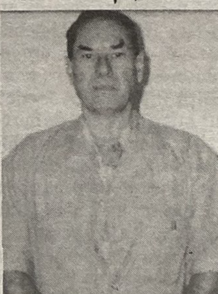
Conferința Domnului Grecu s'a intitulat "Idealul Unității Naționale, Tradiție și Perspective". O prelegere academică de înaltă ținută științifică, autorul citând din memorie texte întregi din discursuri, articole și proclamații care s'au desfășurat pe întreaga perioadă a luptei naționale

a Românilor ardeleni până la Unirea cu Tara. Dela Inocențiu Micu la corifeii Scolii Ardelene și la memorandiști, dela Horia și Iancu la Consiliul Național, dela activitatea Astrei la zborul lui Aurel Vlaicu, conferința Domnului Victor V. Grecu a constituit o bogată și nemuritoare frescă a luptei pentru Unitatea Națională. Fericită prezența la Câmpul Românesc a acestei valoroase personalități culturale din România, care pe lângă documentata expunere a fost și un model de hărnicie și modestie, muncind exemplar alături de cei dela Câmpul Românesc, pentru menținerea ordinei și curățeniei.

Sâmbătă 3 August a fost ultima zi a conferințelor și au avut ca subiect problemele economice și politice.

Primul conferențiar a fost domnul Dr. Claudiu Matasă din Florida și a avut ca subiect "Comerțul după Revoluție în România". Bun cunoscător al realităților economice din România pe care a vizitat-o după Revoluție, Domnul

CLAUDIU MATASĂ

Dr. Claudiu Matasă, creatorul unei înfloritoare întreprinderi din Florida, a vorbit în completă cunoștință de cauză. Cu un deosebit talent de analiză si sinteză, autorul a trecut în revistă toate domeniile de activitate din România post-revoluționară, dela agricultură la industrie, dela comerț la transporturi și dela turism la liber-profesionism, demonstrând caracterul falimentar al tuturor tendințelor de falsă trecere la economia de piață a regimului și de o anumită stare psihologică a populației nedecisă încă să abordeze cu îndrăzneală o atitudine de schimbare a mentalității inoculată ani de-a rândul, de regimul comunist. In identificarea celor care sunt deciși să iasă din această stare, Domnul Matasă vede chiar în prea criticatul "Bișnițar" individul care are curajul să spargă carapacea în care a fost ținut, un caz de inițiativă privată, care desigur va fi eliminat pe parcurs de legile economiei de piață dacă nu va ști să se adapteze la ea.

Sesiunea conferințelor din Săptămâna Câmpului Românesc 1991, s'a terminat cu lucrarea prof. John Halmaghi despre "Situația politică din România".

O trecere în revistă a stării actuale, cauzele care au generat-o și eșecul inevitabil al actualei puteri din România, au fost elementele de introducere la dezvoltarea tezei de permanență istorică, biologică și spirituală pe care Neamul Românesc a dezvoltat-o pe teritoriul în care s'a format și care este locul său din totdeauna. Deasupra cunoscutelor elemente ca teritoriu, legături de sânge și limba vorbită, care formează existența unei națiuni, John Halmaghi a pus un accent deosebit pe elementul spiritual al celor care au fost și au pus bazele acestor realități, care ne-au transmis simțămintele și tradiția lor, legătura nevăzută și cu cei care vor veni după noi, psihologie unică ce diferențiază pe fiecare neam cu calitățile și valorile produse.

După terminarea conferințelor, Zahu Pană, moderatorul conferințelor din acest an a declarat închis simpozionul 1991 "Tara de azi și România de mâine", mulțumind călduros Asociației Culturale Române din Hamilton și președintelui ei George Bălașu, Centrului Cultural "Nae Ionescu" și organizatorilor Câmpului Românesc, pentru găzduirea acestei prestigioase activități culturale românești.

"ȚARA DE AZI ȘI ROMÂNIA DE MÂINE"

SIMPOZIONUL CENTRULUI CULTURAL "NAE IONESCU" DELA CÂMPUL ROMÂNESC

TABĂRA DE VARĂ
28 IULIE-4 AUGUST 1991

Drumul părea că se întinde la nesfârșit, dar dela un timp indicatoarele de pe autostradă se înmulțeau anunțând mirificul nume: Niagara!

Incerci o senzație deosebită ori de câte ori te apropii de această minune a naturii, pentrucă de fiecare dată îi descoperi alte frumuseți.

Niagara!

Cauți să scapi repede de formalitățile vamale (fericit că nu ești la vama din România) te oprești, oricât de întârziat ai fi, să dai un tur până la cascadă și pleci mai departe pe autostrada Regina Elisabeta, surprins că întâlnești un nume de regină în America, dar n'ai timp să te gândești prea mult la acest fapt, pentrucă vrei să ajungi cât mai repede la locul unde spiritul emigranților și exilaților români de pe coasta de Răsărit a Americii de Nord a sădit o fărâmă de veșnicie românească: Câmpul Românesc!

Panglica de asfalt se întinde peste ogoare fertile, sare peste poduri grandioase, lasă în urmă localități cu nume mai mult sau mai puțin familiare și drumul urmărit pe hartă cotește pe unul secundar care se îngustează când treci pe drumuri localnice, pe măsură ce te depărtezi de artera principală.

Trecem pe ceea ce ar trebui să fie niște drumuri de țară, care nu se deosebesc decât prin îngustime și trafic de marile artere. In rest, același asfalt îngrijit unde te întâmpină din dreapta și din stânga bunăstarea caselor cochete, înconjurate de flori și verdeață. Curți sau grădini îngrijite, ferme roditoare, gospodari îmbrăcați decent, încât ai impresia că ai intrat într'o lume a vacanței continue, totul desfășurându-se normal, tonic, fără efort și totuși se muncește în continuu. Ogoarele parcelate în "Concessions" sunt și ele despărțite de drumuri asfaltate. Nici praf pe timp de arșiță nici noroi pe timp ploios, doar drumurile acestea trase ca niște linii groase de creion pe coala verde a câmpului canadian.

Intr'o asemenea "Concession" cu numărul 10, călătorul întâlnește la un moment o placă de lemn pe care o mână dibace a scris cu fierul înroșit: ROMANIAN CAMP. La baza stâlpului care ține placa, se află un bloc masiv de piatră pe care e zugrăvit un val în trei culori: albastru, galben și roșu.

Cotești la stânga pe un drum lăturalnic, printr'un tunel de arbori și mireasmă de pădure și după scurt timp luminișul se lărgește și în fața îți apare luminoasa priveliște a Câmpului Românesc al Asociației Culturale Române din Hamilton, Ontario.

Te întâmpină dela intrare fluturând pe o înălțime de colină cele trei steaguri: canadian, american și românesc, ce domină întreaga așezare, ca niște străjeri de neînvins. La umbra steagurilor, Crucea ridicată în memoria celor căzuți în luptă împotriva tiraniei comuniste și alta închinată memoriei generalului Platon Chirnoagă, sunt chezășia de neclintit că în acest loc,

ADRIAN GRIGOROPOL

este viață românească necontaminată sub nici un fel de morbul comunist.

Parchezi mașina în rând cu celelalte și intri în sătulețul de vacanță ridicat din materiale ușoare, la umbra câte unui trailer. Cei mai vechi au avut timp să semene flori în jurul micilor așezări, alții au câteva rădăcini de roșii, ardei, alături de busuioc și leuștean. Inconjurat de un gard înalt de sârmă este piscina unde copiii dar și oamenii în vârstă se răcoresc de dogoarea soarelui de vară. La mesele întinse sub umbrar, stau oameni de vorbă, mai joacă un șah sau fac o tablă să treacă timpul până la ora când încep conferințele.

Inainte de începerea Săptămânii Câmpului Românesc - ca în fiecare an- Duminică 28 Iulie 1991, a avut loc ca Câmp, pic-nic-ul Parohiei "Sf. Gheorghe" din Toronto, la care au luat parte pe lângă credincioșii din Toronto și oaspeți din Hamilton, Kitchener și din alte localități mai îndepărtate din Statele Unite și Canada. Tradiționalul picnic a fost o fericită întâlnire pentru toți participanții care s'au simțit într'o atmosferă de dragoste și bucurie.

Luni 29 Iulie, spre seară, când oaspeții coloniei dela

PR. DR. PETRE POPESCU

Câmpul Românesc s'au adunat în spațioasa sală socială a Centrului Cultural "Nae Ionescu", la care s'au adăugat și Românii veniți din localitățile apropiate unde își au domiciliul, după cuvântul de deschidere a "Săptămânii Câmpului Românesc" și rugăciunea de început cu binecuvântarea dată activității Centrului Cultural dela ora 7.30 seara, au început lucrările simpozionului.

Prima conferință a fost prezentată de Pr. Dr. Petru Popescu din Montreal și a avut ca subiect "Biserica și idealurile naționale". Cunoscut pentru deosebitul talent în abordarea legăturii permanente care a existat între biserică și neamul românesc pe întreaga perioadă dela apariția lui și până în zilele noastre, părintele Petre Popescu a demonstrat că nici un eveniment important din istoria Românilor nu s'a petrecut fără susținerea spirituală temeinică din partea bisericii, și cum de multe ori, biserica a fost inițiatoare a marilor evenimente. In acest context, conferențiarul prevede pentru viitor ca singură soluție pentru ieșirea Neamului Românesc din marasmul actual, apropierea de Biserică, întoarcerea la valorile noastre creștine și încreștinarea celor care au fost ținuți departe de credință de către comunismul ateu.

Cunoscut pentru activitatea sa pastorală cât și pentru scrierile sale despre credință în special în paginile "Cuvântului Românesc", conferința Pr. Dr. Petre Popescu a fost urmărită cu deosebit interes de către ascultători.

A doua zi a săptămânii Câmpului Românesc a fost rezervată destinderii de vacanță și unei mici agape bachice. La 10 dimineața s'a plecat într'un convoi de mașini la vinăria "Andres" din apropierea Câmpului Românesc, participanții fiind invitații patronului, originar din Transilvania, să viziteze această frumoasă realizare a unui German născut în România, care a reușit cu muncă și chibzuială să organizeze o întreprindere vinicolă de mare rentabilitate. După vizitarea instalațiilor și explicarea procesului tehnologic de vinificare și șampanizare a avut loc o degustare o produselor firmei care s'a sfârșit cu voia bună a participanților.

Seara, la ora 7.30 a avut loc marea surpriză a săptămânii, spectacolul oferit de artiștii din România, veniți de peste ocean pentru a se înfrăți cu Românii din America în această săptămână festivă.

In sala arhiplină cei trei talentați artiști au adus pe meleagurile canadiene, glasul unui neam crescut în cântec și frica lui Dumnezeu, imaginea peisajului românesc în expresia lui naturală, nealterată de prezența brutală a infiltrației nocive de proveniență străină și antiromânească.

Prezentarea și antrenul programului au fost

JOHN HALMAGHI

susținute de talentatul actor originar din Bacău, Doru Octavian Dumitru, plin de vervă și humor, aducând cu dânsul inepuizabile anecdote, interpretate cu o reală originalitate care îl apropie de regretații Amza Pelea sau Toma Caragiu.

Cu nesfârșita-i vervă și poante inedite, Doru Octavian a făcut prezentarea cântărețului din Maramureș Stefan Hrușcă, baladeurul blond, ale cărui plete vărsate peste umeri ne amintesc de Dacii Liberi care au stăpânit locurile lui de obârșie.

Compozitor și cântăreț, cu chitara sub braț ca un odor de preț, Stefan Hrușcă este când trubadur sub balcoane scăldate de lună, când vrăjitor mioritic, călăuză care te plimbă prin necunoscutele taine ale evului românesc, când tribun chemător la luptă alături de Horia și Iancu, dezrobitor de țară cu îndemnuri ostășești, ori înțelept eclesiast, privind mersul vremii și trecerea noastră ireversibilă spre același țel necunoscut. Bogat repertoriu de cântece românești într'o nouă interpretare originală care l-a făcut cunoscut în toată țara.

Cunoscuta interpretă de muzică românească Maria Dragomiroiu, originară din Râmnicu Vâlcea a impresionat atât prin repertoriul bogat, cât și prin frumusețea ei, ținută mândră, eleganța jocului de scenă, apariția în costume naționale peste care se revărsa bogăția părului lung, care îi mărea farmecul. Vie arătare coborîtă din tainice hrisoave unde se întâlnesc roman-

VICTOR GRECU

ticele vieții de doamne și domnițe, ne-a trecut în hotarul țării cu haiduci și ibovnice, peste miriști unde te așteaptă odihna fântânii cu cumpănă, hanuri cu Anițe Crâșmărițe, chemarea fraților din Basarabia, romanțele Bucureștiului de altădată sau chiuitul iu-iu-iu al ardelenilor.

Citeam bucuria pe fața unui Român din a treia generație născută în America și l-am întrebat dacă înțelege cuvintele din cântecele românești. "Nu înțeleg cuvintele - mi-a răspuns în englezește - dar le simt, îmi plac și mă bucur că sunt din România".

Târziu, când în noaptea senină stelele își făceau cu ochiul iar luna își mâncase mai mult de jumătate din colac, luminile mai ardeau în sala de festivități și oamenii se hotărau cu greu să meargă la culcare...

Miercuri dimineața erau oamenii încă sub impresia serii de cântec dar organizatorii hotărîseră pentru dimineața aceea excursia la Cascada Niagara. Autobuzul comandat a venit la timp, s'a umplut la repezeală și hai la drum, cu artiștii în mașină.

Vizita la cascadă și masa comună s'a terminat și grupul s'a întors la autobuz cu aceeași voie bună, dar cu regretul că timpul s'a scurs prea repede pentrucă la ora șase seara începeau conferințele.

PR. GHEORGHE CALCIU

ADINA CAZACU

Prima conferință a fost a studentei Adina Cazacu din Timișoara, cu subiectul "Tineretul Român după Revoluție". Stilul concis, eleganța și sobrietatea frazei, claritatea expunerii ca și hotărîrea și încrederea în viitorul României pe care tinerii din țară sunt deciși să-l făurească, a făcut din conferința Adinei Cazacu un manifest și un legământ al tineretului față de Neamul Românesc. Cu deosebite aplauze a fost răsplătită afirmația Adinei Cazacu, atunci când a spus că în orientarea lor, studenții și tineretul din România au ca ghid pe foștii deținuți politici, care prin ținuta lor demnă și prin suferința lor, nu s'au lăsat înfrânți de un adversar care avea și a întrebuințat toate formele de distrugere umană, dela corupție și șantaj, la arestări, chinuri, condamnări și execuții, până la forma de genocid aplicată în închisori. Tăria de caracter și puterea credinței care i-a ajutat pe deținuții politici să supraviețuiască și să iasă nepătați din închisori, sunt elementele care îi călăuzesc pe tinerii din România în acțiunea lor. In final, Adina Cazacu regretând că foarte mulți tineri din generația ei au părăsit țara decepționați de faptul că le-a fost furată Revoluția, cei rămași în țară strâng rândurile mai puternic și vor duce mai departe făclia aprinsă de Timișoara în 1989, până la dispariția totală a comunismului, neo-comunismului și a tuturor formelor sub care va mai apare.

Conferința Adinei s'a sfârșit în ovațiile și aplauzele asistenței care au văzut în ea, mesagerul autenticului tineret din România.

A doua conferință a zilei a fost ținută de poetul Zahu Pană, cu subiectul "Modă și perenitate". Conferențiarul a început dela faptul că Revoluția Tineretului Român din Decembrie 1989, este o piatră de hotar care marchează sfârșitul unei perioade nefaste ce s'a abătut asupra României în acest secol. Analizând situația politică din trecut, Zahu Pană demonstrează că libertatea și democrația în România au fost înlăturate dela prima dictatură instaurată în 1938, dictatura regală, care a deschis cale tuturor abuzurilor și ilegalităților, a teroarei și crimei de stat și a culminat cu genocidul comunist instalat de tancurile sovietice după capitularea necondiționată din 23 August 1944. Trecând la analiza evoluției culturii românești în contextul sat-oraș, conferențiarul a demonstrat că elementele de valoare din cultura românească își au rădăcinile înfipte adânc în magma poporului, a satului românesc. Majoritatea acestor valori vin din statul românesc, cel mai fidel păstrător al credinței și datinilor.

"Modă și perenitate, trecător și permanent, iluzie și realitate, secătuire și creație, anarhie și ordine, haos și credință, antinomii cu polul plus sau minus ne asaltează în valuri succesvie. Fericirea sau nefericirea depinde de opțiunea noastră, dar nu rezistă decât cei care sunt solidari în credință și conștienți de datoria lor" a încheiat Zahu Pană.

Vorbitorii care s'au înscris la cuvânt pe marginea celor două conferințe au vorbit elogios despre conferențiari și despre subiectele abordate. După terminarea conferințelor, copiii și tinerii așteptau cu o mare piramidă de lemne așezate pentru tradiționalul foc de tabără.

VASILE MUSTAȚĂ

La focul ce-și întindea vâlvătăile spre înălțimi, au venit și artiștii și la lumina flăcărilor, "seara'n jur pe lângă focuri, ca'n vremurile strămoșești", sub puzderia... scânteilor incandescente din cer, primitorul spațiu canadian se înfrățea cu melodiile din "Țara de departe".

Joi 1 August, seria conferințelor a fost începută cu prezentarea "Poeziei rezistenței de poetul Vasile Mustață din România. Deosebit de "Poeziile din închisori", Vasile Mustață a prezentat volumul "Dureri condensate" apărut în Decembrie 1990 la București, cuprinzând poezii scrise de autor în perioada anilor 1983-1989, care nu puteau fi publicate atunci în țară (dar unele publicate în ziarul "Cuvântul Românesc în anii 1984 - 1985) pentrucă atacau perioada, practicile și cultul ceaușeștilor. Au recitat din volum D-na Kathy Dumitrașcu și autorul.

A doua serie a conferințelor de Joi a fost începută cu conferința Părintelui Gheorghe Calciu-Dumitreasa având ca subiect "Renașterea spirituală a României". Intr'un stil lapidar, cu o judecată fără cusur și o stăpânire totală a subiectului, Părintele Calciu a demonstrat că dela cele "Sapte cuvinte către tineri" până la abordarea globală, la nivelul întregului popor românesc, a problemei spirituale, este același bun cunoscător al problemelor care frământă țara noastră și întreaga omenire și a rămas același dârz luptător în slujba creștinismului și a Neamului. Respingând orice compromis pe linie spirituală, Pr. Calciu rămâne pe linia Sf. Scripturi care spune că nu poți servi și Lui Dumnezeu și lui Mamona. Intransigent pe această linie, conferențiarul a spus că salvarea României va veni numai pe cale spirituală, a credinței curate și prima care trebue să facă ordine în acest sens este Biserica prin înnoirea ei însăși. O trecere în revistă a puterii și opoziției din România, a scos în evidență că nici una din ele nu calcă pe drumul de refacere spirituală, dar forțele necunoscute încă ale poporului român, vor găsi și timpul și posibilitatea să iasă la lumină.

După Pr. Calciu a urmat conferința despre "Pluralismul politic în România" ținută de domnul Adrian Grigoropol, ziarist din România și colaborator al Cuvântului Românesc. Pregătirea juridică a domnului Grigoropol, fost magistrat militar, spiritul de observație și faptul de a fi contemporan cu o serie de evenimente cruciale care s'au petrecut în lume și în România, au făcut ca acest

ZAHU PANĂ

subiect încă necunoscut la adevărata lui însemnătate să deschidă o perspectivă mai largă ascultătorilor, chemați periodic la urne pentru a-și afirma opțiunea în confruntările electorale dintre partide.

Cu înscrierile de cuvânt pentru întrebări și completări, conferințele pe ziua respectivă s'au terminat, fiind urmate până noaptea târziu de șezătoarea dela focul de tabără.

Conferințele de Vineri 2 August, au fost axate pe teme filologice și cultural-istorice. Deschiderea a fost făcută de Pr. Dr. Dumitru Ichim, parohul Bisericii Românești din Kitchener-Ontario. Nu a fost o lucrare cu caracter religios ci subiectul ales a fost "Aspectul entitativ al Neamului". Pătrunzând adânc într'o analiză filologică de specialitate, conferențiarul a infirmat definiția dată cuvântului "Neam" în Dicționarul limbii române" apărut sub comuniști în care se arăta că acest cuvânt vine din maghiarul "Nem".

Dacă pentru adverbul regional "neam" prin care

PR. DR. DUMITRU ICHIM

se înțelege "De loc, câtuși de puțin, nimic", se poate găsi explicația că provine din maghiarul "nem" care însemnează "nu", pentru substantivul "Neam - popor, națiune" Dumitru Ichim respinge total ideea că vine din limba maghiară, întrucât nici Ungurii nu spun neamului "nem". Argumentând cu toată tăria pentru latinitatea cuvântului "Neam", Pr. Ichim îl consideră ca derivând din latinescul "Nomen", românescul "nume", care se dă tuturor celor proveniți din aceeași obârșie.

In continuare a urmat domnul V. Grecu din Cluj.

Profesor universitar de limbă, literatură și istorie la Universitatea din Sibiu, membru al Academiei Române, Domnul Victor V. Grecu este Doctor în Filologie, redactor responsabil la revista "Filologie și istorie", care a ajuns la volumul al X-lea, autor a 10 cărți personale și 26 volume-colecție și Vicepresedinte al asociației "ASTRA".

Conferința Domnului Grecu s'a intitulat "Idealul Unității Naționale, Tradiție și Perspective". O prelegere academică de înaltă ținută științifică, autorul citând din memorie texte întregi din discursuri, articole și proclamații care s'au desfășurat pe întreaga perioadă a luptei naționale a Românilor ardeleni până la Unirea cu Țara. Dela Inocențiu Micu la corifeii Scolii Ardelene și la memorandiști, dela Horia și Iancu la Consiliul Național, dela activitatea Astrei la zborul lui Aurel Vlaicu, conferința Domnului Victor V. Grecu a constituit o bogată și nemuritoare frescă a luptei pentru Unitatea Națională. Fericită prezența la Câmpul Românesc a acestei valoroase personalități culturale din România, care pe lângă documentata expunere a fost și un model de hărnicie și modestie, muncind exemplar alături de cei dela Câmpul Românesc, pentru menținerea ordinei și curățeniei.

Sâmbătă 3 August a fost ultima zi a conferințelor și au avut ca subiect problemele economice și politice.

Primul conferențiar a fost domnul Dr. Claudiu Matasă din Florida și a avut ca subiect "Comerțul după Revoluție în România". Bun cunoscător al realităților economice din România pe care a vizitat-o după Revoluție, Domnul

CLAUDIU MATASĂ

Dr. Claudiu Matasă, creatorul unei înfloritoare întreprinderi din Florida, a vorbit în completă cunoștință de cauză. Cu un deosebit talent de analiză și sinteză, autorul a trecut în revistă toate domeniile de activitate din România post-revoluționară, dela agricultură la industrie, dela comerț la transporturi și dela turism la liber-profesionism, demonstrând caracterul falimentar al tuturor tendințelor de falsă trecere la economia de piață a regimului și de o anumită stare psihologică a populației nedecisă încă să abordeze cu îndrăzneală o atitudine de schimbare a mentalității inoculată ani de-a rândul, de regimul comunist. In identificarea celor care sunt deciși să iasă din această stare, Domnul Matasă vede chiar în prea criticatul "Bișnițar" individul care are curajul să spargă carapacea în care a fost ținut, un caz de inițiativă privată, care desigur va fi eliminat pe parcurs de legile economiei de piață dacă nu va ști să se adapteze la ea.

Sesiunea conferințelor din Săptămâna Câmpului Românesc 1991, s'a terminat cu lucrarea prof. John Halmaghi despre "Situația politică din România".

O trecere în revistă a stării actuale, cauzele care au generat-o și eșecul inevitabil al actualei puteri din România, au fost elementele de introducere la dezvoltarea tezei de permanență istorică, biologică și spirituală pe care Neamul Românesc a dezvoltat-o pe teritoriul în care s'a format și care este locul său din totdeauna. Deasupra cunoscutelor elemente ca teritoriu, legături de sânge și limba vorbită, care formează existența unei națiuni, John Halmaghi a pus un accent deosebit pe elementul spiritual al celor care au fost și au pus bazele acestor realități, care ne-au transmis simțămintele și tradiția lor, legătura nevăzută și cu cei care vor veni după noi, psihologie unică ce diferențiază pe fiecare neam cu calitățile și valorile produse.

După terminarea conferințelor, Zahu Pană, moderatorul conferințelor din acest an a declarat închis simpozionul 1991 "Țara de azi și România de mâine", mulțumind călduros Asociației Culturale Române din Hamilton și președintelui ei George Bălașu, Centrului Cultural "Nae Ionescu" și organizatorilor Câmpului Românesc, pentru găzduirea acestei prestigioase activități culturale românești.

MARIA DRAGOMIROIU ÎN MIJLOCUL COPIILOR

Apelul Comitetului Pro România din Gallese (Italia) către toţi Românii din lume

VREI SĂ DĂRUIEŞTI O BIBLIE UNUI FRATE ROMÂN DIN ŢARĂ?

SPICUIM DIN SCRISORILE SOSITE DIN ŢARĂ PE ADRESA COMITETULUI PRO ROMÂNIA

Mihai Merce - Timişoara: "Suntem o familie de tineri creştini şi ne adresăm Dvs. cu speranţa că ne puteţi trimite o Biblie şi orice altă carte de iniţiere în lumea sfântă a lui Dumnezeu. Nu suntem atei, dar cunoştinţele noastre despre lumea religioasă sunt puţine şi rudimentare. Mergem la biserică, dar mai rar. Avem în casă calendarul creştin ortodox, suntem botezaţi şi cununaţi la biserică, şi cam atât".

▪

Radu Gavrilut - Marghita, Bihor: "...sunt inginer, am 38 de ani, căsătorit cu trei copii şi lucrez la o societate comercială pentru maşini unelte...Am mărturisit credinţa în Dumnezeu chiar şi în timpul regimului Ceauşescu, motiv pentru care nu am putut ocupa nici o funcţie de răspundere... Am auzit că traducerea (Galaction) e cea mai bună şi de aceea bucuria noastră ar fi mare să intrăm în posesia ei".

▪

Prof. Dr. Anton Moisin - Victoria, Braşov: "Aparţinem Bisericii Catolice române unite cu Roma, martirizată de peste 40 de ani de ateo-comunism; dar am rezistat şi nu l-am trădat pe Dumnezeu. Chiar şi astăzi ne rugăm tot în catacombe, ca de pildă în oraşul Victoria, primul oraş declarat ateu, construit de comunişti fără biserică.

Dar în acest oraş s'a oficiat sfânta slujbă timp de 40 de ani în secret, de tatăl meu, preotul Octavian Moisin. Am vrea să publicăm catechismul creştin în limba română dar nu avem posibilităţi materiale. Situaţia morală a poporului român e catastrofală. După Biblie, cred, catechismul este cartea cea mai necesară la ora actuală în România".

▪

Candida Bălănescu - Chitila, Bucureşti: "Imi doresc mult o Biblie, am doi copii handicapaţi cărora vreau să le citesc această Biblie, să-i învăţ să fie buni în această lume rea".

▪

Gheucă Gabriel - Bucureşti: "Am 16 ani, sunt în clasa a X-a la liceul industrial Dâmboviţa, industrie uşoară...

... Mulţumim că ne puteţi ajuta dăruindu-ne o Biblie care este pâinea creştinului. Aş vrea să-mi răspundeţi la două întrebări: In ce an sau secol s'a născut Iisus Christos şi ce s'ar fi întâmplat dacă Iisus n'ar fi coborît pe pământ...? De ce oamenii nu cred în Dumnezeu după ce le-a trimis pe unicul său fiu?... va veni vremea când Dumnezeu ne va citi păcatele... Numai la cutremur, inundaţii etc. ne mai închinăm lui Dumnezeu ..."

BIBLIA

ADICĂ

DUMNEZEIASCA SCRIPTURĂ

A VECHIULUI ŞI A NOULUI TESTAMENT

Poporul român are nevoie de ajutor pentru a ieşi din dezastrul economic şi moral moştenit dela dictatura comunistă. Pentru a supravieţui în timpul tiraniei, singurul său aliat a fost credinţa în Dumnezeu, pusă la grea încercare de regimul ateu marxist-leninist. In epoca Ceauşescu, când o societate biblică internaţională a oferit poporului român câteva zeci de mii de Biblii, din ordinul partidului acestea au fost confiscate şi reciclate în hârtie higienică. La punctele de frontieră româneşti era strict interzisă introducerea drogurilor şi a Bibliei. In aceste condiţii o Biblie de ocazie costa echivalentul unui salariu mediu de muncitor. Astăzi, lipsa hârtiei, a mijloacelor tehnice avansate şi a fondurilor, fac imposibilă tipărirea ei în tiraje mari şi în condiţii grafice decente. In ţară sosesc mai ales Biblii protestante, în traduceri aproximative, nedorite de majoritatea ortodoxă, şi greco-catolică.

Pentru aceasta Comitetul Pro-România fondat la Gallese (Italia), în colaborare cu Cooperativa editorială "Il Cerchio" din Rimini, a luat iniţiativa tipăririi unei Biblii româneşti în traducerea marelui teolog şi scriitor Gala Galaction, una dintre cele mai frumoase traduceri ale Bibliei în limba noastră.

In 1990 s'a tipărit prima ediţie, cu fonduri adunate din multe oraşe italiene, în urma unui turneu de conferinţe pe tema României pe care le-am făcut, invitat de diverse centre culturale, asociaţii, partide politice etc. din Italia.

Această primă ediţie a fost transportată la Bucureşti în luna Mai şi în Iunie a început distribuirea ei diferitelor asociaţii studenţeşti, parohii, comunităţi creştine şi persoane doritoare de a o avea, mai ales celor lipsite de posibilităţi materiale. Din nenumăratele scrisori care continuă să sosească pe adresa Comitetului, în urma publicării în "România liberă" din 6 Iunie a unui apel, constatăm imensul interes pentru Biblie la toate generaţiile, mai ales în această perioadă când se pune pe primul plan renaşterea spirituală a naţiunii.

In urma acestor constatări am lansat un nou apel în Italia pentru retipărirea Bibliei româneşti într'o a doua ediţie cu un tiraj mai ridicat.

Ne-am gândit şi la tine, frate român plecat în lume gonit de urgia comunistă. Dacă şi tu vrei să dăruieşti o Biblie unui frate român rămas în ţară, oropsit şi deznădăjduit, te rugăm ca împreună cu contribuţia ta (circa 15 dolari pentru o Biblie de 1400 de pagini, tipărită în preţ de cost de tipografia din Rimini) să ne trimiţi numele şi adresa ta exactă, pentru a o scrie pe contracoperta Bibliei dăruită de tine (dacă doreşti să dăruieşti mai multe Biblii, numele şi adresa ta vor fi scrise corespunzător pe mai multe exemplare). Primitorul va şti astfel că este înfrăţit întru Christos cu un frate român din pribegie, îţi va scrie de primirea darului şi sufletele voastre se vor îngemăna prin credinţă. Va fi un act de pace şi de împăcare creştină în marasmul moral care a lovit fiinţa românească.

Un frate român aşteaptă dela tine cartea Adevărului creştin, atât de greu de găsit astăzi în România.

Pentru Comitet,

Camilian DEMETRESCU

SPICUIM DIN SCRISORILE SOSITE DIN ŢARĂ PE ADRESA COMITETULUI PRO ROMÂNIA

Asociaţia Studenţilor Creştini Ortodocşi din România - Bucureşti: ..."Vă rugăm să ne trimiteţi un număr de 1.000 Biblii. Ne-ar fi de un real folos în faţa avalanşei de Biblii confesionale, cu o traducere neadecvată, străină de fidelitatea originalui, tipărit de societatea britanică. Biblia Dvs. având autoritatea marelui profesor de teologie şi preot Gala Galaction, va fi distribuită tinerilor însetaţi de cuvântul lui Dumnezeu, pentru slujirea lui şi a oamenilor".

▪

Dimitrie Croitoru - Brăeşti, Buzău: "Suntem o familie de credincioşi dar din păcate din casa noastră lipseşte tocmai Biblia, această carte a cărţilor. In cei 50 de ani de urgie comunistă n'am putut să o procurăm de undeva... Vă rugăm din adâncul sufletului să ne trimiteţi şi nouă un exemplar".

▪

Vlad Codrea - Cluj: "După evenimentele dela finele anului '89 am sperat, asemeni altor concetăţeni, într'o renaştere spirituală a societăţii româneşti. Am aşteptat de aceea ca iniţiativele Bisericii Ortodoxe să fie mai numeroase şi consistente. Nu a fost să fie aşa. Obţinerea a unei Biblii rămâne în continuare anevoioasă (mă refer desigur la traducerea Galaction)."

▪

Pavel Covaci - Timişoara: "Duceţi acţiunea Dvs. creştinească în sate în care timpul parcă a încremenit ...Am cutreierat după 50 de ani aşezări situate în jurul oraşului Oraviţa şi m'am cutremurat de cele văzute. Este incredibil că şi noi ne-am resemnat. Să dăm măcar acestor oameni ajunşi la sfârşitul vieţii credinţa care nu chiar întotdeauna au găsit-o la preoţii Bisericii, şi o carte de rugăciuni, o Biblie, îi va ajuta enorm să fie aşa cum s'au născut, cu credinţă în Dumnezeu".

▪

Horaţiu Stamatin - Câmpulung Moldovenesc: "Ani de zile am tot căutat traducerea lui Gala Galaction, dar a fost imposibil de găsit. Am dat peste diferite variante ale Bibliei, unele din ele parcă nici nu erau traduse în limba română.

Desigur opţiunea pentru ediţia Gala Galaction este cea mai fericită. Sunt profesor de engleză, soţia mea de asemenea şi avem doi copii de 12 şi 16 ani..."

▪

Nichita Oreşte - Timişoara: "Cunosc ediţia tradusă de Gala Galaction împreună cu preot Vasile Radu, cunoscător în limba aramaică. Si eu o consider cea mai bună realizare în româneşte a Sfintei Scripturi".

GREUTĂŢI ŞI ÎNGRIJORĂRI ÎN LUCRAREA OASTEI DOMNULUI

—Sergiu GROSSU—

DE SĂRBATOAREA RUSALIILOR LA SIBIU, ÎN PREAJMA MORMÂNTULUI PĂR. IOSIF TRIFA

In cuvântarea sa de rămas bun adresată căpeteniilor Bisericii din Efes, Ap. Pavel, dezvăluind primejdiile care amenință orice organizație creștină angajată în lupta cea bună a credinței, a spus așa: "Stiu bine că, după plecarea mea, se vor vârî între voi lupi răpitori, care nu vor cruța turma; și se vor scula din mijlocul vostru oameni, care vor învăța lucruri stricăcioase, ca să tragă pe ucenici de partea lor. De aceea, vegheați și aduceți-vă aminte că, timp de trei ani, zi și nopate, n'am încetat să sfătuiesc au lacrimi pe fiecare din voi.(...) In toate privințele v'am dat o pildă..." (FAPTELE APOSTOLILOR, 20.29-31.35).

Aceste versete mi-au îndrumat pașii, de-a lungul anilor, în activitatea mea misionară ca ostaș al Domnului, atunci când m'am aruncat în vâltoarea "nebuniei propovăduirii Crucii", în cadrul ortodoxiei de două ori milenara, socotind "ca un gunoi" (FILIPENI 3.7.8) și diplomele mele universitare și ambițiile mele politice și tentațiile mele scriitoricești, numai și numai "ca să câștig pe Hristos", conform formulei sfântului din Tars, pentru a-L vesti mulțimilor dezorientate din România comunistă și a-L fixa, în chip statornic, în inima sângerândă a Neamului din care fac parte, în pofida celor 22 ani de exil nedorit.

Si dacă subliniez, cu tărie, revelația paulinică de mai sus, este și pentru amărăciunea pe care mi-a stârnit-o neorânduiala existentă în sânul câtorva comunități ostășești din țară - și care perpetuându-se de vreme îndelungată cu consimțământul sau din lipsa de supraveghere a unor "conducători" de o vădită insuficiență pedagogică, a dat loc la dezertări rușinoase și la înstrăinarea de învățătura aceluia care a întemeiat Oastea Domnului, care i-a trasat regulile de acțiune și strategia indispensabilă biruinței Evangheliei într'o societate din ce în ce mai mult cufundată în fărădelegi și apostazii condamnabile.

Cum ar reacționa, oare, părintele Iosif Trifa, dacă ar fi încă în viață, aflând că unii frați ostași din Transilvania s'au întovărășit cu "lupii răpitori", veniți din Occident cu bănet mult și cu tot felul de tipărituri dăunătoare, și-au apucat-o pe căile neoprotestantismului, dela care au împrumutat - așa cum mi s'a scris din Bihor - "felul de a gândi și a lucra în adunare" diametral opus practicii religioase indicată de marele nostru înaintaș din Sibiu? Furați de momelile unui belșug material dubios și uitând că "iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor, fiindcă "dacă avem cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm, ne va fi de ajuns" (1 TIMOTEI, 6.8.10) ei au părăsit Bierica Ortodoxă, deschizând "case de adunare" din fondurile bănești ale "vizitatorilor" occidentali, primind cel de al doilea botez, fie la Baptiști fie la Penticostali, luând cina Domnului din mâna unor pastori porniți pe concurență confesională și considerându-se, totuși, în ciuda abaterii lor grave, "ostași"!

Mai mult, s'au sculat "din mijlocul" nostru, chiar, frați nestatornici, credincioși superficiali, îndrumători care învață "lucruri stricăcioase", doctrine eterodoxe, în vederea atragerii "de partea lor" a sufletelor credule; care nu mai țin seamă că "pasărea măiastră" a Ortodoxiei românești ne-a dat o pildă de viețure și luptă creștină, afirmând, cu hotărîre, în cartea sa de bază "CE ESTE OASTEA DOMNULUI?" (pe care n'o mai respectă ostașii rătăciți și lipsiți de cultul recunoștinței): "Creația Oastei a fost dela început un voluntariat, cu luptători voluntari preoți și mireni - în toate părțile țării. Si aceasta trebue să rămână Oastea Domnului: un voluntariat duhovniceasc, care lucrează și activează în cadrele învățăturilor din Biblie și Biserică" Pag.228.

Iar în "Moțiunea" istorică, iscălită de toți delegații Oastei Domnului din țară, la Sfatul frățesc din 12 Septembrie 1937 se afirma mărturisirea aceasta: "Oastea Domnului este un copil al Bisericii (...) și nu are nici o pretenție dogmatică sau canonică. N'avem nimic de adăugat canoanelor. Oastea nici nu a vrut și nici nu vrea să facă reguli peste sau în contra Bisericii. Dar Oastea vrea să trăiască, cu toată ființa, regulile existente ale Bisericii. (...) Canonic și dogmatic, Oastea să nu aibă alte învățături decât cele ale Bisericii. (...) NUMAI CEI CARE VOR SI CARE POT TRAI IN ACEASTA VIATA DUHOVNICEASCA, SE POT NUMI INROLATI IN ACEASTA MISCARE."

Rămâne, ca atare, axiomatică, obligatorie, concluzia "Moțiunii"; cei ce nu vor "să trăiască, cu toată ființa, regulile existente ale Bisericii", adică viața duhovnicească a Ostășiei, și se conduc după "alte învățături decât cele ale Bisericii", NU "SE POT NUMI INROLATI" în mișcarea Oastei Domnului.

Convergența actuală a acestui curent de renaștere spirituală a României, țâșnit din viziunea profetică a unui preot ortodox din Munții Apuseni, trebue să se conformeze direcției spirituale și orientării trasate de el odată pentru totdeanua. In orice familie de frați ostași, în orice adunare sau comunitate ostășească trebue să primeze RANDUIALA LUPTEI pe care ne-a fixat-o fondatorul, ca să nu se denatureze profilul, inimitabil în frumusețea lui morală, a "vântului de primăvară religioasă" care este Oastea Domnului.

Dezbinătorii, fluturatecii sau călcătorii de praguri străine duhului inițial al ostășiei, conform regulilor deja amintite, "nu se pot numi înrolați" în această frățietate ortodoxă. Intemeindu-ne pe inspirația și hotărîrile părintelui Iosif, nimeni nu are dreptul să-i constrângă să respecte această viziune misionară, pe care ei, sub influența prozelitismului neoprotestant și-a unor regretabile privilegii materiale, n'o mai agrează.

Incotro se îndreaptă adeziunea lor dogmatică și cultică îi privește numai pe ei. Insă socotim că este NECINSTIT și cu desăvârșire contrariu normei bunului simț, să se pretindă că fac parte din Oastea Domnului, câtă vreme propovăduiesc o altă învățătură, s'au rupt de Biserică și încearcă să smintească, astfel, pe frații insuficient de evoluați duhovnicește sau străini de duhul specific al unei mișcări care nu este "ceva mai mult decât Ortodoxia", ci o familie spirituală extinsă pe plan național, care nu vrea să facă "reguli peste sau în contra Bisericii".

Să fim bine înțeleși. Inființând Oastea Domnului, părintele Iosif Trifa n'a căutat să creeze o nouă confesiune, care să devină "cureaua de transmisie" a fracțiunilor eterodoxe dela gurile Dunării. El, atletul lui Hristos din România, era total convins în pofida împotrivirii ierarhiei bisericești, în pofida urii Mitropolitului Nicolae Bălan și a caterisirii nedrepte de care a avut parte repet, era deplin încredințat că Domnul și Mântuitorul nostru nu ne cere, pentru a-L urma, să ne lepădăm de învățătura ortodoxă și să adoptăm o altă învățătură, mai puțin "formalistă", mai aproape de "adevărurile Evangheliei", cum pretind propovăduitorii din afară sau protagoniștii "devierilor dogmatice" din lăuntru, căzuți în cursa ademenelilor neoprotestante. Ceea ce ni se cere nouă, tuturor creștinilor, este lepădarea de noi-înșine, de omul cel vechi, și nu lepădarea icoanelor, a semnului crucii sau detestarea celor șapte taine bisericești.

Lansând ofensiva împotriva păcatului care rodea, ca o cangrenă, sufletul Neamului, micșorându-i grandoarea și periclitându-i viitorul, părintele Iosif Trifa se gândea, cu grijă, la felul în care să-și slujească țara și semenii, în dorința lui fierbinte de a vedea strălucind, cum îi plăcea să scrie, "în toată lumina ei și pe toată întinderea pământului românesc", credința în Dumnezeu, virtuțile sfinte, moravurile cele "curate și bune."

Dacă atunci, după reîntregirea țării, se punea problema dușmanilor interni, a răutăților și-a fărădelegilor care "trebue să înceteze", deoarece "noi vrem - nota părintele - să cucerim a doua oară țara aceasta pentru Evanghelia lui Hristos", nu ni se cere nouă, celor de azi, care am cunoscut ravagiile ideologiei marxist-leniniste și-am fost victimele înverșunării regimului comunist, să respectăm învățătura vajnicului apostol din Sibiu și să continuăm lupta spirituală pe care ne-a indicat-o, dând "sufletelor flămânde pășune duhovnicească" și "oprindu-le să plece în altă parte"? ("Ce este Oastea Domnului?", pag. 85).

Condiția sine-qua-non a reușitei Oastei Domnului în lupta de mântuire a unei țări, până nu demult răstignită de dușmanii lui Dumnezeu, este unitatea ostășiei spirituale, solidaritatea luptătorilor credinței, după îndemnul Sf. Pavel: "Să aveți același fel de vorbire, să n'aveți dezbinări între voi, ci să fiți uniți în chip desăvârșit într'un gând și o simțire" (1 CORINTENI, 1.10). Dezbinările au compromis întotdeauna mersul ascendent al Oastei Domnului. Să nu mai reedităm trecutul dureros al neînțelegerii dintre noi, împreună cu toate certurile, rupturile și goana după întâietate. Să ne dăm silința, acum, când "noaptea aproape a trecut" și "se apropie ziua"; desăvârșitei libertăți religioase (ROMANI, 13.12), ca să se ajungă la statornicirea unor relații pașnice, frățești, de colaborare și ajutor mutual, alcătuind un singur trup, un singur gând, o singură simțire.

Ca și cu ocazia întrunirilor de odinioară, când locuiam în București și mă străduiam pentru consolidarea unității ostășiei și păstrarea neștirbită a strategiei sale în bătălia răspândirii cunoștinței de Dumnezeu, o afirm cu toată convingerea și astăzi, prin intermediul "Cuvântului Românesc", cum am spus-o răspicat și'n emisiunile radiofonice ale Europei Libere că dihonia înstrăinării de viața liturgică și de spiritul credinței strămoșești, care mai stăruie în sufletul și'n manifestările unor pretinse elite ostășești, cu alte cuvinte încălcarea principiilor fundamentale, lăsate nouă de părintele Iosif Trifa, duce la excluderea inevitabilă din mișcarea noastră - chiar dacă dezbinătorii se mai declară "ostași", cântând melodiile Oastei, dar ticluind pe ascuns, cu vicleșug, alte "oști" -, da, duce la excluderea tuturor stârnitorilor de buimăceli și de conflicte religioase, a tuturor mânuitorilor de "vorbării goale" și "întrebări nebune" (2 TIMOTEI 2.16-23), ca unii care refuză să rămână statornici în angajamentul lor de înrolare în "lupta cea bună" a Oastei Domnului.

Ceea ce mă preocupă în permanență este ca Oastea Domnului să activeze pe plan național, în noile condiții create de Revoluția din Decembrie 1989, ca o mișcare religioasă ortodoxă și nu ca "asociație evanghelică", având un Sfat frățesc de conducere unitar și nu dezbinat, cum se prezintă actualmente. Dacă Mântuitorul ne avertizează că "nu orișicine-Mi zice: Doamne, Doamne! va intra în Impărăția cerurilor" (MATEI, 7.21), noi suntem obligați, parafrazându-L, să atragem atenția celor ce s'au îndepărtat de Biserică și de tainele ei, care nu-și mai fac semnul Sfintei Cruci și și-au dat jos icoanele de pe pereți, spunându-le: "Nu cel ce zice: sunt ostaș, și cântă cântările Oastei se poate numi înrolat în Oastea Domnului, ci numai cel ce face voia fondatorului acestei mișcări de trezire individuală și colectivă se poate făli cu numele de "ostaș al Domnului."

Triumful final al activității noastre misionare, pe toată suprafața pământului românesc, depinde de înlăturarea grabnică a oricărei fisuri, a oricărei zâzanii în învățătura primită, a oricărei denaturări a orientării duhovnicești fixată în cărțile de bază ale părintelui Iosif.

Dacă suntem, cu adevărat, "ai lui Hristos", dacă vrem să ne împlinim, în România post-ceaușistă, "slujba Evangheliei lui Dumnezeu", cum ne incită Ap. Pavel, dacă ne topim, de dorul Veșniciei, în vederea apariției unui nou pământ românesc - se impune ca membrii Oastei Domnului, în frunte cu conducătorii lor spirituali, să-și unească inimile și mâinile, lacrimile și speranțele, rugăciunile și idealurile, crezând în linia religioasă trasată de părintele Iosif, respectându-i sfaturile și îndemnurile, pentru a rămâne strâns uniți sub un singur steag de luptă: cel pe care l-a ridicat Gornistul lui Iisus, cu 68 de ani în urmă.

Cu viziunea globală a înfrumusețării profilului moral al țării pe care o iubim, prin strădania credinței noastre, desfășurată în cadrul Oastei Domnului, să fim gata să ne jertfim pentru învierea de mâine a Neamului, atât de vitregit de soartă, spre a pune capăt răului care îl devorează încă, diminuându-i plenitudinea și despuindu-l de miresme și prospețimi.

Lăsându-ne călăuziți de Duhul Sfânt "în tot adevărul", să dăm ascultare legii Duhului și poruncilor Evangheliei, ca să putem trăi, în lumea Intunericului și-a Urii, o viață de îndrăzneală pilduitoare, așteptând ca Vântul cel ceresc al Divinității să împingă până la urmă, prin Oastea Domnului, întreaga țară spre sursa Luminii, spre Izvorul apelor vii, trezind poporul român la o nouă și clocotitoare viață spirituală. "Iisus e Domnul biruinței, ne asigură părintele Iosif. Toți cei ce se strâng în Numele Lui, toți cei ce trăiesc în Numele Lui, vor birui. Prin oricâte furtuni și lupte vor trece copiii Lui, ei vor birui, pentrucă în fruntea lor stă Iisus, Biruitorul."

ÎNTRE PRUT ŞI NISTRU

A rosti numele *Basarabia* e una cu a protesta contra dominaţiunii ruseşti - *Mihail Eminescu*

BASARABIA - PĂMÂNT ROMÂNESC

-EVOLUŢIA ISTORICĂ ÎN CONTEXT EUROPEAN-

-III-

—Prof. Dr. Nicolae CIACHIR—

In telegrama trimisă de Regele Ferdinand I-ul, Sfatului Tării, la Chişinău se arăta: "Sentimentul naţional ce se deşteaptă atât de puternic în timpul din urmă în inimile moldovenilor de dincolo de Prut a primit prin votul înălţător al Sfatului Tării o solemnă afirmare. Un vis frumos a fost înfăptuit." Iar Primul ministru al României, Alexandru Marghiloman, aflat la Chişinău declara că: "Basarabia este de acum unită pe veci cu România."

Soarta a fost însă vitregă cu acest vechi teritoriu românesc, pentrucă numai după două decenii, avea să fie supus aceleeaşi politici brutale ca în 1812. Aşezarea strategică şi bogăţiile de care dispunea Basarabia au stat în permanenţă în atenţia imperialismului rus, fie el ţarist sau bolşevic, indiferent de culoarea regimului politic. Rusia Sovietică apoi URSS (din 30 Decembrie 1922), au pândit momentul, folosind diferite tertipuri.

In scop demagogic, la 12 Octombrie 1924, au constituit Republica Autonomă Sovietică Socialistă Moldovenească, folosindu-i pe M. Frunză, G. Kotovshi, G. Petrovschi, D. Ciubăr şi alţii. Incă dela 1 Mai 1924 au început să editeze Plugarul Roşu, care incita împotriva României şi împotriva tuturor aspiraţiilor naţionale. Dar mitralierele secerau fără milă, pe oricine îndrăznea să treacă Nistrul şi să se refugieze în România.

Intre Decembrie 1931 - Martie 1932, s'au refugiat în Basarabia trecând Nistrul 1110 persoane. Majoritatea erau moldoveni şi ţărani. Era în perioada colectivizării forţate.

La trecerea Nistrului, grănicerii lor au împuşcat 14, au rănit 24, iar în Nistru au fost pescuiţi de Români 9 morţi. Nu se ştie câţi au fost lichidaţi pe teritoriul sovietic. In arhiva Ministerului de Externe al României, se păstrează un memoriu, iscălit de 300 de inşi, care au avut şansa să treacă Nistrul şi care protestează contra măsurilor autorităţilor sovietice de-a împuşca pe toţi, care vor să treacă Nistrul.

La 26 Martie 1932, Nicolae Iorga, în calitate de Prim-ministru ţine un discurs în Parlament, unde descrie sălbăticiile petrecute pe Nistru. Arăta că de secole Românii erau aşezaţi pe ambele maluri ale Nistrului şi era firesc să treacă de pe un mal la celălalt. Se întreba Iorga: ce putem face? Pentrucă, nu avem relaţii diplomatice cu URSS. "Această bucată de pământ - continua N. Iorga - Basarabia românească, pe care noi, n'am cedat-o, n'am smuls-o militar, ci a venit dela sine la noi în momentul când a murit de moarte firească, o împărăţie internaţională". La 30 Martie 1932, Oficiul Internaţional dr. Nansen, dela Geneva, cerea amănunte spre a ajuta pe refugiaţi.

In acelaşi timp, emigraţia rusă prin Prinţul Lvov, Miliukov, fostul ambasador rus dela Paris, Maklatov, încercau să demonstreze că Basarabia este rusească, iar diplomaţii comunişti concomitent, anihilau propaganda românească. Astfel Italia de abia în 1927 va ratifica Convenţia dintre aliaţi şi România privind Basarabia, iar Japonia, făcând un aranjament cu Sovieticii privind insula Sahalin, n'a ratificat-o.

Ziarul cehoslovac Komunist, în numărul său din 27 Ianuarie 1925, reproducea discursul lui Rakovki, fost deputat în Parlamentul român, intrat în slujba Sovieticilor, apoi împuşcat din ordinul lui Stalin, ci titlurile: Basarabia va fi salvată. Jos mâinile râpitorilor de pe Basarabia, din care cităm: "România formează în istoria ţărilor burgheze una din cele mai ruşinoase şi revoltătoare acte. A capturat în mod mişelesc 3 milioane de suflete şi 60000 verste pătrate." In acelaşi timp Republica Autonomă Sovietică Moldovenească, era denumită: leagănul României Sovietice.

Totuşi Sovieticii nu se simţeau în stare să atace direct problema Basarabiei, încă erau izolaţi pe plan mondial. Astfel la 11 Decembrie 1928 Molotov declara: "In ceea ce priveşte România, prin pasivitatea noastră noi am dat dovada cea mai evidentă a atitudinii noastre paşnice: trebue să observăm că problema Basarabiei supusă ocupaţiei române nu este până în prezent rezolvată."

La 4 Iulie 1930, ambasadorul sovietic Jureneff dela Viena îi comunica următoarele diplomatului român Virgil Zaborovschi: "Punctul de vedere sovietic privind Basarabia, rămâne neschimbat. Revendicările noastre nu se bazează, de fapt, pe argumente de natură etnică sau istorică, ci de natură juridico-internaţională, economică, tehnică şi socială. O putere poate revendica un teritoriu nu numai bazându-se pe argumente etnice şi istorice, de exemplu Franţa cu Saarul." In faţa unor asemenea argumente, comentariile sunt de prisos.

Nicolae Titulescu arăta unor cunoscuţi în 1939, fotocopia unui document, datat Iulie 1935, dactilografiat, având 2 pagini şi purtând semnăturile lui Gheorghe Tătărescu, Ion Inculeţ şi Victor Antonescu, care îl autorizau să negocieze cu Uniunea Sovietică, un pact similar încheiat între Ruşi cu Cehoslovacia şi Franţa. Totodată arăta şi un alt document, o singură pagină, care conţinea 4 puncte şi era iscălit de către Litvinov, Ministrul de Externe al Uniunii Sovietice, unde la Punctul 4 se prevedea: "Trupele sovietice nu vor penetra niciodată pe teritoriul României dincolo de Nistru, decât la cererea guvernului român." Iată, arăta Titulescu, recunoaşterea practică de către Ruşi a Basarabiei, dar n'am putut să fi comunic Regelui, căci m'a debarcat într'o manieră cu totul necorespunzătoare.

La 9 Februarie 1939, Litvinov îl asigura pe diplomatul român acreditat la Moscova, Dianu, că URSS este paşnică, liniştită şi României nu trebue să-i fie teamă şi continua: "In chestiunea Basarabiei trebue să ţinem şi noi seama de opinia noastră publică tot ca şi D-Voastră. Inţelegerea mea cu domnul Titulescu a fost foarte bună. D-Voastră o posedaţi şi ştiţi că nu vom întrebuinţa niciodată forţa pentru ca s'o luăm. Pe baza gentlemen-agreementului nu vorbim de ea şi este ca şi cum n'ar exista. Aţi văzut ceva în presa noastră despre chestia Basarabiei? Am avut câteva organizaţii basarabene şi le-am desfiinţat; a fost chiar un ziar şi l-am suprimat. Hărţile în care Basarabia figurează între frontierele noastre, sunt de uzaj intern."

La 3 Iunie 1939, Dianu, raporta din Moscova, că Litvinov a fost corect, deoarece are informaţii că la pavilionul sovietic dela New York, toate hărţile sunt corecte şi nu figurează Basarabia în cadrul frontierelor statului bolşevic.

Legaţia noastră dela Moscova raporta, că în noaptea de 23/24 August 1939 a fost dat publicităţii tratatul germano-sovietic. In seara zilei de 31 August 1939, a fost ratificat simultan de către URSS şi Reichul german. Astfel intra în vigoare odiosul tratat Ribbentrop-Molotov, care va sta la baza declanşării celui de-al Doilea Război Mondial.

La 1 Septembrie 1939, Germania atacă Polonia, iar pe 17 Septembrie şi trupele sovietice pătrundeau în Polonia, când are practic loc a 4-a împărţire a Poloniei.

La 4 Octombrie 1939, ataşatul militar român raporta din Roma, că a avut o discuţie cu generalul german von Rintelen, ataşat militar, care îl asigura că Germania nu are nici un interes să întindă focul războiului în Balcani şi doreşte raporturi cordiale cu România. Totodată îl înştiinţa că din surse sigure venite dela Moscova, s'au primit asigurări, că Rusia nu se va atinge de Basarabia.

La 7 Octombrie 1939, Românii erau informaţi din sursă franceză, că Stalin i-a declarat Ministrului de Externe turc, Saradjoglu, că Rusia nu are intenţia să se războiască cu România, dar nici să-i dea cadou Basarabia. Djuvara, telegrafia dela Atena, la 11 Noembrie 1939, că Sovieticii, după ce-şi reglează conturile cu Finlanda (începuse războiul, deoarece Finlanda nu fusese dispusă să cedeze un teritoriu din Sud, care ar fi periclitat securitatea oraşului Leningrad), vor ridica cu certitudine problema basarabeană.

In Martie 1940, Sovieticii fac presiuni asupra României, să desmineze podul de cale ferată dela Tighina-Parcany, că ar pune în pericol viaţa călătorilor şi al funcţionarilor sovietici dela căile ferate; Românii, ca să evite discuţii, l-au desminat. Sovieticii, prin colonelul Strocaci, trimit o notă părţii române, că l-au minat din nou şi ameninţă cu întreruperea traficului. Românii îi invită să constate că podul nu mai este minat. Sovieticii după ce constată, refuză să iscălească un procesverbal în acest sens, motivând că au fost rău informaţi.

In Aprilie 1940, Ministrul de Externe, Molotov, într'un discurs, are deja un ton rău voitor şi agresiv. Presa engleză comenta, că intrăm într'o nouă fază a uneltirilor sovietice, obiectivul lor este acuma: Basarabia.

La 30 Aprilie 1940 diplomatul român Davidescu raporta dela Moscova, că ataşatul militar turc l-a informat (eram alături de Turcia în Alianţa Balcanică din 1934), că Sovieticii masează trupe şi materiale de război spre Nistru.

La 4 Mai 1940, şeful secţiei consulare române dela Moscova, raporta că în urma călătoriei făcute în 2 rânduri în zona Lvov (teritoriu luat dela Polonezi în Sept. 1939) la 8-11 Aprilie şi 11-27 Aprilie, a constatat concentrarea de forţe importante ale Armatei Roşii. Zeci de sate au fost evacuate, iar ofiţerii sovietici se lăudau localnicilor, că merg să elibereze Basarabia, dar învăluirea va veni din Nord, din Galiţia şi Rusia subcarpatică, nu cum se aşteaptă Românii, din Est. Din zonă au fost deportaţi spre interiorul Rusiei familii fruntaşe şi de Evrei bogaţi. Aceeaşi sursă informează că şi consulul american M. Ward, l-a avertizat că Rusia face pregătiri intense şi probabil România va fi atacată prin Nord prin Bucovina. Iată deci Românii au fortificat linia Nistrului, iar Sovieticii vor să-i lovească prin Bucovina. In acelaşi timp diplomaţii ruşi, încă mai vorbeau de intenţii paşnice, spre a induce în eroare pe Români. Astfel Davidescu, şeful Legaţiei române dela Moscova, telegrafia la 18 Iunie 1940 "că prezenţa a numeroase trupe sovietice în partea nordică şi în zona Nistrului, face parte dintr'o situaţie generală...şi în momentul de faţă nimeni dintre colegii mei nu-i atribuie o intenţie agresivă."

La 22 Iunie 1940, Bossy telegrafia dela Roma, că a avut o întâlnire cu ambasadorul Germaniei, care l-a întovărăşit la întâlnirea recentă pe care a avut-o Mussolini cu Hitler şi că alarma este fără temei, dar a recunoscat că chestiunea Basarabiei capătă un aspect european şi a concluzionat: "chiar dacă ar interveni o înţelegere directă între D-voastră şi Ruşi asupra Basarabiei, ceea ce nu este cazul, tot nu i-ar conveni Germaniei să aibă loc, în împrejurările de faţă, modificări de natură a turbura indirect Balcanii."

La 26 Iunie 1940, Ministerul de Externe român, alarmat, telegrafiază Legaţiei dela Moscova, să ceară explicaţii Sovieticilor, de concentrări de trupe cu caracter îngrijorător şi de survolări de avioane a teritoriului românesc. Nimeni nu poate explica prezenţa a 24 de divizii sovietice că ar fi cu caracter defensiv, mai ales că noul ministru sovietic la Bucureşti urma să-şi prezinte scrisorile de acreditare, Vineri pe data de 28 Iunie 1940, Bucureştiul cerea, ca şeful Legaţiei române să-l vadă imediat pe ambasadorul Germaniei şi să-l ţină la curent cu demersurile Bucureştiului.

In aceeaşi zi Berlinul asigura România că Germania este ocupată cu războiul cu Anglia şi are nevoie de linişte în Balcani. Probabil că şi URSS ştie acest lucru, dar sfătuieşte, "că se poate ajunge la o înţelegere, cu oarecari sacrificii, care pot fi compensate prin schimb de populaţie."

(va urma).

MOLDOVA (BASARABIA)

ŞI-A DECLARAT INDEPENDENŢA PE DATA DE 27 AUGUST 1991

BASARABENII DEMONSTRÂND LA CHIŞINĂU

ALIANȚA CIVICĂ

U. S. A. și CANADA
1803 N. Berendo # 1 Los Angeles, CA 90027

Stimate Domnule Președinte,

Perioada dintre August 1939 - August 1991 a constituit ani grei și de neuitat pentru patru milioane de Români care, prin tratatul nedrept Ribbentrop - Molotov, au fost smulși din trupul României și încarcerați în marea închisoare a popoarelor - Uniunea Sovietică.

Declarația de independență făcută de către Țările Baltice și de Moldova este de natură să crească speranțele popoarelor oprimate în lagărul sovietic. Nu trebuie să uităm însă că această independență proclamată în Parlamentul Românesc de la Chișinău, pentru a deveni un fapt concret, trebuie să fie recunoscută de restul lumii și, în special, de marile puteri.

Din nefericire, mass - media americană nu vorbește decât de recunoașterea Țărilor Baltice, uitându-se (pentru a câta oară) că, în același timp, prin același tratat dintre Germania nazistă și Rusia comunistă, patru milioane de Români au devenit sclavi pentru mai mult de o jumătate de secol.

Ei bine, nimeni nu scoate o vorbă despre independența Românilor din Moldova !

Este de datoria noastră, este dreptul nostru de a cere cu fermitate această recunoaștere, nu ca o favoare, ci ca un drept inalienabil al unui popor la autodeterminare și ca o reparație a unei injustiții atât de îndelungate.

Dacă marea familie a popoarelor lumii vrea să facă dreptate prin recunoașterea Țărilor Baltice, această dreptate nu este deplină dacă se neglijează soarta a patru milioane de Români care au devenit sclavi în condiții identice.

Domnule Președinte,

Ne adresăm Dumneavoastră, care sunteți singura speranță a tuturor celor oprimați în lumea noastră modernă, rugându-vă să binevoiți ca, atunci când veți discuta situația Țărilor Baltice, să nu uitați că patru milioane de Români, care și-au păstrat demnitatea și speranța vreme de cincizeci de ani, așteaptă, după o lungă noapte de robie, împlinirea speranțelor lor de libertate și independență.

Vă mulțumim.

Dumnezeu să binecuvânteze America, pe Dumneavoastră și cele patru milioane de Români care așteaptă de la Statele Unite semnul recunoașterii drepturilor lor sfinte.

Purtător de cuvânt

Pr. Gh. Calciu

Preot Gh. Calciu

Purtător de cuvânt
Preot Gh. Calciu

Purtător de cuvânt
Prof. Univ. Nic. Iliescu

Secretar General
Lucian Cruceanu

MISIUNEA POST MORTEM A GENERALULUI ANTONESCU

A ierta, ceea ce nu se poate ierta, e adevărata iertare, a spus filosoful Gilberth Keith Chesternton.

Generalul Antonescu a comis greșeli de neiertat; a prigonit fără milă, ca și Carol al II-lea, o generație de elită; dar, judecat în chenarul anilor 1940-44 trebue să-i acordăm meritul că în timpuri de grele cumpene, el a simbolizat ideea Unității Neamului.

Să țintuim în ramă realitatea:

Eram aliați cu "Aliații": Franța ne asigurase că hotarele ei se 'ntind pân'la Nistru, dar nu și-a putut apăra propriile ei hotare, iar Anglia, celălalt aliat, îngenuncheată de submarinele germane își pierduse coroana de "Regina Valurilor".

Statele Unite erau "neutre" și Roosevelt promisese "again and again" că nici un soldat american nu va fi trimis în Europa.

Alianțelor, Antantelor și Pactelor de prietenie, iscălite pe viață veșnică, le cântam veșnica pomenire, iar când s'a pupat Hitler cu Stalin, ne-am găist în mijloc, striviți de îmbrățișările amoroase dintre comuniști și naziști.

Intre timp, cei doi cârdași însăilaseră ideea de a strivi ghimpele latin din Răsăritul Europei.

Răpirea Basarabiei a fost prezentată de presa comunistă și mai puțin comunistă, ca "o acțiune de eliberare", iar numele de "Republică Moldovenească", dat cu tâlc, ascundea planul de a fi eliberat și restul Moldovei până la poalele Ceahlăului și Milcov.

Asta era situația în Răsărit; iar în Apus, Ardealul ne era spintecat de Ungurii ce visau hotarele din 1916.

Mai modestă a fost vecina dela Miazăzi, care a înșfăcat din "Scythia minor" numai două, din cele cinci județe.

Dar cârdașii s'au certat la împărțirea prăzii și-a început războiul unde totul era permis-pentru comuniști- dar pentru armata română, care încerca să se apere de dușmanul din spate, asta se numea teroare nazistă, antisemitism, etc. E just că'n învălmășeală au căzut și ființe nevinovate.

Așa-i războiul!

(Notă: actele de sabotaj comise de comuniști în timpul conflictului cu Rusia, au fost descrise pe larg, cu dovezi și mărturii, în presa ceaușistă, unde trădarea era glorificată ca "Patriotismul eroilor din ilegalitate.")

Dacă n'am fi intrat în război, însemna să acceptăm sfâșierea țării, însemna că am renunțat la drepturile de a fi stăpâni pe pământul unde ne-am zămislit ca neam.

Am pierdut războiul, dar am spus lumii întregi că Basarabia e românească și că n'am venit din pustiile Asiei.

Noi am fost cei năvăliți!

Cel ales de destin să lupte pentru întregire a fost un om care a comis păcate de neiertat, și poate că acesta este examenul ce trebue să-l dăm în fața istoriei:

Să nu ne întoarcem la legea talionului, "Dinte pentru dinte" și să ne înălțăm, la înălțimea iubirii creștine, de a ierta păcatele ce nu pot fi iertate!

Antonescu și-a spălat greșelile cu propria-i viață, pe care a dăruit-o fără nici o târguială.

El n'a cerut să fie grațiat pentru "crimă" c'a luptat să întregească trupul țării, și nici Regele Mihai n'a avut curajul, sau puterea, ca să-l grațieze.

"Noi Generalul Ion Antonescu" așa cum îi plăcea să-și înceapă decretele, a murit cu sufletul împăcat: a încercat să recâștige "Moșia pierdută" și să apere "Capul de pod" al Gintei Latine, așa cum luptase, cu sute de ani în urmă, "Atletul lui Hristos", și el plin de păcate mărunte, Stefan cel Mare.

Să iertăm păcatele ce nu pot fi iertate.

George DRAGU

DIN ZIARUL "SFATUL ȚĂRII", NR. 112, 6 IULIE 1991, REPUBLICA MOLDOVA (BASARABIA)

"PRIN ALTE SIBERII, EXODUL"

EXTRASE DIN ARTICOLUL SCRIS DE D-L ANTIP TUDOREANU, MEMBRU AL ASOCIAȚIEI CULTURALE ROMÂNE DIN HAMILTON-CANADA, PREZENT LA CONFERINȚA INTERNAȚIONALĂ "6 IULIE - ZIUA COMEMORĂRII VICTIMELOR COMUNISMULUI"

....

La 1 Mai, când plecam din Hamilton-Ontario, Românii din diasporă, petrecându-mă la aeroportul din Toronto, m'au rugat să-i reprezint participând la Conferința Internațională "Pactul Molotov-Ribbentrop și consecințele lui pentru Basarabia". Am reușit să fiu printre participanți, să audiez timp de trei zile toți vorbitorii, după cum a urmat conferința. Cele expuse de oratori m'au făcut să trăiesc încă odată toți acei ani de străinătate, să mai cern odată prin memorie evenimentele ale căror martor am fost.

Ca refugiat m'am întrebat tot timpul de ce, din cauza cui și în ce împrejurări ne-am pierdut țara; ceva mai mult, să înțeleg cum popoarele american și englez, luptând curajos și eroic pe câmpul de luptă, au câștigat războiul, dar au pierdut pacea. Si cum s'a întâmplat că istoria a fost falsificată, atât referitor la România, cât și la cel de-al Doilea Război Mondial. "Yalta și crucificarea României" este o carte scrisă în românește, pentru Românii de oriunde ar fi ei - explică Lumii libere tragicele greșeli ale lui Roosevelt și Churchill. In timpul celui de-al Doilea Război Mondial se restabilește, după mine, adevărul istoric falsificat. Ambii, în cârdășie cu Stalin, în mod voluntar secret și cinic, au sacrificat Rușilor Europa de Răsărit, fără cunoștința, aprobarea și fără ratificarea popoarelor englez și american. Numai astfel s'a putut produce actul dela 23 August 1944 și consecințele lui de agonie și moarte a României libere, prin impunerea recunoașterii guvernului prosovietic al lui Groza și a alegerilor falsificate. Tragicele greșeli ale lui Roosevelt și Churchill, politica imperială a Rusiei și universalizarea doctrinei țariste au lăsat urme grele peste un neam îndurerat și răstignit. Se pare că de 4 mii de ani poporul României a trăit numai zile grele. Răstignit acolo unde este și azi, de tot atâția ani își plânge nenorocul și blestemul istoric. Datorită așezării geografice a suportat toate frământările, tot zbuciumul furtunos al istoriei universale. A pătimit și s'a rugat, dar nu s'a frânt. Secole de-a rândul cotropitorii ce amenințau cultura și civilizația Europei și-au frânt lănciile în pieptul acestui popor eroic. Iar Europa trăia și prospera.

Așa s'a întâmplat și acum la mijlocul secolului nostru. Popoare mici, o bună jumătate din Europa erau împărțite nemilos, iar marile puteri, civilizate participau la această crucificare.

Blestemul istoric a lovit din nou România în cel de-al Doilea Război Mondial, ea fiind nevoită a supraviețui în fața a doi dictatori: Germania lui Hitler și Rusia lui Stalin. Răpirea Basarabiei și a Bucovinei prin invazia rusească din 28 Iunie 1940, reprezenta de fapt a 12-a invazie și ocupație suferită de România din partea Rusiei: 1711, 1739, 1769-1774, 1778-1789; anii 1806-1812, 1828-1934, 1848-1851, apoi cea din 1853, 1854, 1877-1878, din 1916. Cea de-a 13-a invazie și cea mai cumplită urma să se producă la 23 August 1944...Si la ea aveau să participe marile puteri..............................

La 22 Iunie 1941 a început a doua fază a celui de-al Doilea Război Mondial. Eram concentrat și la ora 4 dimineața am auzit vocea mareșalului Ion Antonescu: "Ostași, vă ordon să treceți Prutul..." Am luptat pentru a ne elibera teritoriile cucerite de Rusia Sovietică... Războiul însă s'a sfârșit și Basarabia a fost din nou vândută Rusiei comuniste.

La conferință s'a vorbit despre multe aspecte ale problemei Basarabiei, dar nu am auzit pe nici un orator să se refere anume la această fază a războiului, care este în strânsă legătură cu Pactul Ribbentrop-Molotov. Ar fi mai corect să spunem că Rusia stăpânește Basarabia de 45 de ani (după 9 Mai 1945, și mai târziu, când s'au stabilit actualele hotare rezultate din al Doilea Război Mondial), și nu de 51 de ani, cum s'a declarat la conferință.

Oricum, comunitatea mondială s'ar cuveni să ia atitudine față de această nedreptate istorică, ce s'a făcut României (Basarabiei), și altor popoare mai mici din Europa. E de datoria lumii libere ca să-și amintească de cei care au luptat cu prețul vieții, pentru a-și apăra libertatea și dreptul lor sub soare.

A MURIT VENERABILUL PROFESOR DIMITRIE GĂZDARU

Născut fiind la 18 Ianuarie 1897 în satul Grivița din județul Ialomița, Profesorul Dimitrie Găzdaru a închis ochii în ziua de 8 Iunie 1991 în Buenos Aires, Argentina, pentru a pune capăt unei vieți ajunsă la 94 de ani. Puțini ani au mai lipsit ca să egaleze un secol. In fapt o viață fecundă, plină de semnificație românească și cu deosebire de o operă culturală. Si una și alta imposibil de redat într'un text - necrolog. De aceea mă mărginesc a schița doar sumare aspecte din viața mult regretatului cărturar român, care ne-a părăsit.

După absolvirea școlii primare din locul natal, cursurile secundare le-a terminat cu trei diplome: de Seminar Teologic (Galați), de Scoală Normală (Galați) și de bacalaureat al Liceului Internat din Iași. Apoi, atras de școala filologică a lui Al. Philippide, în 1919 se înscrie la Facultatea de Litere și Filosofie a Universității din Iași. Impunând la studiu și luându-și doctoratul cu cea mai înaltă distincție, în 1924 este numit asistent iar în 1931 conferențiar la catedra profesorului Philippide. In 1934 urmează numirea lui ca profesor, prin concurs, la catedra de Limba și Literatura Neo-latină.

S'a întâmplat ca această numire să aibă și o consecință de substanță politică. Prin 1934-35, Facultatea de Litere și Filosofie din Iași era un fel de centru ideologic filomarxist. Pus în numere, dintre cei 20 de profesori titulari, ai ei, zece erau la stânga și zece erau la dreapta. Intrarea ca profesor a lui Dimitrie Găzdaru a înclinat balanța în favoarea dreptei. Acest lucru a contribuit la împiedicarea lui Iorgu Iordan de a ajunge decan.

Dimitrie Găzdaru luase drumul antimarxist, numit dreaptă, încă de tânăr. In 1919 se întâlnea cu Corneliu Zelea Codreanu, tot student, la sediul "Gărzii Conștiinței Naționale" de sub conducerea muncitorului naționalist Constantin Pancu. Si de atunci, ei au rămas în chip neclintit legați în frontul de luptă al conștiinței naționale, numit "Mișcarea Legionară".

Pe linia politic-culturală, Profesorul Dimitrie Găzdaru ajunge a fi al patrulea președinte, și ultimul, al "Ligii Culturale" dela Iași, după Iorga, Găvănescu și Sumuleanu.

In ceea ce privește linia științifică, cu toate că era deja profesor titular, el a continuat să urmeze studii și cercetări la Marburg (Germania) cu profesorul Spitzer și la Roma cu profesorul Bertoni. Drumul cercetărilor l-a mai purtat, de asemenea, pe la institutele de filologie romanică și lingvistică din Berlin, Giessen, Heidelberg, Frankfurt, Trieste, Veneția, Paris, Madrid și Viena, pentru a culege material documentar asupra Istoriei Românilor din Istria și a Morlachilor din Italia de Nord, Dalmația și Croația.

Fiind o fire dârză, Profesorul Găzdaru a fructificat în special în științele umaniste, în cercetări de lingvistică generală, filologie romanică, literatură comparată și istoria culturii.

I-a plăcut mult și critica. Sub acest aspect, a publicat studiul "Pseudoscience Contemporaine" în care analizează polemic o teză de doctorat dela Sorbona a unuia care a devenit în epoca comunistă un stâlp infam al tendințelor de slavizare în cultura românească.

In 1939 devine Directorul seminarului de limbi și literaturi neo-latine. In 1940 este transferat la catedra de limbi romanice dela Universitatea din București, ca succesor al lui Ovid Densușianu, și în același an mai este numit și Director al Academiei Române din Roma, academie fondată de V. Pârvan.

Căderea României în captivitate comunistă, îl găsește pe Profesorul Găzdaru în Italia. In loc de o Românie dominată de marxism, el preferă rămânerea în exil. Din Italia va pleca în Argentina. Nu la mult timp după ajungerea aici, pe lângă un Institut de cercetări, fondează catedra de Filologie Romanică la Universitatea Salvador din Buenos Aires. Trece, apoi, ca Director al Institutului de Filologie dela Universitatea din La Plata, unde pune bazele primei reviste de specialitate romanistică numită "Romanica". In ultima parte a carierei sale profesorale, este Directorul Departamentului de Lingvistică dela Universitatea Catolică din Buenos Aires, asesorând pe studenții care-și pregăteau doctoratul în domeniul filologic și lingvistic.

Primele sale publicații au apărut în revista "Arhiva" dela Iași, înființată de A.D. Xenopol și condusă mai târziu de slavistul Ilie Bărbulescu. Mai apoi pe lângă română, opera sa științifică va apare și în limbile franceză, germană, italiană și spaniolă.

Această operă științifică dezvăluie darul Profesorului Găzdaru de a descoperi puncte de vedere noi în cercetările întreprinse. De mare interes în ele este problema originalității culturii românești, mai ales în faza când Români degenerați în slavofonism s'au angajat în opera de schimbare a destinului spiritualității românești.

Față de moda de a se căuta influențele străine în cultura și știința națională, Profesorul Găzdaru a inversat unghiul de cercetare în sensul că el și-a îndreptat investigațiile asupra contribuțiilor pe care neamul nostru le-a adus în cultura și spiritualitatea neamurilor vecine.

Ilustrul savant european Hans Rheinfelder, dela Universitatea din Munchen , a spus, în 1970, despre una din operele Profesorului Găzdaru, următoarele: "Citesc această carte (Ensayos de Filologia y Linguistica Romanicas) cu o admirație crescândă; bogăția temelor și problemelor, dela Epoca Medievală până la Ascoli și până la Croce, dela America Latină până la România, dela latină și greacă și mozarabă până la toate limbile romanice moderne, este cu adevărat o activitate și o realizare impunătoare".

Iată, deci, de ce, atunci când Profesorul Găzdaru a împlinit 50 de ani de dedicare științifică, la inițiativa universităților din Argentina și din America Latină, s'au asociat numeroși savanți dela 70 din principalele universități ale lumii, dela Aahrus până la Zurich și dela Sorbona până la Harvard, de dincoace și chiar de dincolo de Cortina de fier, pentru a-i omagia prodigioasa activitate științifică. Un omagiu cuprins, de fapt, în patru volume, plus adausul scris de Profesoara Nydia de Fernandez Periero: "Vida y obra de un Maestro: Demetrio Găzdaru y Bibliografia de sus Publicaciones" (Romanica 5, la Plata 1974). Prodigioasa operă constă din 417 publicații.

Moartea venerabilului Dimitrie Găzdaru mai înseamnă și stingerea celui mai vechi profesor universitar român. Si nu ne mirăm dacă ea nu va fi băgată în seamă într'o țară ca România, dominată încă foarte mult de spiritul conducătorilor ei, ieșiți din pura școală marxistă. Ceea ce înseamnă că totul se vede și se judecă numai prin prisma punctului de vedere marxist.

Cel care s'a dus va continua să trăiască prin opera lui științifică. După cum el mai trăiește și prin ținutul liniei lui românești de o întreagă viață, timp în care Neamul a trecut prin încercări istorice unice.

Il plângem și zicem: Dumnezeu să-l odihnească în pace.

Eugen BÂRSAN

DE TOATE PENTRU TOȚI

CUVÂNT ÎNAINTE

In rubrica aceasta veți găsi, dragi cititoare și cititori, de toate câte puțin, dar mai cu seamă cunoștințe, lucruri, fapte și idei pe care le-ați uitat, sau poate ați dori să le cunoașteți.

Lucruri care ne privesc, care se referă la noi, la mediul nostru înconjurător la viața noastră; de asemenea la lumea noastră și cea de aiurea și de ce nu, și la lucruri care ne-ar da de gândit.

Intenția noastră este aceea de a vă trezi dorința de a cunoaște mai mult. Dacă impulsul de a citi o carte - privind subiectele pe care le vom trata - se va manifesta la unii dintre cititorii noștri considerăm că pariul pe care l-am făcut este câștigat!

Vechiul dicton al strămoșilor noștri "verba volant, scripta manent" (vorba dispare, scrisul rămâne) este astăzi - și poate mai mult decât oricând - plin de adevăr.

De exemplu, câți își mai aduc aminte ce este un an lumină? Ce măsoară anul lumină? Timpul sau distanța? Mai ales astăzi, când începând cu aparatura laser - existentă și în casele noastre - și continuând cu vânătoarea de particule elementare, mai mult bănuite decât cunoscute, sau vorbind de vârsta universului și de distanțele intergalactice auzim frecvent vorbindu-se de viteza luminii.

Un an lumină este distanța ce o străbate lumina (în vid) în timpul unui an, adică 9.461 x 10^{12} km, sau 9.461.000.000.000.000 km. Intr'o secundă, lumina parcurge 299.792, 5 km. Distanța dintre lună și pământ este de 1 secundă lumină. Soarele, astrul care permite viața pe planeta noastră se găsește la o distanță de 8 minute lumină de noi.

Poate ar fi interesant să cunoaștem dimensiunile celor trei corpuri cerești pe care le vedem cel mai des: luna are un diametru de 3.600 km; cel al soarelui este de 1.400.000 km. Cu umilință trebue să recunoaștem că, în comparație cu diametrul astrului lumină, cel al pământului nostru pare ridicol: 12.756 km!

Aceste câteva precizări ne reamintesc că în 1969 multă lume a văzut pe ecranele T.V. trei indivizi (de viță americană) Neil ARMSTRONG, Edwin ALDRIN și colegul lor Michael COLLINS, încuiați într'un soi de butoi bizar, botezat cu numele mitic de APOLO XI, luându-și zborul de pe pământul nostru pentru a se opri, câtva timp mai târziu, în periferia lunii. Inghesuiți în ceva care semăna cu un păianjen, Armstrong și Aldrin au părăsit pe Collins pentru a cobori încetișor pe lună în locul denumit, ca din întâmplare, "marea liniștei".

Imaginile transmise de pe satelitul "poetic" au decepționat pe mulți: cât vedeai cu ochii numai deșert, praf cenușiu, gropi și câtiva bolovani dintre care unii au fost aduși pe pământ, devenind astfel pietroaiele cele mai scumpe din lume.

După câteva plimbări programate în prealabil, cu multă știință, iată pe cei doi turiști suindu-se pe o scară de găini în pântecul păianjenului botezat LEM. Acesta, într'o fugă de cal, i-a dus până la bila lor cu coadă conică mânuită de Collins care a adus toată lumea acasă; dar nu oriunde, ci în apele de azur ale Floridei.

Aparent inutilă, această aventură a deschis totuși orizonturi noi în multe domenii ale gândirii și ale activităților noastre. Isprava asta, excepțională la vremea ei, merită să fie reamintită.

Intorcându-ne la noi, pe pământul nostru mic, trebue să pomenim, din nou, pe acela care ne dă lumină și căldură, acela fără de care tot ce este viață pe planeta noastră nu ar exista, de SOARE. Ne amintim că are un diametru de aproape un milion și jumătate km, ceea ce reprezintă de 110 ori diametrul pământului nostru. Astăzi savanții știu că soarele este compus din aproximativ 10^{57} particule, nuclee și electroni. Din fericire savanții scriu 10^{57}; altfel noi, muritorii de rând, am fi scris 1.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000.000. particule. Trebue să recunoaștem că felul acesta de a scrie n'ar fi fost simplu.

Am spus "particule". In mare, este vorba de ceva foarte mic care constituie materia. Savanții încă n'au găsit o definiție care să mulțumească pe toată lumea.

Revenind la soarele nostru (mai există și alți aștri de felul lui) se pare că nu-i mai bătrân de 5 miliarde de ani; unii spun 4 miliarde și 600 milioane de ani. In centrul lui temperatura este cam ridicată: 16 milioane grade C. In plus este destul de solid: masa lui este de 1.989 x 10^{30}kg; de 330.000 ori mai mare decât aceea a pământului. Fiind considerat de câtre astronomi ca făcând parte din familia aștrilor de tip "pitic" cu greu am putea să ne imaginăm ce trebue să fie cei care nu sunt pitici! Pe curând.

E.C.F.

N.B. In pregătire: "Antarctica, al șaptelea continent", "Alfabetul", "Liofilizarea", "Prima autopsie în Canada", "Vitraliul în Occident", "Vietățile multicelulare dela început, în oceane" ș.a.

ŞTIRI DIN LUMEA ROMÂNEASCĂ

CONGRESUL LIMBII ROMÂNE

COMUNICAT

Comitetul de conducere al Congresului Limbii Române a hotărît să organizeze, în cursul anului acesta un congres, urmând tradiţia de până acum. In vederea acestui congres se va trece la o reorganizare pe baze mai largi, fapt cerut de noile schimbări care au intervenit în România. Cei ce doresc să participe la lucrările acestui congres şi la activităţile noastre de viitor sunt rugaţi să ne scrie în aceste sens, şi apoi vor primi lămuririle necesare.

Preşedinte,

Valentin CANTOR

APEL

Noi, Românii americani, ce ne-am adunat azi, Duminică, 1 Septembrie 1991 la Biserica Sf. Ioan Botezătorul din Los Angeles, California, am sărbătorit cu lacrimi de bucurie în ochi, Declaraţia de Independenţă din 27 August 1991 a fraţilor noştri din Republica Moldova.

Mulţi dintre noi suntem etnici din Moldova, parte a României înglobată forţat la U.R.S.S. în 1940, ca urmare a pactului Ribbentrop-Molotov, asemeni Ţărilor Baltice.

Prin declararea independenţei după mai bine de 50 de ani de ocupaţie, -de rusificare forţată a poporului, a limbii, alfabetului, schimbarea numelui oamenilor şi a denumirii localităţilor, prin deportarea şi exterminarea în lagăre a circa 1 milion de locuitori pentru unica vină că erau Români - fraţii noştri de acelaşi sânge au arătat nu numai vitalitate reînviind din cenuşă ca Pasărea Phoenix, dar şi-au manifestat dorinţa nestăvilită de libertate, de a-şi croi singuri soarta, de unire cu restul poporului român.

Dorim să afirmăm clar că suntem un singur popor, format acum 2.000 de ani, odată cu apariţia creştinismului.

Orice moldovean se consideră Român, după cum orice Român consideră Moldova ca pe propria sa patrie. De altfel ţinutul Moldovei a dat României numeroşi oameni de seamă: savanţi, scriitori, oameni de stat, guvernanţi, în general mari patrioţi români. Mitropolitul Moldovei este prin tradiţie urmaş la ocuparea scaunului Patriarhiei României. Pentru noi nu a existat niciodată vreo deosebire între moldovean şi Român. Pentru a sublinia o dată mai mult această identitate, Republica Moldova a ales acelaşi tricolor ca steag, acelaşi imn naţional.

In trecut, stăpânirea sovietică din Moldova a interzis până şi folosirea cuvântului de Român, creind artificial limba şi naţiunea moldovenească. Aşa cum se arată corect în Los Angeles Times din 28 August 1991, limba moldovenească este virtual limba română.

De aceea considerăm că este o datorie sfântă a tuturor Românilor să sprijine această independenţă - act absolut legitim şi firesc, care nu este decât o etapă intermediară spre împlinirea idealului şi aspiraţiilor noastre istorice şi naţionale, a eliminării consecinţelor pactului Ribbentrop-Molotov, şi anume unirea întregului popor român în cadrul frontierelor sale istorice într'o singură patrie. Dorinţa noastră fierbinte este ca adevărul, dreptatea şi aspiraţiile legitime spre libertate şi unire ale fraţilor noştri din Republica Moldova şi celelalte teritorii ocupate să triumfe. România a recunoscut deja Republica Moldova şi urmează în curând să se deschidă reciproc ambasade.

Pactul Ribbentrop-Molotov din 23 August 1939 a dus la ocuparea prin forţă a Ţărilor Baltice, a Moldovei şi a altor teritorii. Lupta celor trei Ţări Baltice pentru independenţă se bucură de sprijinul diplomatic şi politic al U.S.A., campionul libertăţii în lume, precum şi a unui număr tot mai mare de ţări din Europa de Vest. Aflată exact în aceeaşi situaţie ca şi Ţările Baltice, rugăm ca Moldova să primească un sprijin mai intens diplomatic şi politic şi să aibă un statut asemănător cu al Ţărilor Baltice în ceea ce priveşte acest sprijin şi recunoaştere.

In virtutea dreptului nostru istoric de neam, limbă şi credinţă strămoşească, pentru sprijinul cauzei noastre, dorim să adresăm un apel fierbinte către Congresul şi Senatul U.S.A., către Preşedintele George Bush, către întregul popor american din această liberă şi binecuvântată ţară, să sprijine Declaraţia de Independenţă din 27 August 1991 a Republicii Moldova a luptei sale pentru libertatea răpită acum 50 de ani, pentru împlinirea idealului de unire a tuturor Românilor din teritoriile ocupate, într'o singură Patrie.

Dumnezeu să ne ajute şi să fie cu noi!

BISERICA ORTODOXĂ ROMÂNĂ
"Sfântul Ioan Botezătorul"
6301 West, Olympic Blvd.
Los Angeles, CA 90048

To the Right Honourable Brian Mulroney
Prime Minister of Canada
Parliament Building
Ottawa, Ontario

Dear Sir:

We, the Canadians of Romanian origin living in the National Capital Region, represented by the Romanian Cultural Association of Ottawa-Carleton and the Saint Nicholas Romanian Orthodox Parish, take this opportunity to congratulate you and your Government for making the right and courageous decision in recognizing the independence of the Baltic States (Estonia, Latvia and Lithuania.)

They were annexed by the USSR, against their will through the 1939 Ribentropp-Molotov pact.

We respect your clear vision and your determination to be among the first Statesmen to acknowledge the right to liberty of nations illegally subjugated.

On this very important historical occasion, may we remind you, Sir, that the province of Basarabia, part of the province of Bukovina and the Hertza territory (called Moldova or Moldavia by the USSR) were also taken away from Romania as a result of the same Ribentropp-Molotov pact. As reported by the news media this morning, Moldova (Moldavia) declared its independence also.

We implore you to listen to their cry and show the same courage and determination in helping them regain their liberty through independence.

Knowing that you will support them as you so eminently supported the Baltic States, we the Canadians of Romanian origin are assuring you of our deep gratitude and support in all your endeavors.

Gratefully yours,

Per: Mr. John Zaharia, President
Romanian Cultural Association
of Ottawa - Carleton

Per: Mr. Ilie Popescu
- President, Saint Nicholas
Romanian Orthodox Parish
Ottawa, Ontario

P.S. For Communication
Mr. John Zaharia
12 Leonard Ave
Ottawa, Ontario
KIS 4T7

NECROLOG

TEODOR (TED) MICLĂU

"UN OM DE OMENIE"

După o suferinţă de câteva luni şi o viaţă de 88 de ani, în 19 August, Ted a plecat dintre noi.

Ted Miclău era originar din comuna Cenat din Banat. A emigrat în Statele Unite ale Americii după Primul Război Mondial, stabilindu-se în Chicago.

In 1928 s'a căsătorit cu D-ra Cornelia Fiat, tot bănăţeancă. Mai târziu, s'au stabilit la Cleveland, unde au deschis mai multe restaurante. Aici şi-au găsit de lucru mulţi refugiaţi.

Il deplâng soţia Cornelia, trei copii - Dan, Tedi şi Nuţi (D-na Schiau), opt nepoţi şi un strănepot.

Ca Român, a fost activ şi a ajutat organizaţii, biserici, etc. iar ca American a lăsat moştenire ţării sale adoptive doi avocaţi, un doctor şi nepoţi pe băncile universităţii.

Dumnezeu să-l odihnească în pace!

CĂTRE TOŢI ROMÂNII DIN EXIL

In revista franceză "L'EXPRESS" din 29 August '91 citim următoarele:

"Românii iubesc atât de mult limba franceză, încât ar fi în stare să citească dicţionarul francez ore întregi. Din nefericire ei nu au acest dicţionar". Umorul foarte britanic al lui Bernard Pivot este întotdeauna la fel de eficace când denunţă paradoxul unei situaţii. Animatorul emisiunii "Bouillon de culture" va lansa, la 15 Septembrie, pe ecranele postului de T.V. "Antenne 2" o mare campanie în vederea înzestrării celor 432 licee româneşti cu "această biblie a limbii". Obiectivul emisiunii, însoţită şi de o campanie în presă, este strângerea fondurilor necesare cumpărării a 6000 dicţionare. Acestea vor fi distribuite de asociaţia "Solidarités Roumanie", din Paris, care colectează şi fondurile."

Menţionăm că asociaţia "Solidarités Roumanie" a fost creată, în Decembrie 1989, din iniţiativa unor personalităţi franceze printre care găsim pe: Jean d'Ormesson, scriitor, membru al Academiei franceze, Profesorul Leroy-Ladurie, Directorul Bibliotecii Naţionale din Paris, Bernard Pivot, animatorul emisiunii "Bouillon de culture" (şi timp de 15 ani al emisiunii "Apostrophes") pe canalul T.V. "Antenne 2", Jean Daniel, directorul săptămânalului "Nouvel Observateur" şi mulţi alţii.

Cerem tuturor Românilor din exil care vor să ajute pe tinerii români de astăzi - conducătorii ţării de mâine - să trimită donaţiile lor (oricât de modeste are fi ele), prin cec bancar, la: " SOLIDARITES ROUMANIE", 19 rue Daviel, 75013 Paris, France, care va elibera chitanţe pentru declaraţiile de impozit pe venit.

Anticipat, vă transmitem tuturor, călduroase mulţumiri.

DELA LICEUL "ANDREI ŞAGUNA" DIN BRAŞOV

Direcţiunea Liceului "Andrei Saguna" din Braşov şi Asociaţia "Prietenii Liceului Andrei Saguna" lansează către toţi şaguniştii din Statele Unite ale Americii, din Canada şi de oriunde ajunge ziarul "Cuvântul Românesc", apelul de a nu uita că sunt absolvenţii vestitului liceu din Braşov, care trebue renovat după cutremurul din anul trecut şi ca atare are nevoie de un real sprijin material - ce poate fi trimis pe adresa: Liceul Andrei Saguna, Str. Andrei Saguna, Braşov, România.

Cu mulţumiri în spirit şagunian.

Directorul liceului,
Ion Topolog Popescu

LA ÎNCHIDEREA EDIŢIEI

Congresul de Cultură Macedo-Română aduce la cunoştinţă încetarea din viaţă în timpul când îşi prezenta lucrarea sa despre Aromâni, a DR. NICOLAE CARANICA din Paris.

Asemenea ostaşilor care cad pe front, Dr. Caranica a căzut la datorie, luptând pentru limba şi cultura aromână.

AL IV-LEA CONGRES DE CULTURA MACEDO-ROMANA

MICA PUBLICITATE

Anunțurile din această rubrică sunt redactate de solicitanți

CĂSĂTORII

* Doamnă Româncă, 54 ani, gospodină, nefumătoare, fără vicii, văduvă, învățătoare, din Canada, dorește să facă cunoștință cu domn român, serios, nefumător, fără vicii, vârstă potrivită din Canada sau Statele Unite în vederea unei eventuale căsătorii. Răspunsuri direct la ziar, cu mențiunea: Pentru Stoian.

* Doamnă din Brașov, România, 41 ani, nefumătoare, gospodină, drăguță, dorește cunoștință, în vederea unei eventuale căsătorii, cu un domn serios, vârstă potrivită, din Canada sau Statele Unite. Adresa: Voicu Elena-Veronica, Str. Saturn 23, Bl.16, 2200 Brașov, România, Tel.921-38157.

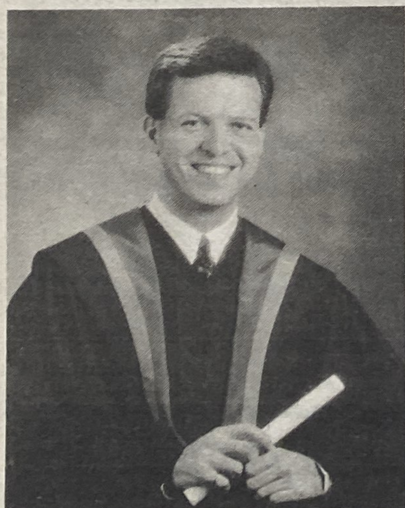
* Tânără ingineră (24 ani), asistent universitar, fără obligații, fizic plăcut (1,70 m - 52 kg, șatenă, ochii verzi), bună gospodină, veselă, sensibilă, doresc corespondență în vederea căsătoriei cu intelectual sub 35 ani, serios, eventual în engleză sau franceză. Răspunsuri pe adresa: Maria-Magdalena Călin, Str. Cameliei nr.20, Bl. 22A, Sc.A, ap.11, cod 2000, Ploiești, jud. Prahova, România, tel. 971-32104.

* Româncă, 58 ani, 1,55 m, 55 kg, șatenă, pensionară, intelectuală, gospodină, plăcută, liniștită, doresc cunoștință cu domn, român, stabilit în Anglia, vârsta corespunzătoare, situație materială bună, în vederea căsătoriei. Răspunsuri serioase, trimiteți la adresa: G. Popovici, Post Restant, Oficiul Poștal nr.17, 7000 București, România.

CAUT RUDELE ȘI PRIETENII

* Doresc să stabilesc legături de corespondență cu o persoană particulară din Canada, care mi-ar putea trimite o invitație pentru o vizită în această țară. Răspunsuri serioase pe adresa: Trofim Epure, URSS, Moldova, Str. Iet Pobedî Nr.8, apt.20.

ABSOLVIRE

ION și STEFANA SERBANESCU au plăcerea de a anunța că fiul lor MIHAI SERBANESCU a absolvit cu onoare Secția Inginerie Mecanică dela LAKEHEAD UNIVERSITY, Thunder Bay, Canada.
Ii urăm succes în cariera lui profesională și mult noroc.

DIN VIAȚA NOASTRĂ:

AUZITE, VĂZUTE, ȘI PĂȚITE

George DONEV

DELA PROCESUL DE GENOCID INTENTAT NEAMULUI ROMÂNESC

Cititori, sunteți chemați să faceți parte ca jurați în procesul intentat Neamului Românesc.

După ascultarea martorilor, vă rugăm să dați verdictul.

Incepem cu declarațiile acuzatoare ale D-lui Moses Rosen, Rabin șef al comunității mozaice din țară, care declară:

"Holocaustul a început în România," Generalul Antonescu și legionarii au ucis, la Iași, peste 40.000 de Evrei.

O doamnă din loja juraților întreabă:

- Aveți vreo dovadă de cele ce afirmați?

- Ești "o provocatoare fascistă", i-a răspuns Rabinul șef.

Urmează martorul nr.2 al acuzării: fostul Rege Mihai I, care cere ca 'Poporul român să-și asume culpabilitatea holocaustului", chiar dacă ar fi fost un singur Evreu omorît.

Avocatul apărării:

- In Iunie, când a început războiul, cine guverna țara?

- Antonescu; legionarii fuseseră izgoniți din guvern.

- V'a cerut Antonescu, în numele său, al guvernului sau al "poporului român" să semnați vreun decret contra Evreilor?

- Nu.

- Atunci cine v'a îndemnat să cereți blândului și răbdătorului popor român "să-și asume culpabilitatea holocaustului"?

Avocatul, din respect pentru Monarhie, și-a retras întrebarea.

După martorii acuzării, apărarea cheamă, și ea, tot doi martori:

Dl. Willy Filderman, lider al comunității evreiesti dinainte de război și din timpul războiului care, emoționat, mărturisește:

"Datorită intervenției energice a Mareșalului (Antonescu), deportarea celor 20.000 de Evrei ai Bucovinei a fost oprită; el mi-a dat pașapoartele în alb pentru a salva de TEROAREA NAZISTA (Sublinierile noastre) Evreii Ungariei, a căror viață era în pericol...Am fost martorul scenelor de SOLIDARITATE SI AJUTOR INTRE ROMANI SI EVREI (Sublinierile noastre) în timpul momentelor de grea încercare din vremea ocupației naziste... (Berna, 1956).

Procurorul a refuzat să contrazică mărturia D-lui Filderman.

Urmează Dl. Oliver Lustig ("Dicționar din lagăr") căruia, avocatul apărării, îi pune următoarea întrebare, precisă:

- A început holocaustul în România, așa cum afirmă Dl. Rosen?

- "... în timp ce în mai toate țările în care pătrunsese cizma hitleristă, marea majoritate a populației evreiești - în unele până la 80%-90% - a fost exterminată, în România, marea majoritate a fost salvată... existența, până în 1942 a birourilor sioniste care se ocupau de transportul cu vase închiriate, a mii de Evrei din România spre Palestina..."

- Au fost Evreii persecutați în timpul războiului?

- In România nu au existat ghetouri...singura încercare de ghetoizare dela Chișinău, eșuând...în nici o țară aflată sub dominația fascistă nu au funcționat în timpul războiului atâtea sinagoci... și singurul teatrul evreiesc... care a funcționat neîntrerupt, în timpul întregii perioade de prigoană nazistă, a fost teatrul: "Barașeum" din București..."

- Este poporul român un popor antisemit? Poate fi acuzat Neamul Românesc de genocid?

- 'Pe toată durata războiului, în România-- răspunde martorul - instituțiile de învățământ evreiești, (cinci licee, N.R.) inclusiv cele religioase, au funcționat în continuu, folosind, în deplină libertate, limba maternă idiș sau ebraică..."

După ascultarea martorilor și a pledoariilor, Președintele completului de judecată a dat instrucțiuni juraților:

Aveți datoria, în fața istoriei, să stabiliți adevărul:

Este poporul român vinovat de genocid?

Cititor al acestor rânduri, îți așteptăm verdictul!

LA CÂMPUL ROMÂNESC DIN HAMILTON

Pe unul din pereții sălii: harta Patriei întregite!

Pentru unii, veniți din țară, era o hartă pe care n'o mai priviseră, se uitau la ea plini de amărăciune și mândrie:

Acestea's granițele Neamului, din care dușmanii au sfâșiat Basarabia, Nordul Bucovinei și Cadrilaterul.

••

Vreo 40 de oaspeți, inclusiv cei veniți din țară, ne-am dus, cu un autobuz, să vedem căderile de apă dela Niagara. Mica excursie a fost un prilej de cânt și vorbă dulce, noi le-am ascultat melodiile din țară, și ei ne-au ascultat melodiile cu care am trecut oceanul acum o jumătate de veac.

Ne-am înfrățit prin cântece și dragoste de țară.

••

Inginerul Costel Mărăndici din Detroit a proiectat pe un mic ecran scene din lupta fraților basarabeni.

Costel e basarabean.

LUMEA CÂNTECULUI POPULAR

RUBRICĂ REALIZATĂ DE Ionela PRODAN

Continuăm publicarea articolelor scrise de interpreți de mare faimă ai cântecului popular românesc. Un panoramic al soliștilor care au reușit să se facă vestiți atât în țară cât și în străinătate.

ȘTEFAN HRUȘCĂ

Cântăreț român, născut într'o iarnă a anului 1957, în comuna Ieud-Maramureș, pe Valea Izei, loc unde colindul și obiceiul de Crăciun a rămas nealterat, în ciuda tuturor furtunilor care s'au petrecut pe deasupra acelor plaiuri. Cântăreț care a debutat cu colindul maramureșan, pe care l-a purtat în toate turneele care au urmat anului 1981, an care a marcat debutul și consacrarea lui ca artist, poate cea mai rapidă consacrare, de care a putut să se bucure un cântăreț din România.

După terminarea liceului pedagogic dela Sighetul Marmației a fost repartizat ca dascăl la clasele I - IV dela Scoala Nr. 1 Borșa, unde alături de lecțiile de citire, pe care le preda elevilor săi, i-a învățat și colindele și cântecele dragi neamului românesc. In anul 1984, îi apare primul disc, creație proprie numit "Rugă pentru părinți", disc ce poartă titlul unui cântec care l-a făcut cunoscut foarte repede în întreaga țară, imn închinat părinților de pretutindeni.

George Stanca, cel care face prezentarea acestui disc spunea: "Când cântă Stefan Hrușcă 'Rugă pentru părinți" simt cum mă străbate un pogon de lacrimi ca și atunci când părinții noștri ar fi un șir imens de cocori ce vin dinspre Miazăzi și merg mereu spre Miazănoapte".

In anul 1984 se încheie un ciclu în creația si prezența scenică a lui Stefan Hrușcă, urmând din 1984 până în 1989 colaborarea cu prietenul său Vasile Seicaru o perioadă deosebit de fructuoasă, atât pentru el cât și pentru colegul lui. In anul 1986 îi apare discul 'Urare pentru îndrăgostiți", disc care îl propulsează înfruntea ierarhiei muzicii folk, din întreaga țară, fiind împreună cu prietenul său campioni ai popularității.

Cine nu a fredonat sau măcar ascultat o dată "Copacul cu flori", cântec ce a devenit șlagăr în foarte scurt timp și care a bucurat inimile spectatorului de orice vârstă.

In anul 1988 cei doi scot împreună un disc intitulat: "Călători visători", disc care a întrunit cel mai mare tiraj până în acel moment. Din păcate el nu a penetrat în gustul iubitorilor muzicii folk în măsura la care cei doi se așteptau. In Noembrie 1989 Ștefan Hrușcă se separă de colegul său, iar în 1990, după evenimentele ce au avut loc în România, se reîntoarce la colindul care l-a lansat ca și cântăreț și reușește să scoată pentru prima dată pe piața românească un disc de colinde adevărat, colindele noastre românești care ani, zeci de ani de zile erau ținute în beznă fără să poată fi rostite, cântate pe scenă, decât acasă la Ieud, când St. Hrușcă se retrăgea de Sfintele noastre Sărbători de Crăciun și le cânta împreună cu ai lui . Discul "Colinde I" a spulberat toate tirajele (de disc) de până atunci atribuindu-i-se în Iulie 1991 la București, premiul și trofeul 'Discul de Aur" pentru cel mai mare tiraj de discuri de către Casa de discuri Electrecord.

Pentru sfârșitul anului 1991 Stefan Hrușcă pregătește al doilea disc de colinde promis: "Colinde II", care sperăm că va avea același succes ca precedentul.

După 1989 Stefan Hrușcă a început o serie de turnee în străinătate trecând pentru prima oară oceanul, cântând Românilor aflați departe de țară. El a bucurat inimile tuturor celor ce l-au ascultat, interpretând atât piese originale , cât și cântecele adevărat patriotice ale neamului românesc "Nu uita că ești Român", "Așa-i Românul", "Ardealul", "Din țara Moților", "Colindul Ardealului", făcându-i pe cei prezenți să izbucnească în ropote de aplauze și să-i ridice efectiv de pe locurile lor într'un cor imens, precum bravii noștri soldați, ce plecau cu cântecul la luptă pentru dezrobirea neamului.

Se vrea acest blond din Nordul României un mesager de frunte a ceea ce are mai curat simțirea românească.

ȘTIRI, ȘTIRI, ȘTIRI

TRANSMISE ȘI COMENTATE DE CORESPONDENTUL NOSTRU FABIAN STICLARU

POLIȚIA POLITICĂ "MUNCEȘTE"

Sâmbătă, 20 Iulie, la amiază, Dl. Mihai Florin Nahorniac, președintele Partidului Liber Republican și directorul publicației "Stefan cel Mare", a fost bătut pe stradă de patru indivizi.

"Erau profesioniști, declară Dl. Nahorniac. Loveau cu latura exterioară a piciorului ca să nu lase urme. Mi-am amintit de bătăile pe care le luam în închisoarea dela Aiud dela securiști. Nimeni nu a intervenit. Ei dădeau în mine și strigau: "Auzi mă, mai ești contra F.S.N.-ului? Ce-ai cu F.S.N.-ul și Securitatea, mă? Dați-i mai tare!' Apoi au fugit."

Seara, Dl. Nahorniac a primit un telefon de amenințare, în care i s'a pus în vedere că, dacă nu termină cu campania împotriva Președintelui, F.S.N.-ului și Securității, va fi băgat în spital pe timp îndelungat. Iar dacă nici atunci nu se va potoli, va fi trimis "direct în groapă."

Dl. Mihai Florin Nahorniac a spus că nu se lasă și nu se va lăsa intimidat de asemenea acte și că va lupta cu orice preț mai departe.

Suntem curioși ce vor declara cele două hahalere, adică Ministrul de Interne, Doru Viorel Ursu, și Virgil Măgureanu, șeful Serviciului Român de Informații. Se vor mira, probabil, și vor spune că n'au mâncat usturoi.

ECONOMIA ȚĂRII ÎN DESCOMPUNERE

Fără să intrăm în statistici și în lumea cifrelor aride chiar și omul de pe stradă constată că schimbarea numelor unităților de producție și comerț în "Regii autonome", "Societăți comerciale", pe acțiuni sau cu responsabilitate limită etc. nu a schimbat decât în rău funcționarea și productivitatea lor. Proprietarul este același Stat, iar șefii au același stăpân. Directorii (aceiași, de altă dată) și muncitorii au aceleași raporturi.

Totuși ceva foarte important a devenit catastrofic: producția a scăzut în mod dramatic, iar furturile și corupția au crescut. Creșterea necontrolată a Prețurilor - între 200 și 700 - a permis producătorilor să câștige mai mult, producând mai puțin! Inflația este garantată.

Așa zisa "Reformă", trâmbițată peste tot, nu va permite potențialului în oameni și mijloace de producție să fie pus în valoare. Statul, păstrând controlul integral al economiei este incapabil datorită structurii și a mentalității lui, de altă dată, să provoace competiția și influxul necesar de autoreglare a procesului de producție, cele două elemente de bază ale economiei de piață.

ÎNCĂ O TRAGEDIE

Ca și cum n'ar fi fost de ajuns toate încercările prin care am trecut și prin care trecem de ani și ani... Ca și cum n'ar fi fost de ajuns spaimele cu care înfruntăm, neajutorați, toate semnele lipsei noastre de noroc... Ca și cum n'ar fi fost de ajuns toată nepriceperea și indiferența lungă datorită căreia viețile noastre atârnă mereu de șansă atunci când suntem bolnavi, când sunt cutremure, atunci când sunt inundații...

Ca și cum n'ar fi fost de ajuns toate acestea, o nouă nenorocire a pus la grea încercare sate întregi din Moldova. Ape ieșite din fire au inundat un sat întreg, au distrus altele, și zeci de vieți omenești au pierit smulse de val. Morții din satele Bacăului au pierit chinuitor într'o dezlănțuire de ape care ne-ar fi putut și i-ar fi putut cruța. Dar întâmplarea a vrut altfel. A vrut iarăși vieți nevinovate; a vrut iarăși mii de oameni fără acoperiș deasupra capului.

Nu e greu de imaginat ce trebue să simtă un om, astăzi, trăind cu banii numărați pe zile, atunci când se vede rămas fără casă și rost; e greu de suportat, însă. Nu e greu de imaginat că trebue să simtă cei ce și-au pierdut ființe dragi într'un chip atât de nedrept. E greu de suportat, însă. Si e cu atât mai greu de suportat cu cât nu știm cine și în ce fel ți poate ajuta pe acești oameni, pe care nefericirea i-a lovit dintr'odată - absurd și necruțător. Ne-a fost dat să trăim, prin deznădejdea lor, încă o tragedie.

Tia Șerbănescu

PRIMAR FSN ARESTAT CA BORFAȘ

Gheorghe MITROI, primarul comunei Unirea - Dolj și membru de frunte al FSN a fost arestat. Poliția a constatat că făcea parte dintr'o bandă de hoți specializați în furtul și comercializarea anvelopelor de automobile. La domiciliul primarului au fost găsite 40 anvelope, toate furate.

A.M.PRESS semnalează că înainte de revoluție Dl. primar era cunoscut ca hoț de ciment și materiale de construcții: era doar șeful unei betoniere!

De unde se poate constata că numirea (și nu alegerea, cum ar fi normal), a primarilor de către FSN este o garanție de cinste și competență.

PARTIDUL DEMOCRAT AGRAR

Nu disidenții cunoscuți, ci semi-disidenții din perioada ceaușistă au hotărît înființarea unui partid care să fie o viitoare "expresie parlamentară" a formațiunii non-partinice Alianța Civică.

Adică, iertată ne fie comparația, cum de exemplu, P.U.N.R. este "expresia politică" a "Vetrei Românești".

Nu știm cât la sută reprezintă Partidul Alianței Civice și dorința unor intelectuali (adevărați sau așa-ziși) de a face (și/măcar) carieră politică.

Partidul Alianței Civice dorește să înlăture (neo-) comunismul din România prin metode "exclusiv democratice" (ah, parcă auzim sloganul "Fără violență!" devenit trădător în luna Decembrie, anul trecut!).

Nu știm dacă jigodiile criptobolșevice dela noi vor putea fi într'adevăr înlăturate doar prin mijloace pașnice.

Alianța Civică dorește un lucru bun: unificarea - pe moment- a opoziției. Nu știm dacă n'o va fărâmița în continuare, de fapt.

Să sperăm, însă, că vom auzi numai de bine.

DIN NOU PARTIDUL ALIANȚEI CIVICE

Recent a avut loc congresul PDAR care a ales ca vicepreședinte pe Dl. Constantin Stanciu fostul colonel la Direcția a V-a a Securității. Din aceeași Direcție.tânărul Dan Dănuț Doru, fost paznic la una din intrările CC al PCR, a fost numit în biroul de presă al Partidului.

La recepția oferită după congres au participat, printre alte personalități de vază, Dl. Președinte Ion Iliescu și marele patriot Corneliu Vadim Tudor dela România Mare!

S'ar părea că începem să înțelegem tâlcul "fabulei" de mai sus care pomenește de unele ajutoare umanitare franceze.

ISTEȚIME FSN ÎN POLITICĂ -NEGARE ȘI MINCIUNĂ

De curând, Președintele Iliescu a dat un interviu celui mai mare ziar din Danemarca. Printre alte afirmații peremptorii, Președintele, întrebat ce gândește despre viitorul monarhiei în România a răspuns că acest viitor nu există, adăugând că monarhia este contrariul democrației!!

In primul rând constatăm cu stupoare că șeful Statului face o asemenea declarație unui Danez, a cărui patrie trăiește de 800 de ani sub regim monarhic, de zeci de ani cu o democrație exemplară. Gafa politică, totală, a fost asigurată.

In al doilea rând, amputea concepe cu greu că ignoranța D-lui Președinte este atât de profundă încât să nu știe că astăzi, în Europa, țări ca Anglia, Spania, Suedia, Norvegia, Danemarca, Olanda și Belgia sunt - de mult timp - monarhii constituționale unde democrația exemplară, instaurată de monarhi, poate fi luată ca model chiar și de ignoranții de rea credință.

UNII ȚĂRANI N'AU DREPTUL LA PĂMÂNTUL LOR

Faimoasa lege funciară, Nr. 18, votată de D-nii deputați și senatori din Parlamentul-circ dela București nu prevede restituirea pământurilor confiscate, arbitrar, țăranilor (50.000) deportați - ca vitele, în vagoane de marfă, - în Bărăgan, sub domnia lui Gheorghiu-Dej.

Conform legii nr.15/1990, aceste victime ale teroarei comuniste nu pot deveni decât "asociați". Pământurile lor rămân proprietatea așa zisului Stat român de astăzi, la dispoziția bunului plac al haimanalelor din FSN.

UN PLUS DE ÎNCREDERE

Partidul Național Țărănesc - creștin și democrat a fost deosebit de activ în ultimele luni desfășurând la București și în țară marșuri, mitinguri, conferințe, întâlniri cu cetățenii.

Dl. Ion Diaconescu, prim-vicepreședintele partidului, a declarat unui reporter dela A.M. PRESS: "Tot ce s'a întâmplat în aceste luni evidențiază faptul incontestabil că popularitatea partidului nostru este în creștere. Si, de asemenea, o demonstrație de vitalitate. Reușita mitingurilor din București, Pitești, Timișoara, Cluj, Bădăcin, Sibiu, argumentează pentru credibilitatea P.N.T.-cd".

AMNESTY INTERNATIONAL NU-ȘI ÎNDEPLINEȘTE MISIUNEA

Nicu Ceaușescu, client al închisorii Jilava, suferă de ciroză la ficat, ulcer gastro-duodenal și are splina atacată, urmare a nenumăratelor chefuri și chiolhane la care a participat pe vremea lui "tăticu" în vedera formării caracterului tineretului comunist de care era responsabil.

In cursul unui interviu luat de un jurnalist dela ziarul german "Bild" celebrului deținut, acesta a declarat: "Sunt o victimă a unui proces de propagandă politică. Dacă Amnesty International ar fi consecventă, acum ar trebui să lupte pentru mine fiindcă eu sunt un deținut politic".

Crimele și abuzurile de tot felul comise de Nicușor, ani de zile, să fi avut oare un substrat propagandistic?

NU-I NEVOIE DE TEATRU LA PETROȘANI, CI DE...

Teatrul de Stat Petroșani -Valea Jiului, ne mai fiind subvenționat, se găsește în pragul falimentului.

Două grupări, influente în Valea Jiului, își dispută acapararea clădirii centrale a Teatrului pentru a-i da o destinație "mai apropiată de nevoile locului."

După matură chibzuință s'a ajuns la concluzia că cel mai bine ar fi să se transforme teatrul în......cârciumă! Una sau mai multe, pentru ca toți "rechinii" să fie mulțumiți.

Ordinul Ministerului Culturii Nr. 420 care interzice înstrăinarea spațiilor de cultură nu se aplică în țara lui Papură Vodă.

TOT DESPRE PARTIDUL DEMOCRAT AGRAR

Partidul Democrat Agrar din România (PDAR) a avut norocul să primească, donație - în cadrul ajutoarelor umanitare trimise din străinătate - printre altele și o presă hidraulică de confecționat cărămizi din pământ nears care fusese destinată comunei Snagov. Generosul donator este Cooperativa Europeană Longo-Mai din Franța, care a donat PDAR-ului și un motocultor cu tot setul de mașini, o filatură de lână, computere, o tipografie ș.a. în valoare de 15-20 milioane lei.

Țăranii din comunele aflate în jurul Bucureștiului unde opera de distrugere a caselor individuale fusese începută în 87-89 erau fericiți să-și poată reface, pe pământul lor, gospodăriile dărâmate din ordinul "Cretinului suprem".

La câteva luni dela sosirea acestor utilaje în țară, țăranii tot așteptând în zadar darurile trimise un om de bunăvoință s'a învrednicit să le caute urma.

Si astfel s'a constatat că:

- toate aceste donații umanitare ajunse în țară au fost scutite de vamă fiind destinate unor colectivități care nu produc beneficii;
- de fapt în portul Constanța nu a ajunso singură presă de cărămizi ci (țineți-vă bine) DOUA prese!

A doua presă a fost expediată, de urgență, la o unitate din UJGOROD,URSS (!) unde se pare că învață studenți de naționalitate... română!?!

- în loc să ajungă la PDAR, toate donațiile de mai sus au aterizat la societatea particulară "Montana L.M. Transcarpația", înființată de curând la București.

Autorul tuturor acestor operații, al naibi de bizare, citate mai sus este însuși secretarul coordonator al Partidului Democrat Agrar, Dl. Dr. Ing. Mihai Croitoru care în același timp este și patron al SRL MONTANA!!

Țăranii pot să mai aștepte încă mult și bine, iar împreună cu ei, toți nefericiții care se bucuraseră aflând că li se dă o mână de ajutor.

Coordonarea "personalizată" pentru buzunarul căt orva trece înainte.

ȘTIRI DIN ȚARĂ

Din 30 în 30 de zile:

CINE PROVOACĂ ANTISEMITISMUL ?

"136 de personalități ale culturii românești semnează un protest împotriva extremismului naționalist." ("R.L." nr 448)

Ne alăturăm acestui protest din care reproducem în parte: "Constatăm cu mare îngrijorare formele aberante, deosebit de periculoase și degradante pentru spiritualitatea românească, pe care publicațiile extremiste le propagă cu stăruință programatică. Din spațiul acestor reviste extremismul xenofob și antisemit a proliferat, scandalos, și în alte publicații, sporind pericolul fenomenului. Această atitudine antiintelectuală și antiromânească, ca o expresie a demisiei dela patriotismul curat, tinde să înfățișeze lumii o imagine deformată a unei Românii primitivă și zăvorîtă în ea însăși, care nu corespunde tradițiilor de gândire și atitudine ale poporului nostru. Integrarea la circuitul valorilor culturale și economice-politice universale e de neconceput cu încurajarea acestei mentalități..."

Oamenii de știință cer guvernului "Să adopte neîntârziate măsuri pentru stăvilirea acestui flagel."

La protestul intelectualilor români a aderat și un mănunchi de intelectuali români de rit mozaic, care au sugerat, indirect, ca Dl. Rosen să-și înfrâneze exuberanța.

Antisemitismul nu are rădăcini în masa românească, nu au fost manifestații de stradă, incidente personale, etc.

Rădăcinile "extremismului naționalist" le găsim în condeiele scribilor dedicați comunismului. Ei și-au îmbrăcat ițarii când Dl. Rosen a declarat că "Holocaustul a început în România.

De palavrele D-lui Rosen nu este vinovat grupul celor 20.000 de Evrei, oameni pașnici. Nu avem dovezi să acuzăm că instigarea la antisemitism este tâlcuită cu scopul de a găsi o portiță prin care FSN-iștii să înceapă sugrumarea presei. Dar atât Dl. Rosen cât și "antisemiții" sunt vechii suportatori ai lui Ceaușescu.

Apelul intelectualilor e un bun început. El trebue urmat cu demascarea agitatorilor și a intereselor ce le urmăresc.

Numai așa vom putea face o sudură între Români și minoritățile care trăiesc în România.

SECURIȘTII ȘI-AU ASIGURAT SECURITATEA

Pentru cei îngrijorați de soarta securiștilor din țările unde regimurile comuniste au fost alungate: Bulgaria, Cehoslovacia, RDG, Polonia și Ungaria, îi rugăm să nu mai plângă, deoarece foștii păzitori ai "Fericirii Socialiste" au înființat, în 1989, "Internaționala a V-a", cu un capital de peste $25 miliarde, plasat prin băncile din Zürich, Londra, New York, Tokio, Hong Kong. etc. Securiștii români s'au alăturat venerabilor confrați, imediat după revoluție, la începutul anului 1990.

Complotul, dezvăluit de ziaristul american Ted Szule în revista "Penthouse", a fost publicat în "Gazeta Wyboreza" din Polonia și "România Liberă" (19/5/91). Dolarii provin din patrimoniul partidelor comuniste. Centrul organizației se află în munții Hila, din Bulgaria, într'un adăpost cconstruit de KGB ca centru de apărare al flancului Sud al Pactului dela Varșovia.

Curios, nu se mai pomenește de bilionul de dolari al "Iubitului Fiu" strâns cu sudoarea frunților altora.

O fi servit bilionul lui Ceaușescu drept cotizație de admitere a șepcilor albastre în selectul grup al "Internaționalei a V-a"?

Securiștii cu legături subterane, și-au investit banii în diferite "întreprinderi", unele fiind chiar legale.

Securiștii români sunt un plus pentru "Internaționala a V-a"!

Ei sunt capabili, discreți, prompți și lipsiți de orice morală; iar pentru un extra bonus, intervine dezinformarea care pune crima în cârca fasciștilor, antisemiților, etc.

Nu știm dacă "Internaționala a V-a" este amestecată cu "capitaliștii dela Banca internațională de Comerț și credit" din Londra, acum sub ancheta oficialităților americane pentru bănuiala că a facilitat tranzacții de arme, droguri, spălarea banilor, mituirea funcționarilor, politicienilor, etc.

E vorba ca "Internaționala a V-a", pentru a-și lărgi comerțul, să tipărească pamflete pe care să le trimită dictatorilor ce stau pe muche de cuțit, inclusiv D-lui Iliescu:

"Arunci un pumn de aur"....și scapi de un vrăjmaș!

UNDE'S $.$$$.$$$

Comisia care anchetează unde și-a depozitat Ceaușescu averea nu și-a dat raportul lunar... de cinci luni. Ziariștilor care pun întrebări, nu li se răspunde. Despre contul lui Ceaușescu și teroriști se vorbește din ce în ce mai puțin... ca să se uite.

GALOPÂND CU 40 % SPRE SĂRĂCIE

Din cauza inflației, guvernul a hotărît mărirea salariilor, dar procentul de mărire nu corespunde cu procentul inflației, ci se acoperă doar 60% din inflație. Dispoziția guvernului are un rezultat pozitiv: sărăcia.

TUBERCULOZA PRINTRE BOVINE

Țăranii sunt forțați, intimidați și convinși ca să accepte continuarea formelor colectiviste de proprietate. Pe cei care vor să se retragă din colectiv, nu-i mai îndeamnă inima la munca așa că de un an și jumătate îngrijirea vitelor, observarea legilor și normele sanitare veterinare au fost ignorate; plus o iarnă grea și alte lipsuri... Ca o consecință, unele ferme zootehnice ale CAP-urilor au fost infectate cu bacilul Koch.

Când țăranii, din județul Galați, cam grăbiți, și-au împărțit bovinele, n'au ținut seama că unele sunt tuberculoase.

Acum sunt în pericol, pe lângă bovinele sănătoase și locuitorii județelor Galați, Brăila, Vaslui și Vrancea.

Notăm că vitele bolnave, în loc să fie distruse ca să nu împrăștie boala, au fost lăsate în viață pentru satisfacerea succesului trâmbițat prin statisticile oficiale de abundență fericită.

CU CĂLUȘ ȘI CĂTUȘE

Există ziarul "Opinia Gorjului" și prefectul de Gorj, Toni Mihail Greblea. Ziarul a scris despre abuzurile prefectului; dar ienicerii prefectului l-au pândit pe directorul ziarului, Dl. Emanuel Popescu, când a ieșit dela tipografie, i-au pus cătușele la mâini și l-au reținut arestat timp de trei ore. Dl. prefect se bucură de "intimitățile" D-lui Iliescu și e adept al "Democrației cu călușul și cătușele."

ÎNMUGURIRI

Curtea Supremă de Justiție a pronunțat sentința definitivă în procesul intentat de cotidianul "Curierul de Vâlcea", prefecturii județului Vâlcea, care dăduse ordin de suprimare a ziarului.

Prefectura trebue să plătească pagube pentru de două săptămâni, publicarea ziarului.

Prefectul județului, Dl. Octavian Fieroiu este și senator FSN-ist!

S'A ÎNFRĂȚIT BĂTAIA CU FURTUL

In cursul unei săptămâni, trei gazetari din cadrul presei neobediente au fost victimile unor grave violențe fizice:

Corneliu Merlau, dela "Aici Radio Europa Liberă", Paul Vinicius dela "Flacăra" și Mihail Minculescu dela "România Liberă".

Cam aceiași "necunoscuți" au bătut în plină zi pe președintele Partidului Liber Republican și directorul ziarului "Stefan cel Mare", Dl. Mihai Florin Nahorniac.

La Pitești, fotograful de meserie Gheorghe Mateescu, a vrut să fotografieze pe Dl. Iliescu. ("R.L." 8/8/91), dar a fost arestat, interogat, perchiziționat și eliberat, minus 100 de ruble și 100 de forinți ce-i avea prin portmoneu.

P.S.M. PENTRU F.S.N.

La conferința Partidului Socialist al Muncii, partid comunist declarat, condus din închisoare de tovul Ilie Verdeț, s'a decis ca la viitoarele alegeri PeSiMiștii să voteze ce PeCeiRaații.

ARTA ȘI CULTURA ...SECURITĂȚII

S'a stabilit: în gropile dela Berevoiești au fost aruncați 33 de saci de documente. Experții care le-au cercetat afirmă că's autentice, s'au examinat ștampilele, datele, iscăliturile, hârtia și s'a ajuns la concluzia că ele emană dela Securitate, și anume dela direcția care se ocupă cu sectorul: Artă și Cultură.

Documentele sunt analizate în Laboratorul Central de Expertiză Criminalistică. Ultimul zvon lansat de comuniști ca să-și spele fața: Băcanu a furat documentele, le-a aruncat în groapă și pe urmă s'a dus cu tămbălău și fotografi ca să le descopere cu scopul de a compromite bunul renume al SRI care a moștenit, nu mai puțin bunul renume, al vechii Securități ceaușiste.

CE NE SPUN VIZITATORII

Gestul maramureșenilor din comuna Săpânța, care și-au împărțit pământul și vitele, a fost imitat de peste 150 de ori. Autoritățile n'au mai făcut tărăboi ca să nu se molipsească de "capitalism" și alți țărani... Lipsesc caielele, există o singură fabrică la Medgidia care nu poate ține pas cu comenzile.

Sunt privatizate doar 5% din industrii, restul sunt clasificate "monopoluri de stat"...în București se găsește pâine de calitate mai bună datorită Turcilor care au deschis mici brutării.....lipsește o fabrică bună de bomboane...printre primii afaceriști se numără Arabii... O industrie promițătoare... frigidere și aparate de aer condiționat... Repararea liniilor telefonice a început cu liniile Securității și, în special, cele dedicate pentru ascultarea convorbirilor particulare. In aproape fiecare oraș există o centrală telefonică a Securității...Cel mai bun cadou e un mic tractor. Cinci tractoare pot ridica economicește un sat întreg...Orașele sunt mai bine luminate, dar la periferie domină pungașii. Poliția e doar ca să facă impresie vizitatorilor și-și arată chipiurile pe străzile din centru. Nu există sentiment antisemit!...Iliescu este urît ....Se vorbește din ce în ce mai des despre Regele Mihai...apar mai multe ziare decât sunt cititori... comparând valoarea dolarului la cursul liber prețurile ar fi egale ca în America, numai că Românul nu e plătit în dolari

Revista "Strict secret" dezvăluie că solistul ansamblului artistic "DOINA" al armatei, cânta pe două voci: era și artist și securist, meseria o fredona de 20 de ani.

Pentrucă artistul-securist are doi copii, revista l-a identificat doar cu numele de "Valentin".

▪▪

Numărul deținuților crește în medie cu 1200 de persoane pe lună.

▪▪

Intr'o săptămână, Ungaria a extrădat 60 de cetățeni romani. Germania, Austria, Cehoslovacia de asemenea refuză să mai acorde azil politic Românilor; e posibil ca și Franța să ia aceleași măsuri.

▪▪

Unele piese prezentate pe scenele bucureștene, au un limbaj "prea modern" la care se adaugă și gesturi "prea-explicite". S'a copiat ce a fost mai rău din Apus. Pe scena Teatrului Național au apărut oameni în pielea goală.

▪▪

Multe magazine vând pe dolari, oferindu-ți pentru fotografia lui George Washington aceeași sumă ca la cursul liber. Valuta forte e singurul mijloc cu care magazinele se pot reaproviziona cu marfă.

▪▪

Câteva prețuri valabile în momentul când ziarul merge la tipar: pătlăgele roșii 50 lei Kg; cele vinete 100 lei; cartofii 25 lei kg, iar carnea (când se găsește) 400 lei kg; pâinea 20 lei; pachetul de țigarete Kent, 160 lei.

▪▪

S'a prăbușit Turnul Negru care făcea parte din zidurile de apărare ale Cetății Brașov. Turnul se întindea pe o suprafață de 50 mp, era înalt de 11 metri. Lucrările de restaurare din 1979 au fost abandonate din lipsă de fonduri.

▪▪

Ambasadorul Statelor Unite, Dl. Alasn Green, Jr. a oferit $20.000 pentru ajutorarea victimelor inundaților catastrofale.

▪▪

" Partidul Liberal Monarhist din România " a comemorat la o biserică din Capitală, 6 luni dela moartea principesei Ileana (Maica Alexandra).

▪▪

S-a refuzat D-lui Vintilă Brătianu, fiul fostului președinte al PNL, cererea de a i se reda cetățenia. Dl. V.B. se află la Paris.

▪▪

Copșa Mică, Baia Mare și Zlatna sunt cele mai poluate orașe din România. Ele pot concura și pentru premiul mondial de poluare.

▪▪

Alo? București? S'au instalat pentru un număr limitat (ambasade, ministere, presă etc.) circa 500 de telefoane ce pot intra direct pe circuitele internaționale, fără intrervenția operatorului.

▪▪

Pe aeroportul din Timișoara a sosit o aeronavă cu încărcătura rară: 160 de cetățeni "romi" expulzați din Germania.

▪▪

Japonezii au trimis un ajutor de $100.000 sinistraților din Moldova.

▪▪

Societatea pentru cultura românească "Mihai Eminescu" din Bucovina de Nord numără acum 20.000 de membri și are 40 de filiale., "Românii din Bucovina de Nord încep să nu se mai teamă" scrie "România Libera". 6.8.91.

▪▪

Din cauza inundațiilor apa potabilă devine o problemă pentru unele orașe, printre care și Galați.

▪▪

După ultimele statistici, Revoluția dela Timișoara s'a soldat cu 95 de morți (dintre care 8 neindentificați) și 297 de răniți.

▪▪

Noul preț al benzinei este 25 de lei litrul.

▪▪

S'a deschis în Capitală primul "boutique" al firmei franceze de parfumerie "Christian Dior".

▪▪

Parlamentul este format din 396 deputați și 119 senatori. FSN deține o majoritate de 86.71%.

▪▪

A ancorat (12-16 August) în portul Constanța nava militară americană "USS BELKNAP" nava amiral a flotei a VI-a din Mediterană.

▪▪

La Snagov sunt găzduiți, în condiții de invidiat, 400 de Somalezi care n'au bani să-și cumpere biletul de întors acasă.

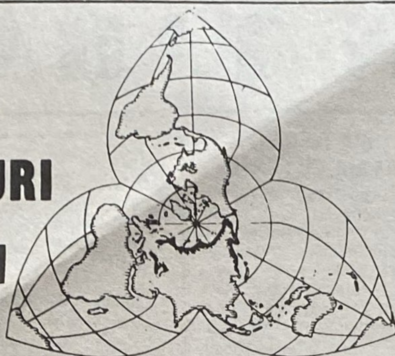
▪▪

Un hectar de pământ costă între 100.000-200.000

▪▪

Numărul minorilor infractori (omoruri, violuri, tâlhării) trece de 4000. 80% au executat condamnări de peste 2 ani și jumătate.

DIN CELE TREI COLȚURI ALE LUMII

Rubrică întocmită de D. PĂSTOREL

SCHIMBĂRI REVOLUȚIONARE DUPĂ ÎNTOARCEREA LUI GORBACIOV

După întoarcerea lui Gorbaciov, evenimentele s'au desfășurat rapid, fiecare zi aducând noi transformări.

Desigur vioara întâi a fost Boris Elțîn, considerat erou al rezistenței, atât în țara sa cât și de către liderii occidentali.

Președintele Rusiei și-a impus punctele de vedere pe care Gorbaciov nu le-a putut refuza. El a mulțumit parlamentului rus și lui Boris Elțîn pentru aportul lor, care a dus la prăbușirea loviturii de stat.

Cei doi președinți au colaborat în privința numirii unui nou guvern, la conducerea acestuia fiind numit chiar Primul ministru al Rusiei. Este primul guvern necomunist din 1917.

Chiar înainte de a se consulta cu Gorbaciov, Elțîn a decretat partidul comunist în afara legii și a suspendat șase ziare printre care și Pravda.

Deși a căutat să salveze partidul de distrugere, Mihail Gorbaciov s'a convins de rolul negativ jucat de acesta în pregătirea puciului. El a demisionat din funcția de secretar general, a dispus confiscarea bunurilor partidului comunist și a interzis activitatea acestuia pe tot teritoriul URSS.

Gorbaciov a aprobat decretele lui Elțîn care a demis pe directorii agențiilor Tass și Novotni și ai televiziunii, pentru dezinformare.

Guvernul Rusiei a confiscat arhivele KGB-ului pentru a preveni distrugerea acestora.

Participarea șefului acestei organizații la lovitura de stat a făcut ca demonstranții să vină în fața clădirii KGB și să doboare statuia lui Felix Dzerjinski, întemeietorul poliției secrete a Uniunii Sovietice Tcheka, devenită apoi în 1922 GPU, 1934 NKVD și în 1954 KGB.

Noul șef KGB, Vadim Bakatin, este pe cale să schimbe complet structura acestei organizații, unde după confiscarea arhivelor continuă cercetări intense. Trupele ei ca și ale grănicerilor și ale Ministerului de Interne vor fi trecute în cadrul forțelor Ministerului Apărării.

Si în cadrul forțelor militare se așteaptă schimbarea multor comandanți.

Au continuat cercetările pentru a depista pe membrii Comitetului Central și ai Biroului Politic care au complotat cu junta. Se cercetează arhiva partidului, iar clădirile acestuia au fost închise și sigilate.

Cercetările se răsfrâng în toate sectoarele puterii de stat. Astfel a fost arestat purtătorul de cuvânt al Sovietului Suprem Lukianov, care se crede că a fost ideologul loviturii de stat.

Ministrul de Externe Bessmertnik, care a avut în timpul puciului o atitudine dubioasă (se pare că a transmis tuturor ambasadelor ordinul de a se supune dispozițiilor date de juntă), a fost schimbat cu fostul ambasador al URSS în Cehoslovacia, Boris Pankin. Acesta a fost singurul ambasador al Uniunii Sovietice (!) care a condamnat lovitura de stat chiar la televiziunea pragheză.

Intr'una din cuvântările sale din Sovietul Suprem, Gorbaciov a declarat că vor fi înlăturate toate obstacolele pentru trecerea la o economie de piață, se va da putere mai mare economică republicilor și că nu va împiedica pe acelea din ele care vor să părăsească Uniunea, să facă acest lucru.

După declararea independenței de către Țările Baltice, alte republici au urmat exemplul pe rând: Ucraina, Bielorusia și Moldova, unde la Chisinău au demonstrat 200.000 de entuziaști. Au urmat curând Kazahstanul și Azerbaidjanul. .

Independența Țărilor Baltice a fost recunoscută de Rusia și Comunitatea Europeană. Statele Unite au mai tergiversat.

Problema secesiunii este însă complicată. Republicile au depins de URSS în majoritatea schimburilor economice cu produse brute sau finite, iar Occidentul face tranzacții numai în valută, iar eventualele împrumuturi trebue să fie garantate de ceva. Boris Elțîn a declarat că republicile care au frontiere cu republica sa, vor trebui să le negocieze. Pentru a atenua starea de tensiune care a urmat, Rusia s'a grăbit să încheie un tratat economic și de prietenie cu Ucraina și Kazahstanul, cele mai lezate de declarațiile lui Elțîn.

O problemă importantă va fi și rezolvarea situației arsenalelor nucleare din republicile care se vor desprinde.

Pentru următoarele evenimente din Uniunea Sovietică, ca și pentru viitorul lui Gorbaciov va fi importantă ședința Congresului Deputaților Poporului din 2 Septembrie.

VICTORIE - RETRAGEREA TRUPELOR DIN MOSCOVA

O LOVITURĂ DE STAT CARE PUTEA SCHIMBA MERSUL ISTORIEI

-MEMBRII JUNTEI-

Gennady Yanayev — Dimitri Yazov — Boris Pugo

Oleg Baklanov — Vasili Starodubtsev — Vladimir Kryuchkov — Valentin Pavlov — Alexander Tizyakov

Lovitura de stat care a avut loc pe 19 August nu poate fi considerată o surpriză, deoarece evenimente premergătoare arătau creșterea rezistenței comuniștilor conservatori împotriva reformelor lui Gorbaciov.

Eduard Sevardnadze și-a dat demisia din postul de ministru de externe încă din Decembrie ca protest împotriva unei dictaturi ce se punea la cale. Alexander Iakovlev, considerat părinte al glasnostului și perestroicii, și-a dat demisia din partidul comunist la 16 August, anunțând că în cadrul conducerii acestuia s'a format un puternic grup stalinist ce pregătește o lovitură de stat. Chiar în aceeași zi apăruse în ziarul armatei un apel al liderilor comuniști militari de a pune mâna pe arme împotriva celor ce vor să submineze partidul și să dezbine armata.

La numai trei zile, un grup de opt comuniști conservatori a preluat puterea intitulându-se Comitetul de Stat pentru Starea de Urgență. Conducătorul grupului era Vicepreședintele Ianaev. Urmau Primul ministru Popov, Ministrul Apărării - mareșalul Iazov, șeful KGB Hriucicov, Ministrul de Interne Pugo, Vicepreședintele Consiliului Apărării Baklanov, Președintele Uniunii Agrare Starodubtev și Tiziakov, Președintele Intreprinderilor de Stat.

Ianaev a anunțat că M. Gorbaciov este bolnav, iar el devine președinte, conform constituției.

Comitetul a declarat stare de urgență pe șase luni, dând o serie de decrete având ca scop salvarea țării de război civil și dezastru economic. Nu lipseau, desigur, decretele de interzicere a partidelor politice și suprimarea presei libere.

Sute de tancuri au pătruns în Moscova, luând poziție în jurul obiectivelor strategice și barând drumurile care duceau spre parlamentul Rusiei, unde Boris Elțîn chema populația la grevă generală, împotriva loviturii de stat dată de o juntă formată din criminali, ce au încălcat constituția țării. Peste 3000 de susținători au venit în fața parlamentului, la care s'au alăturat nouă tancuri ce defectaseră. S'au ridicat baricade și un cordon de autobuze pentru apărarea clădirii.

Trupe sovietice au pătruns și în Tările Baltice.

Occidentul a primit cu mare îngrijorare lovitura de stat. Se prevestea reîntoarcerea la războiul rece și anularea tratatelor de dezarmare semnate de Gorbaciov. Nu mai avea nici o șansă conferința regională de pace arabo-israeliană.

Toți liderii politici au denunțat răsturnarea lui Gorbaciov, au cerut reîntoarcerea acestuia și au sistat orice ajutor către URSS.

In acest timp Gorbaciov era ținut în stare de arest încă din 18 August în vila sa din Crimeea, unde își petrecea concediul, pentrucă refuzase să semneze decretul de stare de urgență trimis de Ianaev.

Boris Elțîn împreună cu 100 de deputați au stat în clădirea parlamentului dând o serie de contra-decrete printe care și trecerea sub comanda Președintelui Rusiei a trupelor militare, a Ministerului de Interne și KGB de pe teritoriul republicii.

Datorită atitudinii curajoase a lui Elțîn au început proteste puternice împotriva loviturii de stat și în alte părți ale Uniunii Sovietice: la Leningrad au demonstrat 100.000 de manifestanți, iar conducătorii Ucrainei, Kazahstanului și Moldovei au considerat ilegală noua conducere.

Parlamentul Estoniei și al Letoniei și-au declarat independența.

La Moscova 100.000 de manifestanți purtând tricolorul Rusiei de dinaintea revoluției bolșevice, l-au aclamat pe Boris Elțîn. A luat cuvântul și Eduard Sevardnadze. . Elțîn a putut lua legătura telefonică cu Președintele Bush și Primul ministru al Angliei, Major, cerându-le suportul.

Populația a căutat să fraternizeze cu soldații, totuși în dimineața zilei de 21 August unele tancuri au căutat să străpungă baricadele, trei dintre apărătorii parlamentului și-au pierdut viața, iar câteva care blindate au luat foc după aruncarea unor sticle incendiare.

In fața rezistenței populației, a defecțiunilor din armată și chiar din sânul KGB, junta s'a destrămat. O delegație a acesteia în frunte cu Iazov și Hriucicov au fugit cu avionul în Crimeea pentru a discuta cu Gorbaciov, însă acesta nu i-a primit.

Boris Elțîn a anunțat că este stăpân pe situație și a luat legătura telefonică cu Gorbaciov, legătură care până atunci fusese tăiată.

Mihail Gorbaciov a dat ordin șefului Marelui Stat Major Moisev să retragă toate trupele militare la bazele lor, iar Joi, la patru dimineața s'a reîntors împreună cu familia la Moscova.

Membrii juntei au fost arestați cu excepția Ministrului de Interne Pugo, care s'a sinucis.

Lovitura de stat, deși condusă de șefii ministerelor cheie ale puterii, a eșuat din mai multe motive care pot fi rezumate în patru puncte:

- Nu a avut suport militar și nici chiar al KGB-ului în momentele decisive. Armata era divizată nu numai din considerente etnice dar și prin ideile politice între vechii generali conservatori și ofițerii mai tineri dintre care cel puțin 40% votaseră pentru Boris Elțîn. Așa se explică o serie de defecțiuni ca și alăturarea a 9 tancuri la apărarea parlamentului rus. Comandantul grupului anti-terorist "Alfa", formațiune de elită a KGB a refuzat să execute ordinul de a pătrunde în parlamentul Rusiei pentru a aresta și chiar a împușca pe Boris Elțîn în caz de fugă a acestuia.
- Nu a avut controlul mijloacelor de transport și de telecomunicație (Elțîn a vorbit nestingherit la telefon în interior și cu străinătatea).
- Nu a putut elimina pe conducătorii rezistenței, Elțîn și Gorbaciov.
- Nu a avut suportul populației, speriată de reformele draconice și anti-democratice.

CRONICA INTERNAȚIONALĂ

QUO VADIS EUROPA?

Lucian G. COSTI

Politica occidentală pare a fi motivată de respectarea unui principiu denumit Noua Ordine Mondială; deși definiția sa este vag conturată, cel puțin până în prezent, ea cuprinde idei nobile, printre care stabilirea unei păci juste pe mapamond și pedepsirea agresiunii. Coaliția antiirakiană al cărei scop a fost eliberarea Kuweitului ocupat de trupele lui Saddam Hussein este dată ca un exemplu de aplicare în practica internațională a sus numitei ordini. A face dreptate în lume este o sarcină dificilă, care poate fi aplicată cu succes în cazul țărilor cu o putere militară mediocră, dar devine imposibilă în cazul "supraputerilor". Si tocmai aici stă cheia stabilirii unui climat de justiție pe glob: atâta timp cât agresiunea sovietică din perioada celui de-al Doilea Război Mondial rămâne nepedepsită, nu poate fi vorba de dreptate. Incercarea de a considera anul 1990, să zicem, ca dată dela care trebue aplicat principiul Noii Ordini, transformă un nobil concept intr'o periculoasă caricatură.

De multe ori entuziasmul plin de idealism al oamenilor politici care pierd contactul cu realitatea, este contracarat de reacția sistemelor financiare, mai puțin înclinate să vadă totul în roz. Refuzul băncilor americane de a acorda un împrumut (inițial în valoare de $600 de milioane) URSS-ului spre a cumpăra grâu american, este deosebit de semnificativ. Promisiunile făcute de Președintele Bush la Moscova, ca garanțiile oferite de guvernul american n'au convins băncile asupra solvabilității unui client aflat în plină criză politică și economică. Mari bănci europene s'au grăbit să vină în ajutorul Kremlinului și sunt dispuse să avanseze fondurile cerute de Gorbaciov. Explicația acestui ciudat mod de a gândi este dată de faptul că băncile respective sunt controlate de guvernele vest-europene, care consideră acordarea împrumutului ca o importantă problemă politică. Iată de ce decizia băncilor europene este opusă celei luate de băncile americane, care funcționează independent de Washington.

Vest-europenii nu-și ascund teama provocată de tulburările din URSS, iar recentul val de emigranți albanezi care a traversat Adriatica spre Italia a avut darul să înspăimânte autoritățile acestei țări și să constituie un exemplu la scară mică a unei eventuale invazii de înfometați sovietici, care ar porni spre Franța, Germania, Țările de Jos. In fine, politicienii Europei de Vest, învățați să rezolve probleme simple la adăpostul umbrelei militare protectoare a SUA, sunt puși în fața situației de a elabora o strategie coerentă, bazată pe realitate. Ori, realitatea n'a fost niciodată roză, dușmanul sovietic a fost tot timpul prezent, dar a fost tratat cu o vinovată complicitate. Nimănui nu i-a păsat în Vest că teroarea domnește peste gard, că foametea e endemică la doar câteva sute de kilometri de cafenelele orașelor Apusului, care își permit să arunce la rigolă laptele neconsumat în ziua respectivă, în timp ce copiii creștinilor asupriți din Est nu au ce pune în gură. Politica strutului, adoptată ca sacrosanct concept în relațiile cu zona de dincolo de Elba, își da roadele. E timpul să se plătească polițele. Intr'un acces de sinceritate, Ministrul italian Scotti, încercând să motiveze expedierea în Albania a celor 17466 de refugiați, a declarat că Europa de Vest e confruntată cu o problemă "internă", și anume aceea reprezentată de Maghreb (adică nord-africanii aciuați peste tot), de Adriatica (referire la criza iugoslavă și la situația din Albania) și de Europa de Est. Cam mult, nu-i așa?

O prosperitate la care s'a lucrat asiduu timp de câteva decenii, dar nedublată de viziune politică și'n ultimă instanță de o elementară morală, n'a făcut decât să mărească distanțele ce separă pe cei deposedați de fericiții soartei. Europa de Vest rămâne un pol al atracției, dar nu pentru cultura pe care o crează, ci pentru abundența civilizației sale tehnologice. Nici ideile politice, nici cele religioase, nici arta nu sunt monedele forte care dăduseră în trecut o poziție de invidiat Europei de Vest, ci mai degrabă bogăția supermagazinelor sale. Intre timp se înmulțesc moscheele în mai toate orașele importante, Islamul penetrând încet dar sigur, fără luptă, în teritorii pe care le dorise de secole. Dar în trecut Vestul avea conducători de talia lui Charlemagne și o fervoare religioasă de proporții, căreia îi stau mărturie magnificile catedrale, în care azi mulțimile intră, nu din necesitatea apropierii de divinitate, ci din motive turistice. Rar vezi pe cineva să-și facă semnul crucii, cum se cuvine într'un loc sacru.

Europa de Vest se găsește nepregătită în acest sfârșit de ev, care aduce decesul comunismului și destrămarea acelei injuste Pax Sovietica pe care toți o credeau nemuritoare. Nu există nici o strategie care să facă față noilor realități și care să asigure o desfășurare lină evenimentelor, care iau tot mai mult forma unor convulsiuni periculoase. Lipsa de imaginație este vizibilă din modul cum reacționează politicienii la criza iugoslavă sau la cea baltică: se încearcă în disperare păstrarea statu-quo-ului, deși toți își dau seama că e vorba de o cauză pierdută dela bun început. Slăbirea autorităților centrale, atât la Moscova, cât și la Belgrad, a avut drept consecință scăderea puterii de decizie la nivel de forțe armate. Fără o reacție promptă și de anvergură a militarilor, tendințele centrifuge au câștigat ireversibil teren.

Serbia se află practic în stare de război cu Croația. Cauzele acestui conflict sunt nu numai istorice, dar au și o tentă ideologică, comunismul rămânând la putere la Belgrad. Dorința de supremație a Sârbilor face dificilă orice conciliere. Republicile autonome Kosovo și Voievodina, creații ale regimului lui Tito, au fost practic înghițite de Serbia, care acum pretinde încorporarea zonei Kraina din Sudul Croației, ca și a Slavoniei de Est la Serbia. Totodată, intenția lui Miloșevici, președintele Serbiei, de a crea un culoar de legătură cu provincia Kraina prin Nordul Bosniei-Herțegovinei, intră în conflict cu interesele localnicilor, care nu par fericiți cu soluția sârbească. Macedonia și-a anunțat dorința de a susține un referendum asupra viitorului său, ceea ce demonstrează volatilitatea scenei politice din Iugoslavia. Bulgaria menține o poziție de expectativă, dar manifestările sale din cursul ultimelor conflicte nu lasă nici un dubiu asupra nemărturisitelor sale pretenții. Macedonia a fost mereu considerată parte a Bulgariei, deși acest stat reapare, după cinci sute de ani de eclipsă, abia în ultima jumătate a secolului trecut.

Destabilizarea născută în Balcani ridică numeroase întrebări: dacă Serbia va reuși să creeze o Serbie Mare, un fel de uniune cu Muntenegru și cu Kraina, eventual cu o parte a Bosniei, ce se întâmplă cu Kosovo și cu Voievodina, dar cu Macedonia? Ungaria va manevra de așa manieră ca să poată revendica părți din Voievodina locuite de vorbitori de limbă maghiară (Vestul acestui ținut), încercând să repete isprava din perioada alianței cu Hitler. Banatul de Vest, ținut vechi românesc, va deveni "disponibil", deși este clar că Serbia Mare îl are în vedere. Bulgaria, țara care a beneficiat din plin de alianța cu Hitler din ultimul război mondial, va privi cu jind spre Macedonia, de care dispusese între 1941 și 1944. Este cât se poate de bizar că, dintre toate cuceririle bulgare, făcute ca urmare a bunăvoinței Germaniei naziste, doar Cadrilaterul românesc nu a fost restituit la sfârșitul războiului, Bulgaria fiind obligată să retrocedeze Greciei și Turciei, Tracia de Sud și Iugoslaviei Macedonia. Este și aici o curioasă mostră de modul cum au știut Puterile Occidentale să-și respecte angajamentele "ferme" față de România, căreia îi garantau frontierele.

Evenimentele în curs în zona balcanică și în URSS (să-i zicem "fostă") ne îndreptățesc să sperăm că justiția își va spune cuvântul, deși ne așteaptă o perioadă de tranziții dificile. Românii se află și astăzi într'o poziție de revendicare a pământurilor naționale, de reîntregire și abia apoi putem spune că revenim la "normal". Atâta timp cât România nu este reîntregită în vechile sale hotare din 1938, nu putem afirma că s'au încheiat consecințele celui de-al Doilea Război Mondial, pe care noi nu l-am dorit, nu l-am provocat și în care am fost târîți, nu de dragul ideologiei naziste, ci pentru a recupera ceea ce se mai putea recupera după sfâșierea țării. Strategia noastră trebue să aibă în vedere sensibilizarea opiniei publice occidentale asupra cazului nerezolvat al României.

EFEMERIDE

Evenimentele din Uniunea Sovietică dela 18-20 August, încep să fie comentate în fel și chip. Se neglijează total prezicerea unui Român despre aceste evenimente și cum nimeni nu este profet în țara lui, a trebuit să vină Japonezii și să-l țină la loc de frunte.

Cartea compatriotului nostru Vlaicu Ionescu "Mesajul lui Nostradamus asupra erei proletare" a apărut la Difusion Dervy-Livres din Paris în 1976. Uimit de felul cutezător în care autorul tălmăcise ca nimeni altul o parte din catrenele enigmaticului Nostradamus, l-am rugat pe Vlaicu Ionescu să ne prezinte într'un cadru mai larg, previziunile profetului dela Salon. Așa s'a întâmplat ca într'o sală din Manhattan, să ne strângem în iarna lui 1977, un grup de Români, în fața cărora Vlaicu Ionescu a vorbit despre Nostradamus și România, dar ce ne interesa mai mult era data când se va sfârși comunismul. Imperturbabil, ca și când această problemă a fost de mult rezolvată, răspunsul a fost precis: "La 73 de ani și 7 luni dela instalarea Revoluției". Calculul era bazat pe o scrisoare către Regele Henric al II-lea, scrisă în 1558, dar netrimisă regelui și deschisă mai târziu, după moartea lui Nostradamus, în 1568.

Citez din cele scrise atunci de Vlaicu Ionescu: **(Citat din Ep. 46 - 47 a lui Nostradamus)** "... la nouveau Babylon, fille misérable augmenteé par l'abomination du premier holocauste; et ne tiendra tant seulement que septante trois ans, sept moys". Si interpretarea lui Vlaicu Ionescu: "La seule partie de ce texte - que nous avons trouvé fondamental pour notre temps - qui reste a être confirmée, est la derniere phrase, qui limite la durée du régime instaure par la Révolution a 73 années et 7 mois. Cela devra passer en Juin 1991". (pag.778).

Afirmația din 1976 că abia în 1991 se va termina cu teroarea comunistă nu prea a fost pe placul multora și cea mai bună formulă era să nu fie luată în serios. Cei care din 1944 îi tot așteptau pe Americani să elibereze România, au declarat că Președintele Carter, cu politica sa de "human rights", îi va obliga pe comuniști să cedeze și Brejnev se va retrage în bârlogul lui.

Rămăsesem o mână de oameni care am luat profeția în serios și am început de atunci să urmărim desfășurarea evenimentelor politice în lume, printre care cel mai atent era Vlaicu Ionescu. Intre timp, el își continua migăloasele descifrări ale textelor nostradamiene și în 1987 publică o nouă carte în Editions du Felin: "Nostradamus, l'Histoire secrète du monde".

Nu aș fi amintit de această a doua carte care confirma perioada de 73 de ani și 7 luni, cu scadența în Iunie 1991, dacă în prefața semnată de Raymond Abellio, scrisă în Februarie 1984 nu aș fi găsit următoarea notație: "Semnalăm în treacăt că în prefața amintită, Jean Phaure (este vorba de prefața ezoteristului francez Jean Phaure, scrisă la cartea lui Vlaicu Ionescu din 1976) subliniază concordanța dintre acest termen (73 de ani și 7 luni) și cea calculată de el pe alte căi pentru "sfârșitul primei tribulații apocaliptice: "Marele ciclu de 2592 de ani după profetul biblic Daniel, care se deschide, spune el (Phaure), cu Nabucudonosor în anul 603 înainte de Hristos și se termină între 1989 și 1991 "cu sprijinul supranatural al Marei Dioforii la Crăciunul 1989".

Putea oare cineva să-și închipuie cât de nefast a fost rolul jucat în "prima tribulație apocaliptică" de cuplul Ceaușescu, dărâmătorul de biserici din România, ca tocmai ei să fie acei care închid acest ciclu prin faptul că au fost executați în ziua de Crăciun 1989?

După întreaga succesiune de evenimente începute în 1989, l-am întrebat pe Vlaicu Ionescu despre calculul său de 73 de ani și 7 luni la care mi-a răspuns că are două confirmări. Prima confirmare a fost - așa cum a prevăzut - în Iunie 1991, când Boris Elțîn a fost ales prin vot liber exprimat, primul președinte necomunist al Rusiei și tot atunci s'a votat ca orașul Leningrad să-și recapete vechiul nume de St.-Petersburg, timp care coincide cu perioada prezisă, calculat dela atacul Palatului de Iarnă din Noembrie 1917. A doua confirmare este lovitura de stat eșuată din 18 August 1991, care a dus după ea la prăbușirea definitivă a comunismului și începutul dezintegrării Uniunii Sovietice, la 73 de ani și 7 luni dela data când Lenin a declarat prima republică sovietică, Republica Federativă Rusă, în Ianuarie 1918.

Revenim deci, la înțelepciunea cronicarului, că nu sunt vremile sub om, ci bietul om este sub cârma vremurilor. Rolul pozitiv sau negativ jucat de presupusele personalități politice nu este decât o mișcare de pioni pe eșichierul veșniciei, de o Putere nemărginită și nevăzută, dincolo de timp, într'un plan prestabilit în eternitate, căruia ne supunem cu știință sau neștiință sau împotriva căruia ne opunem, îndurând toate riscurile.

Proorocirile nu s'au terminat doar cu cele scrise în Vechiul Testament. In stil criptic, ele ne-au fost comunicate de sute de ani pentru alte sute de ani, dar tălmăcirea lor aparține numai celor aleși. Să-i urmărim după "fapte", pentru a nu fi înșelați.

Zahu PANĂ

CRONICA VREMII

O PRĂBUȘIRE INEVITABILĂ: PARTIDUL COMUNIST

—Ion BOIERU—

ARHEOLOGIE IDEOLOGICĂ

Inainte de a fi contemporani cu marile răsturnări de azi, din cuprinsul ''imperiului satanic'' al bolșevismului, am fost contemporani cu cutremurătoarele jertfe ale celor ce au combătut comunismul peste tot unde s'au întins ghiarele grozave ale acestei hidre înfiorătoare.

In Rusia Sovietică, după confuziile unor zile de mari încercări și tulburări, ''partidul comunist'', această bestială creație a satanismului, a fost ucis. Nu mai există. A dispărut din orizontul contemporaneității. Toate explicațiile date de către analiști și observatorii din lumea întreagă sunt inadecvate, dacă nu se pornește dela începuturi, dela vestigiile arheologice ale acestei istorii contemporane.

Pentru România, arheologia aceasta se găsește localizată în pădurea Dobrina, din regiunea Hușilor, unde încă din 1919, tinerii școlari de liceu s'au hotărît să lupte împotriva colosului care a distrus imperiul țarist și a ridicat steagul comunizării întregului mapamond. De acolo a rodit conștiința de împotrivire, de combatere și de jertfă pentru salvarea demnității omenești, a credinței creștine și a neamurilor, ca entități istorice, lăsate de Dumnezeu pe pământ.

Tineretul moldovean s'a opus cu îndărătnicie, dela început, valurilor de comunism care se revărsau spre România, spre Europa și spre toate colțurile pământului. Acolo, în pădurea dela Dobrina s'a dat alarma, și, apoi, armatele române ale Generalului Mărdărescu au distrus focarele de comunism din Ungaria, după Primul Război Mondial.

La marginile Europei, Românii au avut conștiința istorică a culturii lor și a dreptului de a apăra Europa de o nouă și draconică invazie, care să-i distrugă valorile și alcătuirea ei spirituală, morală, istorică și religioasă. Acolo, la Dobrina, s'a plantat sământa luptelor aprige, împotriva comunismului și bolșevismului, care desfigura chipul omenesc, prin caricaturizarea vieții umane. La Dobrina începe arheologia ideologică de luptă anti-comunistă, ca să ajungă la muncitorii dela Nicolina, dela Atelierele Căilor Ferate Române din Iași, unde a fost doborît steagul roșu de pe înaltul acoperiș al atelierelor. Aceasta, în timp ce Prof. Bujor vorbea în cuvinte de laudă, studenților săi, despre ''lumina care vine dela Răsărit'', din stepele rusești, odată cu bolșevismul care stăpânea în Rusia, după 1917.

Tot din arheologia acestui spirit românesc, anti-comunist, face parte și cugetul moral și cumpătat al țăranului român, care în tranșeele din Moldova în Primul Război Mondial, a luptat alături de trupele rusești, care s'au bolșevizat; acest țăran român, sedentar și cu sufletul curat al credinței sale creștine, moștenită dela strămoșii săi, nu s'a lăsat ademenit de utopiile și bestialitățile bolșevice. Nu s'a lăsat ademenit de lozincile vulgare ale bolșevismului; el și-a păstrat mai departe cugetul curat și și-a muncit pământul și și-a purtat viața după legea strămoșească. Lupta anti-comunistă a început, cu vigoare și cu o ideologie închegată, în România și, acolo nu a încetat niciodată.

Astăzi, când suntem contemporanii entuziasmați ai prăbușirii definitive a comunismului, prin zdrobirea instrumentului său cel mai odios, să ne aducem aminte de acei ce au deschis drumul către această zdrobitoare finală, și pentru care Tara Românească și-a dat tributul cel mai încărcat de jertfe.

Povestea cu arestarea lui Gorbaciov și cu eșecul complotiștilor din Moscova, ca reprezentanți ai liniei de duritate politică pro-comunistă, sunt material de umplutură istorică. Comunismul a fost zdrobit de acei care au luptat, zeci de ani, de-a rândul, au întreținut flacăra de luptă, vie și puternică, prin jertfele lor omenești și prin credința lor. In fața credinței nestrămutate a seriilor de combatanți, de jertfelnici, de credincioși și de ''nebuni'' pentru credința lor, pentru apărarea idealurilor lor și a neamurilor lor, comunismul bolșevizant și-a pierdut vitalitatea, dinamica și strălucirea satanismului său.

LECȚIA ROMÂNEASCĂ

Prăbușirea ''partidului comunist'' din Rusia, sub tutela căruia s'a format și a existat ''partidul comunist'' român, va aduce oprăbușire corespunzătoare și definitivă a ''partidului comunist'' din România, care a fost menținut după Decembrie 1989 printr'un sistem ingenios de către clica Iliescu-Roman, după instrucțiunile dela Moscova, sub tutela directă a comuniștilor sovietici.

Speranțele lui Iliescu și Roman au fost legate de victoriile pe care le va avea Gorbaciov, prin reformele interioare în imperiul sovietic și în structurile partidului bolșevic. Tot ceea ce au întreprins în țară acești doi reprezentanți ai lui Gorbaciov și ai partidului bolșevic a fost în conformitate cu planurile dela Moscova.

Că au existat aceste planuri, azi, nu mai este nici o îndoială, căci avem mărturisirile personale ale lui Gorbaciov după reîntoarcerea sa din izolarea forțată din Crimeea. Se vede clar că toată opera politică a feseniștilor a făcut parte din schema partidului comunist sovietic, care spera, după viziunea lui Gorbaciov, că, prin ''năpârliri'' succesive acest partid comunist va rămâne în poziția dominantă și directoare pe care a avut-o în trecut. Gorbaciov nu a intenționat niciodată să elimine partidul comunist din viața sovietică, cum nici Iliescu și Roman nu au făcut nimic ca să desființeze partidul comunist din România, ci i-au camuflat activitățile după modelul preconizat la Kremlin.

Astăzi, ''partidul comunist'' sovietic, sursa de putere a lui Iliescu și Roman, a fost zdrobit de imponderabilele istoriei, iar monitorul politic al lui Iliescu, Gorbaciov, s'a supus fără nici o crâcnire acestui imperativ politic: prăbușirea partidului comunist, ca instrument al unei ideologii anacronice și vinovată de crime și genociduri, pe care le-a inițiat, susținut și preamărit, din 1917 și până astăzi.

Comunismul nu mai are viitor în România, după cum nu mai are viitor în Rusia și nici în alte țări unde s'a instalat prin violență, teroare și perfidie.

Dacă în România mai durează, încă o perioadă scurtă de timp să existe un partid comunist, camuflat sub eticheta FSN, aceasta ar fi una din marile ciudățenii ale istoriei; căci în România a fost inițiată opoziția ideologică față de comunism, deoarece acesta nu corespundea nevoilor naționale și era o sfruntare brutală a realităților. Poporul român era sedentar și creștin și nu accepta viziunea comunismului.

Oricâtă voință și dorință de putere au Iliescu și Roman, ei nu vor mai putea lucra cu un instrument care nu mai există: partidul. Simbolul cel mai puternic al acestuia a fost partidul bolșevic din Rusia, astăzi prăbușit de forțele realităților care își cer drepturile la existență. Si ''partidul'' acesta nu se poate reforma, așa cum s'a demonstrat în Rusia.

Cutremurați-vă, voi, stăpânii partidului, că veți intra în văgăunile dispariției, odată cu prăbușirea ''partidului comunist''. Veacul vostru a trecut.

NOTE ȘI COMENTARII

"NU NE VINDEM ȚARA"

Nu mai este desigur un secret pentru nimeni propaganda ieftină a agenților electorali ai Frontului Salvării Naționale dinainte de alegerile din 20 Mai 1990, că dacă vor ajunge la putere liberalii sau țărăniștii, aceștia vor vinde țara străinilor. Si, în dezinformarea lor, Românii au crezut în această invenție de ultimă oră a feseniștilor, dat fiind faptul că, atât candidatul la președinție al Partidului Național Tărănesc, Dl. Ion Rațiu cât și cel al Partidului Național Liberal, Dl. Radu Câmpeanu, veneau, unul din Anglia, iar celălalt din Franța. Si așa s'a întâmplat că Românii s'au dus în Duminica Orbului (20 Mai) și au votat de-a valma...trandafirul fesenist.

Trezirea la realitate a venit mai târziu și Românii au descoperit că trandafirul avea și ghimpi. Ghimpi ce le ajungeau până la inimă. Si suferințele au luat-o dela capăt. Cozi în fața prăvăliilor, mai lungi decât pe timpul ''odioșilor''. Foame. Frig. Lipsuri de tot felul. Astfel România a ajuns la starea disperată în care se găsește astăzi după numai un an și câteva luni de când a preluat puterea Frontul, blestemat de întreaga populație a țării - minus bineînțeles nomenclaturistii, care continuă să huzurească în bine, trăind ca ''în sânul lui Avram''. (Vorba aceea: ''pleacă ai noștri, vin ai noștri'').

Că România nu putea rămâne izolată, că se simțea nevoie de capital străin pentru a reface oalele sparte ale lui Ceaușescu, Românii n'au putut înțelege atunci, dar o înțeleg acum când văd limpede că au sărit din lac în puț, aducând la putere, fără să vrea, aceeași șleahtă de neisprăviți și incompetenți. Sloganul dinainte și din timpul alegerilor: ''Noi nu ne vindem țara'', care i-a înspăimântat pe Români, s'a dovedit o nerușinată minciună a celor ahtiați după putere: Iliescu-Roman și ceilalți turnați pe același calapod: Brucan-Bârlădeanu, trecuți recent pe linie moartă.

Dar să vedem care este povestea cu ''Noi nu ne vindem țara'' și realitatea pe care o profesează Frontul, acum când cei dela putere își trimit aproape săptămânal argații peste hotare ca să cerșească ajutoare, să milogească ''Clauza națiunii celei mai favorizate'', făcând caz de democratizarea României și de dorința de a intra în rândul popoarelor civilizate. Că intrarea în rândul țărilor civilizate și adevărata democrație nu se bazează pe ciomag, pe bătăi și asasinate, asta desigur nu o pot înțelege Don Pedro Roman și Ilici-Iliescu, care și-au pus scutierii în acțiune, atât în țară cât și peste hotare. (Asasinarea profesorului Ioan Petru Culianu de care este suspicionată Securitatea tovarășului Măgureanu, sau bătaia aplicată redactorului publicației ''Aici Radio Europa Liberă'', Corneliu Merlău, ca să nu mai amintim ''mineriada'' din anul trecut și alte și alte ciomăgeli ale celor ce vedeau altcumva decât regimul).

Scria Dl. Constantin Mareș:''Sărăcia nu poate fi abrogată prin zâmbete prezidențiale, bunăstarea nu poate fi votată de senat, speranța nu se însămânțează (Don Pedro ar spune ''implementează''...) cu ascultarea convorbirilor telefonice, desfacerea corespondenței sau prin ciomegele minerești''. Lucrurile acestea sunt îndeobște cunoscute de întreaga lume la porțile căreia bat acum trimișii guvernului dela București în care nimeni nu mai are încredere. Si cum să ai încredere în Președintele Iliescu și Primul ministru Roman care au încercat să ardă și să îngroape toate murdăriile prezente și trecute ce mai mult ca sigur, le dădeau arama pe față. Berevoieștii sunt și rămân - după mineriadă, piatra de moară ce le atârnă de grumaz...

''A trecut mai bine de un an - spunea mai deunăzi, comentatorul postului de radio București - de când România s'a desprins prin revoluție de comunism, noua construcție democratică fiind încă fragilă astfel că economia haotic concepută în trecut (și în prezent, adăugăm noi) se stabilizează greu având nevoie de o masivă infuzie de capital (străin). Trecerea spre economia de piață se realizează cu dificultate, structurile vechi constituind o frână serioasă în calea reformei. Ca urmare, potențialul economic pentru export al țării noastre este acum redus, iar sursele financiare pentru plata importurilor...sunt aproape inexistente. Noua putere - Parlamentul și Guvernul - acționează în direcția stabilizării și modernizării economiei în strânsă legătură cu lărgirea relațiilor economice DESCHIZAND PORTILE CAPITALULUI STRAIN'', (sublinierea noastră).

Iată prin urmare cum stau lucrurile cu ''Noi nu ne vindem țara'' spuse pe șleau de simbriașul postului de radio București, care recunoaște - cu mare întârziere - că România nu se poate reface economic decât numai ''deschizând porțile capitalului străin''.

Se vorbește ca pe toamnă să aibă loc noi alegeri! ''Deșteaptă-te Române!''

Nicolae NOVAC

CUVÂNTUL ROMÂNESC
THE ROMANIAN VOICE

ISSN 0706-8365

Redacția și administrația:

P.O. BOX 4217
STATION D.
HAMILTON, ONTARIO
L8V 4L6
CANADA
TELEPHONE:
(416) 387-1832

CUPON DE ABONAMENT

(COMPLECTAȚI CU LITERE DE TIPAR)

☐ NOU ☐ REÎNNOIRE

NUMELE DE FAMILIE ....

PRENUMELE ....

STRADA/Nr ....

ORAȘUL .... STATUL/PROVINCIA ....

COD POȘTAL .... ȚARA ....

PREȚUL UNUI ABONAMENT PE AN ESTE:

$ 35 ÎN SUS -ABONAMENT DE SPRIJIN-
$ 30 PENTRU INSTITUȚII
$ 25 TOATE ȚĂRILE